

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Betzonich, Axel E.

Peter Jensen : et Afsnit af en

Udviklingshistorie : med Forfatterens Portræt.

København : Jakob H. Mansa, 1893

217 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

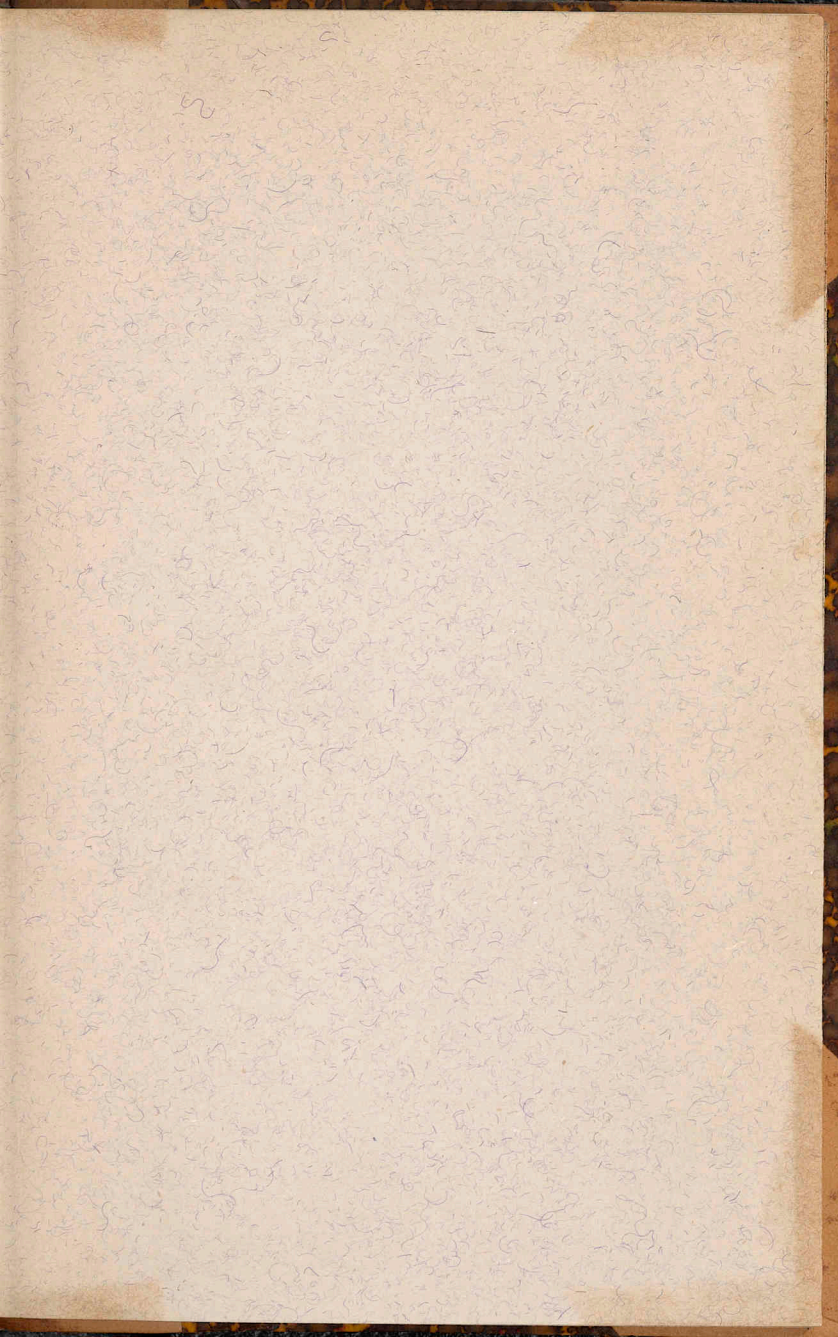
57-91.

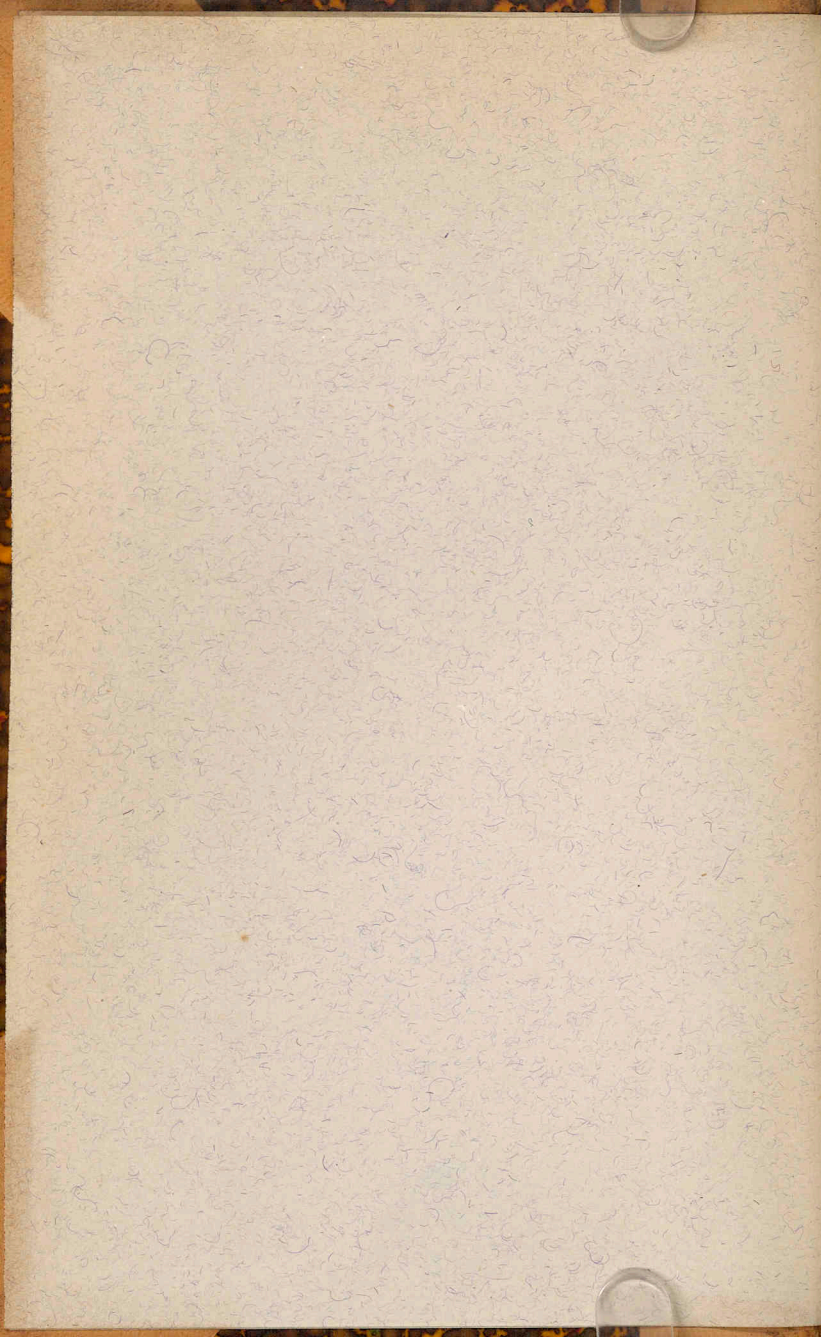
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

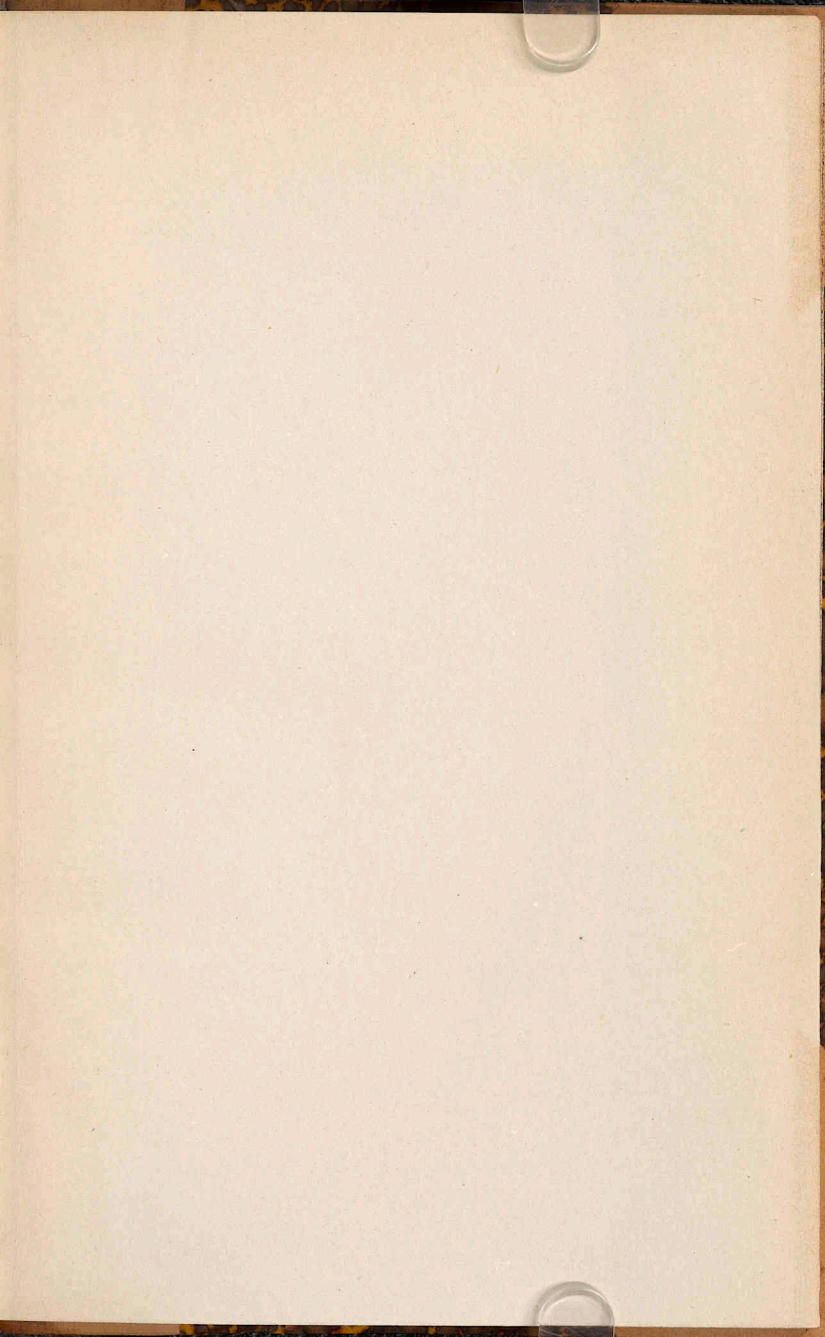

130002482259

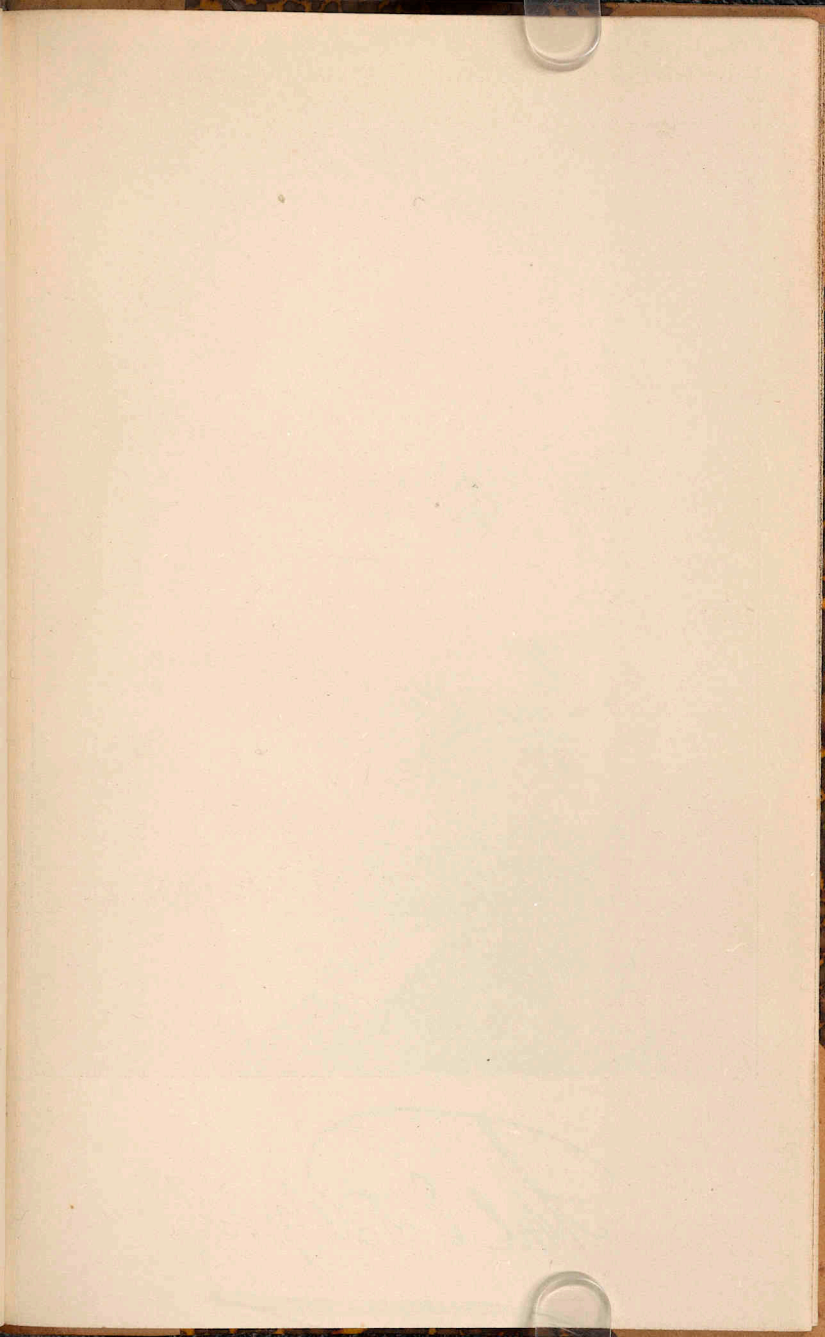

PETER JENSEN

PETER JENSEN

Thos. E. Delany.

AXEL E. BETZONICH

PETER JENSEN

ET AFSNIT AF EN UDVIKLINGSHISTORIE

MED FORFATTERENS PORTRÆT

KØBENHAVN

JAKOB H. MANSAS FORLAG

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (M. A. HANNOVER)

1893

PETER JENSEN

I.

»— -- Jeg vil sige til ham: Hr. Peter Jensen, det gaar paa ingen mulige Maader an, dette vilde Liv, De fører. Hvad skal det blive til, Hr. Peter Jensen? Hvor kan De forsvare saadan uden videre at forlade Deres gamle Moder, som er syg og daarlig? Ja, De véd maaske ikke, hun er syg; men det er hun — det ved Gud, hun er. Hun er meget marode. Se paa hendes Hudfarve, Hr. Peter Jensen — den er gul som gammelt Pergament -- og gulere — som Safran omtrent. Hun gaar maaske med Døden i Hjærtet, Deres gamle Moder, og alligevel turer De rundt i Liderlighed og Drukkenskab og anden Gevorpenhed fra Morgen til Aften. — Hvorledes skal det ende, Hr. Peter Jensen? — Ak, Herregud, De er

ung, Hr. Peter Jensen — tag Dem dog sammen. Læg Sten paa Sten og byg Deres Fremtids Bygning paa fast Fundament. Glæd Deres gamle Moder, Hr. Peter Jensen, og Deres aldrende Lærer, Cand. phil. Jacobæus. — — Ja, saaledes vil jeg tale. Sandhedens tunge Sprog skal lyde for den Forstokkede — jeg vil bruge Dombasunens tordnende Malm, — jeg vil — —«

Den lille Mand trak Overfrakken sammen over Brystet og stampede i Sneen.

»Jeg vil svinge den flettede Svøbe, vil jeg. Jeg vil tale som en af de gamle Profeter; mine Ord skal være som sviende Ildtunger.«

Han stod midt i Gydens vinterlige Ensomhed og saa' op mod den sorte Himmel mellem Husrækkerne og han tænkte paa sin egen gamle Moder, som nu laa ude paa Garnisonskirkegaarden og sov den lange Søvn. I flere Punkter havde hun lignet Fru Lene Jensen aldeles grangivelig — de var to Alen af et Stykke. Alt havde hun ofret paa sin Søn, aldrig sparet sig.

»Jeg lægger Knofedt til, min Dreng, for at Du skal blive et noget rigtig stort og udmærket,« havde hun sagt.

»Naa — jeg var taknemmelig,« sukkede Jacobæus. »Jeg gjorde hende Glæde — og hun døde med den Overbevisning, at jeg ganske sikkert blev »en stor Mand.« — Og hvad blev jeg saa? En ludfattig Timelærer, som underviser til 25 Øre Timen. — — Men jeg vel-signer min gamle, døde Moder, gør jeg. — Ak, Hr. Peter Jensen, De aner ikke, hvad en god Moder er for et Klenod. I saa Henseende slaar Deres gode Evner aldeles ikke til, min unge Herre. De kan tegne, Hr. Peter Jensen, gudbevares — særdeles godt og morsomt — De har gode Anlæg — maaske ogsaa Talent — gudbevares — men Hjærtet, min Herre, Hjærtet — det mangler De. — — Ja, jeg skal, min Tro, holde en Formaningstale, som baade har Næb og Klør. Jeg skal dundre — jeg skal — —.«

Han knyttede Hænderne i Frakkelommerne og travede gennem Sneen. Vejen gik over Højbroplads, ned ad Kirkestræde og forbi Nikolai Taarn.

»Hvor var det nu —?« Han stod stille og saa' sig om. »Hvor finder jeg Kælderen? —

Levin gav mig dog tydelig Besked. — Nu har jeg det.«

Han drejede ned ad en Tværgade og fordybede sig i et Stræde.

»Her maa det være,« mumlede han.

Henne fra en Hjørnekælder lød Latter og Tale. Jacobæus nærmede sig og læste paa de nedrullede Gardiner: Tuborg Øl fra Fad 12 Øre. Gratis Musik. Separate Kabinetter. —

Der var ikke mange Gæster i Lokalet. Henne ved et lille Bord i Nærheden af Buffeten halvsov en ældre, spidsmavet Borgermand over en lunken Toddy. Mod en Baggrund af Karaffer, Flasker og Glas tronedede en fyldig, koparret Pige. Uafbrudt mønstrede hun de gode Sager, som prydede Marmordisken: et Stykke Skinke paa et Fad, en Bøtte med Christiania Anchiovis, nogle Fiske- og Kødfricadeller, et Fad med Sylte, en Krukke med sure Agurker, nogle Sardinæsker og et Par Stykker Ost under en Glasklokke.

I Stuens modsatte Hjørne sad nogle yngre Mænd og Kvinder om et rundt Bord. Mellem et Utal af Øl- og Toddyglas, Flasker og Kopper laa Cigar- og Cigaretstumper og osede paa

Bordpladen, hvis brune Oliefarve perlede ved Varmens Indflydelse.

Den unge Peter Jensen sad og indviede en ganske ung Pige i Cigarettrøgningens Mysterier. Han lærte hende at danne Ringe af den blaa Røg og viste, hvorledes man skulde faa den luftige Oval til at svæve under Loftet. Hun havde Vanskelighed ved at lære den rette Mundstilling og den eneste rigtige Tungebevægelse. Peter Jensen tabte imidlertid ikke Taalmodigheden og pustede den ene store Ring fra sig efter den anden.

Han instruerede med en noget lallende Stemme:

»Man gør blot saadan — og saadan —«.

Naar den unge Pige gjorde sine mislykkede Forsøg, brummede han:

»Aa, Du er dum, Petrea.«

»Utilgængelig for den højere Oplysning,« savlede en yngre, fed Sagførerfuldmægtig, som sad og skurede sin Ryg op mod den limfarvede røde Væg.

»Det er I forresten allesammen, Smaapiger,« lo han. »Men søde og rare alligevel.«

Han bøjede sig hen mod en noget ranglet Skønhed, som sad ved hans Side, og stødte sit Glas mod hendes.

»Skaal, min Høne.«

Den unge Pige satte en stor Messingpil fast i sin fyldige Haarknude og nippede til Glasset.

»Hør Du, Giftblander — Bærentsen!« raabte Peter Jensen. »Kan Du ikke gøre nogle Kunster?«

Bærentsen sad og stangede sine Tænder.

»Hvad skal det være for Kunster?«

»Du kan jo tappe Rødvin, Sherry og Sauterne fra en og samme Tønde.«

»Det kan jeg; men jeg har ingen Kemi-kalier hos mig.«

I dette Øjeblik kom Jacobæus ned i Lokalet. Han stod og saa' sig om og drejede sin bløde Hat mellem Hænderne.

»Men hvad ser jeg!« udbrød Peter Jensen. »Det er jo Hr. Jacobæus! Træd nærmere, gamle Pædagog. — Tag Plads.«

Jacobæus stammede:

»Aa Tak — — jeg vilde blot — — jeg skulde — — mit egentlige Ærinde — —«

Peter Jensen afbrød ham:

»Ja, det kan vi altid senere tale om. Tag nu foreløbig Plads, saa skal jeg præsentere Banden for Dem. — Mine Herrer og Damer — det er Hr. Cand. phil. Jacobæus — en Hædersmand — en Vismand; men ingen Verdensmand.«

»Velkommen! Velkommen!« lød det fra Selskabet.

Jacobæus stod bukkende ved Bordet og saa' sig om. Peter Jensen slog ham venskabeligt paa Skulderen:

»Se, den fede Herre dèr er Lovtrækker og Snyder — forresten dansk Jurist — hans Navn er Petersen. Han lever af at klæde Folk af og ødelægge deres borgerlige Anseelse. — Den unge Mand dèr — ham med Filipenserne i Ansigtet — er Giftblander — kalder sig selv for Farmaceut. Han tilbereder de Sager, Lægerne skriver sammen, og bidrager altsaa — efter ringe Evne — sit til at affolke Jorden. Hans Navn er Bærentsen. — Den søvnige Galgenfugl her paa min venstre Side lyder Navnet: Funtus. Han er Genre-, Landskabs- og Bataljemaler.«

»Fornemmelig Bataljemaler,« supplerede Hr. Funtus og gned sine søvnige smaa Kineserøjne. »Ynder mest at fremstille Attaquer, hvor Dyden ligger under.«

»Det var Herrerne. — Nu kommer Turen til de Smukke.«

Jacobæus gjorde en afværgende Gestus.

»Jo jo, gamle Mentor, De maa lære disse sjældne »Nordens Blomster« at kende. — Der er først: Frøken Petrea, min specielle Yndling — dejlig blond Pige, ikkesandt? Hendes fornemmelige Ernæringskilde er Kjolesyning.«

»Nej, det er Kaaber,« rettede Petrea.

»Saa siger vi Kaaber. — Den smækre Dame med Pilen i den svulmende Haarknude er døbt: Sofie. Hendes Levevej er —«

»Ubestemmelig,« indskød den danske Jurist. »Hun kommer ind under de »uvisse Haandteringer,« ikkesandt min Høne?«

»Naada —« lo Sofie.

»Og den Dame, som sidder her og støtter sit smukke, melankolske Hoved mod Bataljemalerens Skulder, er Fru Funtus — ogsaa kaldet: Malle. — Er det ikke »Malle«?«

»Gu' er det Malle,« snøvlede Funtus.

»Og det er sandt — jeg har glemte det af sides Par dør tilhøjre. Se, kære Lærer og Mester: den lapsede Person, som i dette Øjeblik gør sine Hoser grønne for den verdensberømte Syngepige Lydia, er den ligesaa velrenommerede Alfons og Skuffebedrøver Mosjø Kristoffer.«

Den lille gulladne Person sprang op fra Stolen og snerrede:

»Hold Mund! Du skulde ellers ikke skælde nogen ud for Skuffebedrøver, Du, som hver evige Dag negler af din Moders Skillinger og gamle Klude!«

Peter Jensen blev højrød i Hovedet.

»Hvad siger Du, Knægt!« raabte han og slog i Bordet.

Jacobæus tog ham om Armen.

»For Guds Skyld, kære Hr. Peter Jensen —«
Mosjø Kristoffer raabte med skingrende Stemme:

»Tror Du, jeg er bange for dine Tyrekræfter! — Jo, Du er en net Kavalier. Her sidder Du og giver Flottenhejmeren, Du, som aldrig har fortjent en rød Øre. I Dag har Du

naturligvis gjort et godt Greb i Skuffen derhjemme.«

Sagførerfuldmægtigen rejste sig og sagde med Værdighed:

»Ingen verbale Injurier, mine Herrer — ellers vanker der paa Pusterøret.«

»Det er saamænd en artig Forsamling,« tænkte Jacobæus. »Gud give, jeg var godt og vel hjemme i min Seng«.

Peter Jensen kløede sig bag Øret. Han kunde ikke faa Munden rigtig paa Gled. Hvor gærne han vilde, kunde han dog ikke skjule for sig selv, at han paa en Maade bestjal sin gamle Moder. Han var ikke Tyveknægt i almindelig Forstand — Gudskelov, saa dybt var han ikke sunken — han bad pænt om Penge, tiggede og plagede hende om Smaaskillinger, sagde, at han nødvendigvis maatte have saa og saa mange Kroner til et Leksikon, en Kunsthistorie eller lignende — og Løgn var det.

Han truede med sin knyttede Haand hen mod Mosjø Kristoffer og mumlede: »Ja, vent Du blot, min Ven.«

Saa drejede han sig mod Jacobæus og sagde: »Sæt Dem saa, Hr. Jacobæus, og faa et Glas.«

Jacobæus stred imod, men Hr. Peter Jensen tvang ham ned paa en Stol.

»Skal det være Toddy eller Øl?«

»Jeg vil helst være ganske aldeles fri,« stammede Jacobæus.

»De slipper ikke.«

Jacobæus bøjede sit Hoved hen mod Peter og hviskede:

»Jeg har noget, jeg vil sige Dem. — Deres Moder sidder hjemme og venter paa Dem.«

»Har Levin ikke været hjemme?«

»Jo, han kom for en Timestid siden og fortalte, at han havde truffet Dem her nede i Kælderen — og Deres Moder blev meget bedrøvet.«

»Hun bliver nok munter igen, den gamle.« Han hævede Stemmen: »Aa hør, Klara! — Kom med varmt Vand og Cognac.«

Den fyldige Skønhed ved Buffetten rejste sig med Besvær og spurgte med en slimet Stemme:

»Skal det være den billige —?«

»Ingen Slavecognac. — Gode Varer, min Smukke! Det bedste er ikke godt nok for min sjældne Gæst.«

Peter Jensen bryggede en stiv Toddy til Jacobæus.

»Fang saa an! Skaal ærværdige Pædagog!«

Jacobæus nippede til Glasset; men da Drikken forekom ham velsmagende, drak han en stor Mundfuld.

»Det kan jeg lide.« — Peter Jensen klappede ham paa Skulderen. »Saaledes skal det være. Aldrig vrage Bacchi Gaver.«

Jacobæus forsøgte flere Gange at tale alvorligt og indtrængende til Peter; men til ingen Nytte. Den unge Mand drejede det døve Øre til og sad, naar han ikke kurtiserede Petrea, og lallede Revyviser med en grødet Stemme. —

Jacobæus var fortvivlet. Han følte sig ilde tilpas i dette Selskab, hvor hans udviklede Følelse for det Passende hvert Øjeblik fik en alvorlig Læsion. Herrerne trykkede knaldende Kys paa de Skønnes Læber og forsøgte andre haandgribelige Kærtegn, som jog Blodet op i den gamle Kandidats indfaldne Kinder. Aldrig havde han overværet slige Scener. En enkelt Gang følte han en ejendommelig varmende Lyst til ogsaa at gribe agerende ind i Orgiet

og ligge under for Kødets Skrøbelighed; men han mandede sig op, nippede til sit Glas Toddy og drejede Ryggen til Selskabet.

»Kære Hr. Peter Jensen,« hviskede han. »Nu skulde De virkelig gaa hjem. Deres stakkels gamle Moder sidder og venter — og venter. Det skulde ikke være mig, som havde en saa god Moder — De kan tro, jeg skulde gøre hende Glæde.«

»De er en skikkelig gammel Fyr, Jacobæus,« snøvlede Peter. »Jeg kan godt lide Dem. — Hvad var det nu forresten, De sagde om min Moder?«

»Jeg sagde: Det skulde ikke være mig, som havde en saa god Moder.«

»Hvad vilde De saa?«

»Holde paa min menneskelige Værdighed, Hr. Peter Jensen, — forlade Syndens — —« Han forsøgte at mande sig op. »Forlade Syndens store, urene Pøl — —«

Peter Jensen lo, og Jacobæus talte sagte og hviskende:

»Naar Deres gamle Moder først er død og borte, saa faar Visen en anden Lyd, kære Hr. Peter Jensen. Jeg taler af Erfaring. Jeg

véd, hvad det vil sige: at gaa ene rundt paa Jorden — ene, Hr. Peter Jensen —.»

Jacobæus hikkede af Rørelse.

»Drik nu Deres Toddy, Jacobæus, og slaa saa en anden Tone an. — Har De ikke Lyst til at kysse Petrea, hvad, gamle Lurifas? De maa sgu gerne.«

Han kneb Petrea let i Armen og sagde: »Kys nu pænt den Gamle.«

»Næ — ikke for to Kroner,« vrængede Pigebarnet.

Hendes Replik fremkaldte en støjende Latter. —

Jacobæus sad og vrikkede paa Stolen. Han havde tømt det første Glas Toddy og var nu i Lag med det andet. For hver Mundfuld, han drak, følte han sig bedre tilpas i Selskabet, de flove Vittigheder morede ham, han lo dumt og slog Hænderne sammen af Glæde. —

Saa sad han et Øjeblik med et trist Udtryk i det rynkede Ansigt og skammede sig.

»Nej, nej — nu skal det være nok,« mumlede han. »Nu skal det være nok.«

Han hævede sig fra Stolen; men Peter Jensen slog ham paa Skulderen og sagde:

»Hvad er nu det for noget, gamle Apostel! — Nu maa De sgu ogsaa yde et Bidrag til Underholdningen! Kan De ikke en eller anden Vise?»

»En fortræffelig Idé!« brølte den danske Jurist. »Hr. Jacobæus skal synge en Vise!«

Jacobæus stammede:

»Jeg kan virkelig ingen, mine Herrer. — Og desuden — jeg mangler aldeles Sangstemme.«

Farmaceut Bærentsen løftede sit Glas og nikkede til Jacobæus.

»Et privat Bæger, Hr. Kandidat! Drik blot, saa kommer Stemmen nok!«

»Ja drik, Brave! — Skaal Jacobæus! Vi er Venner, ikkesandt?»

»Det ved Gud vi er, Hr. Peter Jensen.«

Jacobæus fik Taarer i Øjnene og drak flere Gange af Glasset.

»Saa op paa en Stol med Kandidaten!« raabte Juristen. »Og lad os saa faa en Vise med Humør i!«

»Ja, op paa en Stol med Kandidaten!« brølte Selskabet.

Jacobæus var i en forunderlig Sindsstemning. Uafbrudt svingede Humørets Pendul mellem Latter og Graad. Gasblussene flimrede for

hans Øjne, Bordet dansede, Gulvet slog Bugter.

»Naar De endelig saa gærne vil have en Vise, mine Herrer, saa kan jeg godt synge en. — Men er det absolut nødvendigt, at jeg kryber op paa en Stol?«

Juristen lo:

»En Stemme, som Deres, tager sig altid bedre ud fra Højden.«

»Ja, ja da.«

Peter Jensen assisterede, og Jacobæus kom endelig op paa en Stol. Hans Hoved naaede omtrent Loftet.

»Ja, hvad skal jeg egentlig synge?« spurgte han med en ynkelig Stemme. »Vil de have noget, jeg selv har lavet?«

»Bravo! Bravo!«

Jacobæus satte i med en tynd Stemme:

Kom Piger her — kom Svende dør! —
Jeg synger om en Hjærtenskær —

»Den tegner godt! Bravo! Bravo!« lød det fra Selskabet.

Jacobæus satte Kraft paa:

Kom Piger her — kom Svende dér —
 Jeg synger om en Hjærtenskær.
 Ej om en Mø, hvis Barm er trind
 og som har Smil paa Rosenkind;
 men om — ja, I det næppe tror —
 min egen, gode, døde Mo'er.

Han gned de magre Hænder forlegent mod
 hinanden og saa' frem for sig med underlig
 grædende Øjne. Saa sang han:

Alt svigted mig, hvor jeg drog hen:
 min Broder, Søster og min Ven —
 og var jeg stedt i bitre Nød,
 man Sten for Brød mig stedse bød.
 Men Mo'er, det gode, gamle Skind,
 hun tørred Taaren af min Kind.

»Det er jo nærmest en Salmel!« raabte
 Juristen.

Jacobæus lod sig ikke forstyrre. Han saa'
 frem for sig og sang, som en Gaardmissionær,
 med en drævende og sprukken Stemme:

Og var jeg sulten, bød hun Mad,
 og var jeg sorgfuld, var hun glad;
 en Barnedrøm hun kogled frem
 og skabte Sol i Armods Hjem.
 Paa Guds den store grønne Jord
 var ingen god som gamle Mo'er.

Farmaceut Bærentsen trak paa Skuldrene.

»Hør — er der mange Vers tilbage af den Begrædelsesarie?«

»Kun et,« svarede Jacobæus.

»Gudskelov.«

Jacobæus aandede dybt og sang saa:

Nu ligger Mo'er i kolde Grav
og slumrer under Tuen lav.
Jeg gaar i Verden ud og ind
med Graad i Sind og Smil paa Kind.
Jeg har ej Ven i Syd og Nord. —
Jeg ejer kun min døde Mo'er.«

»Saa kan De rolig imødese en Udpantning!«
lo Juristen.

Farmaceut Bærentsen rejste sig og raabte:

»Hør, De skulde gaa rundt med Hatten, Hr. Kandidat. Der vil sgu altid vanke en Femøre!«

Selskabet hilste denne Replik med en skraldende Latter. Peter Jensen var den eneste, som viste et alvorligt Ansigt.

»Tak for Visen, Hr. Jacobæus,« sagde han. »Den var smuk. De maa ved Lejlighed give mig en Afskrift af den.«

»Det skal jeg meget gerne, Hr. Peter Jensen.«

»Nu vilde det vist klæde mig forbistret godt, om jeg dinglede hjem,« sagde Peter Jensen.

»Nej, min Dreng — den gaar ikke!« raabte Juristen.

»Min Gamle sidder hjemme og venter.«

Den blonde Petrea surmulede:

»Aa, lad hende vente. — Nu sidder vi saa rart.«

Hun lavede en fortrydelig Trutmund, og Peter gav hende et smældende Kys.

Henne fra Buffetten skred en lille, tykmavet Skikkelse frem med korte, forsigtige Skridt. Det var Værten.

»Klokken er over Tolv, mine Herrer,« sagde han. »Jeg risikerer Vrøvl med Politiet.«

Den danske Jurist slog sig for Brystet med den højre Haand.

»Det tager jeg paa min Kappe, Hr. Vært. — Vær De blot rolig, Hr. Christensen. Jeg kender Assistenten her i Kvarteret. — Gammel Skolekammerat! Brilliant Fyr! —«

»Ja, ja da, mine Herrer. Men de indser, at jeg —«

»Stol paa mig, Hr. Christensen. —«

Værten slog ud med Armene og forsøgte at smile som en Diplomat, der baade forstaar og ikke forstaar. —

»Nu skal Lydia sgu synge en Vise!« raabte Farmaceuten.

Lydia, en Pige af Middelhøjde, med rød Sminke paa Kinderne og sværtede Øjenbryn, sad i en halvdrukken Tilstand ved Siden af Mosjø Kristoffer, som var fordybet i Undersøgelsen af en Pladering, hun bar paa venstre Haand.

»Skal jeg ogsaa paa Brædderne?« spurgte hun.

»Ja, naturligvis. — Men vi har ingen Pianist i Aften —«.

»Kristoffer spiller med én Finger,« lo hun. »Ikkesandt, Basse, det kan Du da?«

Mosjø Kristoffer satte sig ved et gammelt Flygel, som stod i et Hjørne, tæt ved Bordet, og gav sig til at hamre løs paa Tangenterne.

Lydia løftede sin Kjole højt over Knæerne og forsøgte med et Spring at sætte op paa Stolen, men hun faldt, saa lang hun var, hen ad Gulvet.

»Rejsegilde!« kommanderede den danske Jurist, og under støjende Latter fik Selskabet

den omtaagede Skønne paa Benene igen.
Juristen løftede hende op paa Stolen.

»Giv mig Tonen, Kristoffer!« raabte hun
og knaldede med Fingrene.

Han anslog de dybe Bastoner.

»Den er god. — Saa begynder vi —«.

Hun sang med skærende Stemme:

Den lille søde Tulle —

o bim bimmelim — o bim bimmelim —

hun var ej som hun skulde

o bim bimmelim — bim bim!

Hun havde sig en Hjærtenskær

og saa blev hun — en Smule svær —

aa skidt med det, sa'e Tulle,

la' rulle, la' rulle!

Selskabet satte i med Omkvædet:

Aa skidt med det, sa'e Tulle,

la' Rullen lystig gaa!

Peter Jensen klyngede sig fast til den
krumryggede Jacobæus, som forresten havde
Vanskelighed nok med selv at klare sig gennem
Sneæltet i Gaderne.

»Gud, hvor jeg er fuld,« lallede Peter.

»Og Gud, hvor De er en naiv gammel Mands-

person, Jacobæus. Dèr gaar De hen og faar mig rørt med Deres skrup-sentimentale Vise. — Føj for Fanden!»

Han gled ud med Foden.

»Fald endelig ikke,« mumlede Jacobæus.
»Hold godt fast ved min Arm.«

Klokken var seks Morgen. Hist og her stod en Lygte og lyste rødligt over det triste Snetæppe, som dækkede Fortouget og Kørebanen. Jacobæus asede tungt afsted med sin levende Byrde ved Siden. Ofte saa' han mod Himlen, hvor enkelte Stjærner stod blaalige og tindrende, og ønskede i sit stille Sind, at han laa hjemme paa sin Kvist og sov de Retfærdiges Søvn. —

Hele Tiden gik han og smaamumlede:

»Hvor tør jeg arme Synder vove at fremstille mig for Fru Jensens Aasyn! — Det var mig, som skulde hente Sønnen hjem til den moderlige Arne! — Jo, jeg er saamænd en nydelig Person. — Ak, hvorledes vil denne Historie ende? Den højagtede Fru Lene Jensen forbyder mig naturligvis Huset. — Farvel Venlighed — Farvel Middagsmad! — Aa Gud

— aa Gud — at Du ogsaa førte mig i Fristelse og lod mig ligge under for Kødets Lyst.»

Han gennemgik i Tankerne Nattens Begivenheder og saa' de drukne Kvinder med opkiltrede Skørter danse en vellystig Mænadedans forbi hans indre Blik.

»Bort!« raabte han og slog ud med den venstre Haand.

»Hvad er der i Vejen? Skal De kaste op, gamle Visemager?«

Jacobæus svarede ikke. Han traadte tungt i Sneen med sine hullede Sko og knyttede sin Haand i Raseri mod sig selv.

»Hvad i Alverden skal jeg fortælle den fortræffelige Fru Lene Jensen, denne Mønstermøder, denne udmærkede Dannekvinde? — Her kommer jeg gamle Somikkel slæbende med hendes berusede Søn — jeg, som skulde have talt med en Profets dundrende Røst — jeg, som — —«

Han stod stille og stampede i Sneen.

»Hvad Fanden er der i Vejen med Dem, Jacobæus?« spurgte Peter Jensen.

»Der er det i Vejen, at jeg er et ulykkeligt Mandfolk. — Hvad skal jeg arme Individ

fortælle Deres Fru Moder, som evig og altid har været god og venlig imod mig? Hvis hun erfarer, at jeg selv har siddet i denne Kælder og drukket Toddy — mere end jeg kunde taale — og hørt paa sjofle Viser og trykket gemene Fruentimmer i Hænderne — — saa vil hun spytte mig i Øjnene og sige: »Gaa bort fra mine Øjne, Kandidat Jacobæus!«

Peter Jensen lo af fuld Hals.

»Er det ogsaa noget at tage paa Veje for. Lad blot mig klare den Historie.«

Det næsten sammenvoksede Par slog Volter over Kørebanen, drejede ind paa Fortouget og derfra atter sidelæns ud paa Gadens Midte. Benene vaklede under dem, Hattene sad skæve paa Hovederne, og Overfrakkerne flagrede for den skarpe Østenvind.

»Et Hundevejr —« mumlede Peter Jensen.

Jacobæus sukkede:

»Havde vi dog blot overstaaet Indtrædelsen. — Hvad i Alverden skal jeg sige?«

»Ingen Verdens Ting. Gaa De blot op paa Kvisten og lad mig dingle ned i Kælderhalsen.«

»Nej, det gaar ikke an. — Hvad vilde Deres Fru Moder tænke?«

»Hun tænker slet ikke, Jacobæus. Hun ligger naturligvis og sover — og saa lister jeg mig i Seng.«

De tumlede ud i en Snedrive, som taarnede sig op i Nærheden af Fortouget. Her stod de, i Sne til Bæltstedet, og saa' paa hinanden.

»Det er sgu ganske grinagtigt!«

»Jeg kan ikke forstaa, at De virkelig kan spøge i denne uhyggelige Situation.«

»Her staar vi jo ganske lunt,« lallede Peter Jensen.

»Lad os komme afsted!«

Jacobæus halede i Peter Jensens højre Arm, og Parret voksede atter sammen og slog Volter over Kørebanen.

»Men — hvad Fanden —!« raabte Peter Jensen og saa' sig om. »Nu er vi jo paa Kultorvet!«

Jacobæus gned Øjnene med de valne Fingre og udbrød:

»Er det muligt!«

»Vi er gaaet galt i Byen, gamle Pædagog. — Nu drejer vi den Vej.«

»Nej, Hr. Peter Jensen — det er skam den Vej.«

»Er det den Vej? — Nej — det er sgu den Vej.«

Jacobæus var ved at græde.

»Hr. Peter Jensen — hør dog, hvad Deres gamle Lærer siger Dem: Det er den Vej. — Kom blot. — Tag mig fast om Armen. — Ak, Herregud — hvorledes skal dette ende?«

»Ja, det maa De nok sige.«

Jacobæus standsede pludselig og sagde med grædende Stemme:

»Vil De gaa alene ned til Deres Fru Moder, Hr. Peter Jensen — saa lister jeg mig som en arm Synder op paa min Kvist. Jeg øjner ingen anden Udvej. Det er den eneste Redning. For ingen Pris vil jeg dale i Deres Fru Moders Omdømme. — Ak, jeg er en Stymper. Det var mig, som vilde tale Alvorens tunge Sprog til Dem, Hr. Peter Jensen. Det var mig, som vilde svinge den flettede Svøbe og vise Dem det saare forkastelige i det Liv, De fører.«

»Vi er skrøbelige Kar, Hr. Jacobæus.«

»Det er vi. — Men vi er gudskelov gennemtrængte af Syndsbevidstheden.«

»Lad os haabe paa Naaden.«

De slog atter Volter fra venstre til højre Side, og saa stod de et Øjeblik stille og gned Øjnene.

»Det er jo Frue Plads — ikkesandt?«
spurgte Peter Jensen.

»Saavidt jeg kan se — —«

»Saa er vi snart hjemme.«

»Ak ja.«

De slog et Slag hen ad Kirkens Længde-
side. Vinden tog fat i dem, og de formelig
rutschede forbi de tilsneede Buster.

»Lad være at se paa mig, Martensen,«
sukkede Jacobæus og skævede til Bispens
spidse Næsetip.

II.

I Skjul af Byens Hovedstrøg ligger nogle Smaagader med en forunderlig provinsiel Karakter. Her er ingen prangende Butikker, ingen passiarende og drivende Menneskesværn paa Fortougene, et eget Pust af Borgerlighed hviler over de sorte Tage og graa Husfaçader. Forlader man Strøgets Tummel og drejer ned ad disse Stræder, er det ofte, som om man fra Aarhundredets Slutning drev tilbage til før dets Begyndelse. Det vilde ikke forvirre synderligt, om man pludselig saa' ærværdige Allongeparykker i Vinduerne og Dørene og slingrende Portechaiser paa den smalle Kørebane. Tiden staar ligesom stille mellem disse Husrækker. Strøgets Sværm driver mod Udvikling, her i de smaa Gader er det, som om man med Djævlens Vold og Magt holder igen.

I saadan en lille, lyssky Afkrog laa Huset paa et Hjørne. Dets Beboere kunde tydelig høre, naar Klokkerne ringede i Helligaandskir- kens Taarn. Vognlarmen fra Strøget naaede dem ogsaa. Stod de i Husets Gadedør og saa' henad den stille Gade, hvor Spurvvene hoppede fredeligt om, opdagede de temmelig fjærnt et lille afgrænset Parti af Hovedgaden med dens vekslende Liv.

I Husets Kælder havde Lene Jensen en Marskandiserforretning. Hun sad bag et Stykke Disk og underholdt sig med en ældre Mand med ludende Hoved. Han stod og lænede sig mod Ryggen af en Fløjels Lænestol.

»Sæt Jer dog, Levin,« sagde hun. »I maa jo blive træt af at staa.«

»Tak, Tak — ja, man bliver jo gammel.«

Han faldt sammen i Lænestolen, og sad saa en Stund med skævt Hoved og høje Skuldre og saa' sig spejdende om i Lokalet.

»Har De saa noget til mig? De véd nok, hvad det er, jeg søger: Guld- og Sølvtræsser, Distinctioner, Portepéer, Possementmagerarbejde, Huenakker, gammelt Glas og Porcellæn — og saadan noget.«

Lene Jensen pegede paa nogle flade Epauletter, som laa paa Disken.

»Hvad mener I om disse!«

Levin undersøgte dem omhyggeligt.

»De er jo ikke ægte,« sagde han.

»Kom ikke med den Snak. — Ligesaa ægte som I er ægte, Levin.«

»Jeg er sgu ikke ægte.«

»Det er kun et Øjeblik siden, jeg prøvede dem paa Proberstenen.«

Han vejede Epauletterne i de magre Hænder.

»To Kroner giver jeg.«

»To Kroner! — Tror I maaske, jeg stjæler mine Varer?«

»Naa — naa, lille Frue — ikke saa hidsig — ikke saa hidsig. Vi kender jo hinanden. — — Hvad skal jeg saa have dem for?«

»Fire Kroner.«

»Det kunde De lide. — Nej, jeg finder, Gud straffe mig, ikke mine Penge paa Gaden. Jeg giver — lad mig se — de skidt Epauletter er ikke mange sure Sild værd — — jeg giver —.«

Han undersøgte atter Epauletterne meget nøje, vendte og drejede dem og krassede med sine sorte Negle hist og her paa Forgyldningen.

»Jeg vil slet ikke ha' dem, Fru Jensen,« sagde han endelig og lagde dem med en ligegyldig Mine paa Disken. »Jeg har ikke Brug for det Kram.«

»Jeg er aldeles ligeglad, Levin.« — Hun lod sin Haand falde mod Disken. »Fuldstændig ligeglad. Der er saamæn' nok, der vil have Epauletter. De gaar som Smørrebrød.«

Levin gav sig til at le med en ejendommelig gurglende Lyd:

»Smørrebrød — Smørrebrød!«

Saa sad han i nogen Tid i Stilhed og lod sine smaa brune Øjne hvile paa Lene Jensens bevægelige rynkede Ansigt. Som hun sad dør med et uldent, rødt Tørklæde knyttet om den gullige Pande og om det fyldige graasprængte Haar, lignede hun paafaldende en gammel Taterkvinde. Hendes Næse, Mund og Hage var endnu af en udmærket Skønhed; men i Øjeblikket var der et stærkt Spil i de fine Smaarynker om Munden, hvis Linjer blev haanlige, og Næsen trak sig ligesom ned efter. Levin anede et Uvejr.

»Hvorledes gaar det med Sønniken?« spurgte han i en blid Tone.

»Aa ja — hvorledes gaar det — hvorledes gaar det —!« vrissede hun.

»Prægtig Fyr — prægtig Fyr,« mumlede Levin.

»Vorherre har saamæn' ingen Skyld. Naar blot han vilde tage sig noget nyttigt for.«

»Han tegner jo.«

»Ja, den afskyelige Blyant ligger ham altid i Haanden. Men hvad skal det føre til? Kan I sige mig det, Levin?«

»Han kan muligvis blive en meget stor Kunstner.«

»Aa — Kunstner — Kunstner — hvad er saa det? Næppe Salt til et Æg. — Nej, jeg faar vist aldrig Glæde af den Dreng.«

»Sig ikke det, lille Frue.«

I dette Øjeblik lød en stærk Snorken henne fra et skjult Hjørne i Butikken. Levin saa' sig om med et forskræmt Udtryk i det magre Ansigt.

Lene Jensen hviskede:

»Han kom først hjem i Morges. Jeg har ikke lukket et Øje i Nat; jeg har ventet og ventet og ventet. — Nu sover han Rusen ud.«

»Hvorfor vaager I, lille Frue? Det er jo dumt ikke at søge Hvile. — — Og hvorfor sendte I ikke Bud efter ham? I vidste jo, at han sad i denne Kælderhals.«

»Det gjorde jeg. Kandidat Jacobæus gik med Besked fra mig; men jeg kunde ligesaa godt have sendt mine gamle Pampusser. — Drengen har ingen Respekt for Hr. Jacobæus. — Men da I saa' ham, Levin, hvorfor tog I ham ikke i Kraven —?»

»I Kraven! I Kraven! — Er jeg en Garderkarl! Ser jeg ud til at kunne tage nogen i Kraven! — Deres Søn har jo Kræfter som en Elefant.«

»Det har han.«

»Og jeg giver mig ikke i Lag med Elefanter. — Hvor gammel er det nu, han er, Deres Hr. Søn?»

»Toogtyve Aar til Sommer.«

»Naa — naa — saa kan det komme endnu. Det kan komme saadan ganske pludselig. Hvert Menneske har sin onde Tid og sin gode Tid. Lad ham blot se sig lidt om. Den, som ikke gør Krumspring ved Løvspringtid, han slaar

Volter ved Vintertid — og det er farligt, for saa er Føret glat.«

»Ja, Ungdom og Klogskab er jo altid i Totterne paa hinanden«, sukkede Lene Jensen.

»Det er et sandt Ord.« —

Levin lukkede Øjnene og krummede sin Mund svagt opefter. »Hør nu, lille Frue,« sagde han og smilte fiffigt. »I skulde se at faa ham gift. Det er jo en køn, kraftig Knøs — han kan sagtens gøre en Pige lykkelig.«

»Hvad skulde han mon gifte sig paa? — Jeg kan ikke hjælpe ham med en rød Øre.«

»I skal naturligvis se at faa en rig Pige til ham.«

»Ja, det var noget —« mumlede Lene Jensen. »Men rige Piger hænger ikke paa Træerne, Levin.«

»Jo gu gør de saa. Det gælder blot om at bruge sine Øjne.«

Han rømmede sig og henkastede derpaa i en lidt kold Forretningstone: »Skal jeg saa ha' de skidt Epauletter for to Kroner og halvtreds?«

»I kan faa dem for tre Kroner, Levin.«

»Tre Kroner! Vil I pine den sidste Øre

ud af mig? Skal jeg maaske ikke ogsaa have lidt Sul til Brødet?»

»Aa skab Jer ikke, Levin. Gud give, jeg havde mit saa godt paa det Tørre som I, saa skulde jeg saamæn aldrig klage.«

»He, he!« lo Levin. »Jo, jeg har sgu mit paa det Tørre! Jeg er sgu en rig Mand! En Skjorte har jeg — et Par Benklæder med Lap i Enden, har jeg — og saa denne Frakke, som spiller i alle Regnbuens Farver! — He, he! — Det er det samme — jeg giver to Kroner og fem og halvfjers.«

»Tre Kroner, Levin.«

»Nej — Gud straffe mig.«

»Ja, saa tag dem.«

Han trak en lang Skindpung frem, talte Pengene meget omhyggeligt og lagde dem paa Disken.

»Spyt paa dem, Levin.«

»Er det de første Penge i Dag?»

»Ja, det er saamæn'. Det er sløje Tider.«
Levin spyttede paa Pengene.

»Gid de maa formere sig,« mumlede han.
»Formere sig i det uendelige, vokse til et stort Bjærg af Penge.«

»Det var et kristeligt Ønske, Levin.«

Han tog Epauletterne og stak dem ned i sin uhyre Frakkelomme.

»Ja, det er sgu slemme Tider baade for Kristne og Jøder,« mumlede han.

Saa tog han en lang Snusdaase frem, knaldede paa Laaget med Pegefingeren og spurgte: »Skal det være en fin Rappé, lille Frue?«

»Nej Tak, Levin, jeg snuser ikke.«

»Det er en stor Fejl. Snus klarer Hjærnen saa velsignet. Og vil De saa behage at lugte —«
Lene Jensen lugtede til Daasen.

»Ja, det lugter jo meget godt.«

»Det skulde jeg mene. Der ligger ogsaa en udmærket Tonkabønne helt nede paa Bunden.«

Han trillede Tobakskornene mellem Tommel- og Pegefingeren, tog en forsvarlig Pris og nyste flere Gange.

»Saa for Pokker!« lød en ungdommelig, snøvlende Stemme henne fra det skjulte Hjørne.
»Kan man nu ikke en Gang faa en Smule Nattero.«

»Han er sgu morsom, Deres Hr. Søn,« lo Levin. »Nu er Klokken snart Tolv — og saa forlanger han »Nattero« — Ja, hvorfor ikke —

hvad der er Dag for den ene, er Nat for den anden. — Naa, saa er der vel ikke mere denne Gang. Men De husker nok paa mig, hvis der skulde komme et eller andet. Adiøs!»

Han steg med bøjet Ryg op ad Kælderens fire Trin, og satte med krumme, skæve Knæ i en Art Luntetrav over Gaden.

Lene Jensen trak Diskeskuffen frem og gav sig til at undersøge Pengebeholdningen, og da hun nøje havde ordnet Sølv- og Kobbermynterne i smaa Stabler og glattet de faa Sedler ud under en tung Saks, samlede hun nogle gamle, fedtede Spillekort, som laa spredte mellem Breve og krøllede Regninger, og gav sig til at lægge Kabale paa Disken.

Her var dunkelt i dette Kælderdyb. Gaden lyste af Sne og høj Frostluft; men Dagen trængte kun sparsomt ned gennem de smaa Ruder, som næsten var spærrede af Støvler og Hatte. Luf-ten var trykkende mellem alle de gamle Klædningsstykker, hvis Folder duftede og osede af Muggenskab og gammel Parfume. Mange af disse Sager havde tilhørt Mennesker, som nu laa paa Kirkegaardene. I de døde Folks Frakker og Livkjoler kunde man ligesom spore en kvalm

Duft af Moskus og Lig. Der var ogsaa uhyre Bunker af Beklædningsgenstande, hvis forrige Ihændehavere endnu gjorde Tjeneste i Livets store Maskerade. I Benklæderne sad Folder af Knæerne, Frakkerne havde parallelle Rynker om Livet og Støvlerne Buler af Ligtornene.

Paa en Reol stod Lysestager af Bronze, Messing og Kobber, klinkede Kopper og Vaser, Porcellænsfigurer, Buster af Gibs og Terracotta, Fotografirammer, Blækhuse og Uhrstativer. Mellem disse Sager laa Kæder med Signeter af Guld og Agath, store solide Æbleskiveuhre, klossede Fingerringe, Hovedvandsæg, Theaterkikkerter, gamle slidte Broscher, nogle ormstukne Bibler, en lille Bunke Kobberstik, gule Merskumscigarrør, Træpiber og mange andre Sager.

Paa de nederste Hylder var et Virvar af Skotøj: Plumpe, landlige Transtøvler ved Siden af lakerede Fjederstøvler og Balsko af Silke og Safian med sirlige Rosetter. Nogle var istandsatte af Lappeskomageren, andre stod endnu med skæve Hæle og hullede, udtraadte Saaler.

Henne i Hjørnet, hvor Sønnen laa paa en Sofa og snorkede, hang en Mangfoldighed af

Damepynt. Den simple Sirtses-Nederdel sluttede sig tæt op til den elegante Silkekjole. Der var Kjoleliv med Svedskjolder i Ærmegabene, Skørter af hvide og farvede Stoffer, uldne og vatterede Klokker. Tæt op til Sofaen laa vældige Stabler af gulligt Damelinned, Chemiser, Livstykker og Mamelukker. Fra alle disse Sager udstroemede en pirrende Duft af Kvindelagemer.

Lene Jensen lagde Kortene i Skuffen og gik hen og puslede ved Kakkelovnen. Tre Gange havde hun forsøgt »Kong Ludvigs Favorit-Kabale«; men Lykken havde ikke føjet hende. Hver Gang havde hun spurgt: Bliver Peter en stor Mand? — Kabalen svarede: Nej, bild Dem blot ikke det ind, Højstærede.

Da hun hørte Sønnens stærke Snorken henne bag Damekjolerne, virrede hun ærgeligt med Hovedet og trak paa Skuldrene.

Aa — denne Søn — denne Søn — han lagde hende snart i Graven. Man kunde sige, hvad man vilde — den, Gud giver Børn, giver han mange Sorger og Bekymringer. Det var ingen Spøg at sidde som Enke med saadan en opløben Knægt. Det kostede saamænd baade Hjærteblod og Penge — mange dejlige Penge.

Alene Skolepengene — han havde gaaet i Byens bedste Latin- og Realskole — det var mindst en Snes blanke Kroner om Maaneden — og Bøgerne — og Klæderne — han var altid klædt som en ung Greve — og Lommepengene — og den ugentlige Plads i det kongelige Theater — jo jo, hun havde saamænd ikke sparet paa Skillingerne! Og saa engagerede hun ovenikøbet en Privatlærer, Hr. Kandidat Jacobæus, som boede oppe paa Kvisten. Det var Synd at sige, at han var fordringsfuld, den gode Kandidat — et Maaltid Mad en Gang imellem og en god Kop Kaffe — men alligevel — Penge kostede det — og saa hjalp det slet ikke. Peter brød sig hverken om Latin eller Græsk — ikke en Gang Hebraisk — og alle de andre saare nyttige Videnskaber gjorde han kun Løjer med. Han lærte ingen Verdens Ting, skulkede fra Skolen, drev om paa Gader og Stræder, og naar han endelig kom hjem, satte han sig ved et Bord og gav sig til at kradse løjerlige Tegninger ned paa en Lap Papir, eller han smed sig paa Sofaen, saa lang, han var, og laa og døsede i flere Timer.

Nej, Peter blev aldrig en lærd Mand med Brillen og sat Væsen.

En Dag havde Hr. Jacobæus trøstet hende. »Vær ikke bedrøvet, højstærede Fru Lene Jensen«, — havde han sagt, den artige, lærde Mand. »Vær ikke bedrøvet. Deres Søn har ganske vist ingen særlig fremtrædende Anlæg i Retning af Videnskaberne. Men hvad i Alverden gør det? Tror De, det er en særlig lukrativ Forretning at være Videnskabsdyrker her i Landet? Se paa mig, velagtede Fru Lene Jensen, se paa mig. De vil kunne tælle mine Ribbén gennem min Overfrakke. — Nej, Handelen, det er noget! Lad Deres Hr. Søn gaa til Handelen, det er det allerbedste. — Hvad mener De f. Ex. om at uddanne ham til en dygtig Marskandiser?«

»Aa fy — aa fy,« havde Lene Jensen svaret. Nej, saa dybt skulde hendes Søn dog ikke synke.

»Hvadbehager!« udbrød Jacobæus. »Det er jo den herligste Forretning i Verden! Gud give, at jeg var bleven Marskandiser!«

»Tror De, det er morsomt at staa og rode i gamle Klæder, Hr. Kandidat?«

»Herligt! Herligt!«

Naa — lærde Folk har nu altid Smaasæ-
heder, det véd man nok. Enten har de det i
Hovedet eller i Benene. — Saa blev der ikke
talt videre om den Sag; men fjorten Dage efter
kom Peter i Urtekræmmerlære hos Hr. Olivo
Hildebrandt.

Naar Lene Jensen havde lukket Butikken,
gik hun hen paa Graabrødretorv, og stillede sig
ved Urtekræmmerens Vinduer for muligvis at
faa Øje paa den kære Søn. Som oftest saa'
hun ham ogsaa bag de duggede Ruder. Han
stod med skrævende Ben bag Disken og gabede
ganske forfærdeligt. En enkelt Gang sad han
og snorksov med et Kræmmerhus i Favnen.

Hr. Olivo Hildebrandt blev snart ked af
Peter.

»Deres Søn er en doven Rad,« sagde han
til Lene Jensen. »Men det allerværste er, at
han mangler Interesse for Faget. Nu har han
været her i godt og vel to Maaneder; men tror
De, at han kan slaa en ordentlig Laas paa et
Kræmmerhus? Nej, nej! — Og saa æder han
desuden al min Chokolade og al min Konfect.
Svedsker sluger han i Pundevis, og hele Natten
ligger han og gnasker Brystkandis i sig. — Og

for at sætte Kronen paa det Hele — vil De blot tænke Dem — saa staar den vanartige Slubbert og tegner Karikaturbilleder af mine Kunder paa Kaffeposerne. — De gjorde mig virkelig en stor Tjeneste ved at tage ham hjem igen. Jeg har ingen Brug for Genier.«

Lene Jensen græd sine modige Taarer. Hvad i Alverden skulde hun gribe til med den lange Knægt!

En Formiddag, da Levin var i Butikken, lamenterede hun i høj Grad og beklagede sig over Sønnen.

»Naa naa, lille Frue,« trøstede Levin. »Deres Søn har en hul Haand, har griber nok en Gang Lykkens Pære.«

»Kan I ikke holde en Tordentale for ham, Levin,« græd hun.

Levin kløede sig bag Øret.

»Det er saa sin egen Sag. Deres Søn er en stærk Fyr — og saa er han hidsig som en Tigerkat. — Men formane ham skal jeg.«

Da Sønnen netop arriverede i samme Øjeblik, sagde Levin:

»Hvorledes skal det ende, Hr. Peter? Hvad

er Meningen? De har ikke Lyst til noget som helst, hører jeg.«

Peter stod med begge de røde, opsvulne Hænder i Bukselommerne og drejede en Cigarstump i Munden.

»Jeg har ikke Lyst til Handelen,« sagde han.

»Hvad har De da Lyst til, Hr. Peter?«

»Jeg vil være Kunstner.«

»Kunstner! — Herre Jemini! — — — Hr. Peter vil gaa med langt Haar og nedringet Krave — og Skjorten ud af Bukserne! Hr. Peter vil trave med en Malerkasse over Skulderen og ikke en rød Øre i Lommen! — Det er sgu en rar Haandtering!«

»Det er som talt ud af mit Hjærte,« sukkede Lene Jensen.

Levin kneb Øjnene sammen og gestikulerede med en vis Hæftighed:

»Nej, tjene Penge, Hr. Peter — det er det eneste, som duer noget! Tro ikke, at De beholder Deres Moder til evig Tid. — Jeg er ikke udødelig, De er ikke udødelig, og Deres Moder er sgu heller ikke udødelig. Graven sluger os allesammen! — Læg Dem efter at tjene Penge, Hr. Peter, det er den eneste fornuftige Videnskab

i denne Verden. Penge — Penge — det er Hovedsagen! Hvor De kommer, Hr. Peter, paa hele Guds grønne Jord, lyder det: Har Du Penge, Hr. Peter? Ligger De i Kisten, spørger Folk: Efterlader han sig Penge, den Hr. Peter? Ak, Penge, Penge, det er Begyndelsen og Enden! Penge giver Fromhed og Retfærdighed, Penge giver Magt og Anseelse! Hvad er en fattig Mand? Et Udyr, som ikke har Ret til Livet, en Dosmer, en Forbryder, en Plet paa Samfundet! En død Kanin er mere værd end en fattig Mand! En død Kanin kan spises, det kan en fattig Sjakkerjøde ikke. — Tjen Penge, Hr. Peter, saa kan De kommandere Fyrsterne og Lovene, saa kan De blive mægtig i Landet, og Deres Ry vil fare fra Syd til Nord, fra Øst til Vest! Læg Øre til Øre, Krone paa Krone — og Deres Dage vil blive kronede! Stræng Dem an, Hr. Peter — tjen Penge, tjen Penge!«

— — — —

Det var en udmærket Tale, Levin havde holdt, den havde baade Næb og Klør; men den hjalp slet ikke

Siden den Dag var der gaaet tre Aar, og der var endnu ingen Udsigt til, at Peter for

Alvor vilde tage fat paa noget. En kort Tid havde han søgt en bekendt Malers Atelier — det havde været en dyr Historie — saa blev han ked af det og gav sig til at drive rundt paa Gaderne, kom sent hjem, spiste og sov til langt op paa Dagen.

Hvorledes skulde det ende med Peter?

Levin havde Ret. Den eneste Udvej var at faa fat paa et Pigebarn med en fyldt Pengepose.

Lene Jensen lod alle Kvarterets ugifte rige Damer defilere forbi sit indre Syn: Melmandens opløbne, brystsvage Sofie, Møbelhandler Christensens brede og bollede Amalie, Klejnsmedemester Jacobsens rødhaarede Bine, Rentier Møllers lille, hjulede Amanda og Spækhøker Mortensens surøjede Petra. Der var saamænd nok at vælge imellem; men Ulykken var, at alle disse Fædre var praktiske Folk, som højst begribelig hverken vilde eje eller have en Dagdriver som hendes Peter til Svigersøn. — — — Men — hendes Øjne lyste — der var jo den hovedrige gamle Frøken Annine Vogelsang oppe paa tredie Sal! Ja, det var en Idé! Det var en fortræffelig Idé! — Hun saa' allerede

i Tankerne sin Søn som Grosserer og Penge-
matador. — — —

»Kan jeg snart faa noget at spise?« spurgte
Peter. »Jeg er sulten som en Ulv.«

»Du skulde have Spise!« raabte Lene Jensen.
»Du, som stjæler Dagen fra Vorherre og Pengene
fra din fattige Moder.«

Peter lo:

»Du er slet ikke fattig, Mutter.«

»Er jeg ikke fattig!« Hun slog ud med
Armene og henvendte sin hæftige Tale ligesom
til en usynlig Tilstedeværende:

»Vil De blot behage at høre! Er jeg ikke
fattig? — Hvad mener De? — Aa, den Djævle-
dreng — den Djævledreng!«

»Naa, naa, naa — tag dog ikke saadan paa
Veje —«

Peter havde rejst sig fra Sofaen. Han stak
sit lyse Hoved frem mellem de gamle Dame-
kjoler og betragtede Moderen.

»Skal vi saa være gode Venner, Mutter?«

Lene Jensen svarede ikke, men gav sig til
at snøfte. Graaden sad hende i Halsen.

»Jeg kan ikke fordrage al denne Graad og
Tænders Gnidsel,« mumlede Peter og gjorde

nogle lange Skridt henad Gulvet. Han klappede Moderen paa Kinden.

»Vær nu glad igen, Mutter.«

»Ak, Peter — jeg bliver ikke glad, før man klapper min Grav efter med Skuffen,« græd hun.

»Sig ikke det, Mutter!« Han stampede i Gulvet. »Sig ikke det, Mutter!«

»Det er sandt, Peter.«

»Nej, Du skal blive glad og lykkelig her paa Jorden. Dine Dage skal blive lutter Solskin, Mutter — aa, saa lyse, saa solglade —.«

Lene Jensen saa' paa ham med store Øjne.

»Du skal komme til at bo fyrsteligt, Mutter. — Ikke i et Slot — det er for kostbart — men i en dejlig, stor Villa med Springvand i Haven og Rosenbuske, som dufter. Hver Dag skal Du faa tre Retter Mad og en udmærket Desert. Vinen skal flyde som Vand.«

»Ih — men —«

»Det er sandt. Aa, Du skal faa det saa godt, saa godt.«

Lene Jensen lo over hele Ansigtet.

»Men hvor vil Du skaffe alle de Penge fra, Peter?«

»De kommer saadan ganske af sig selv. Naar jeg bliver en berømt Kunstner, kommer Pengesedlerne flyvende ligesom Sommerfugle i Solskin.«

Hun trak paa Skuldrene.

»Aa — Kunstner — Kunstner! — Nej, Du skal gøre et rigt Parti, Peter. Du skal se at faa Dig en Kone med Grunker.«

»Ja, det var jo ikke saa galt. Har Mutter maaske en rig Kone lige ved Haanden?«

»Ikke just det; — men hun kan jo komme. Vi kan jo se os om, Peter.«

»Ja, det kan vi jo.«

»Hvad mener Du om Frøken Annine Vogel-sang oppe paa tredie Sal?«

»Hun er lidt vel antik, Mutter.«

»Antik!«

»Hun har vist ikke alle sine Tænder,« lo han.

»Du driver da ogsaa Løjer med alting, Peter. Naar vil Du dog blive sat og alvorlig i dit Væsen?«

»Naar Kragerne synger som Nattergale.«

Han gav sig til at fløjte.

»Du er saamæn' en nydelig Mandsperson,«
smaalo hun.

»Kan jeg saa ikke snart faa noget at spise?«

»Jo, det ved Gud, Du kan. Hvad vil Du have? — Spegesild?«

»Nej, fy for Pokker! — Lad mig faa Karbonade.«

Lene Jensen stak Fødderne i de store Slæber og gik hen mod Døren, som førte til Gaardværelset.

»Anna!« raabte hun.

En opløben, attenaarig Tjenestepige med blondt Haar ned over Øjnene kom ud i Butikken. Hun kløede sin venstre blottede Arm og saa' med et dvask, spørgende Udtryk i sit ret kønne Ansigt hen mod Lene Jensen, som stod ved Pengeskuffen.

»Sæt Kartoffler paa, Anna,« sagde Lene Jensen. »Og gaa saa hen hos Thomsen og køb to Pund Karbonade af den bedste. Du siger, at det er til mig.«

»Det skal jeg nok.«

»Det maa ikke være for fedt,« sagde Peter.

Lene Jensen gentog: »Ikke for fedt, Anna.«

»Nej, saadan lige midt imellem,« gryntede Tjenestepigen.

Peter søgte tilbage til Sofaen og faldt hen i en dvask Halvslummer. Han hørte Moderens Slæber bevæge sig over Gulvet, og lidt senere observerede han, at der blev hugget Pindebrænde paa Køkkengulvet. Lugten af den stegte Karbonade trængte snart ud i Butikken og fyldte hans Sjæl med Vellyst. Han smaskede med Munden og mumlede:

»Det er alligevel en god Moder, jeg har.«

III.

Maaltidet var endt. Peter sad ude ved Disken og tegnede. Paa et Ark blaåt Concept-papir gjorde han løse Udkast til Dødningehoveder og Skeletter. Da Moderen kom med Kaffen, bøjede hun sig over hans Skulder og udbrød: »Men Du gode Skaber, hvad er det for noget Krimskrams, Du der sidder og laver?«

Peter saa' paa hende med sine klare poliske Øjne og svarede:

»Det er en fri Kirkegaardsfantasi.«

»Fy, hvor det er uhyggeligt.«

Peter lo:

»Vent blot. Det skal nok blive ganske morsomt. Jeg oplevede hele Historien for et Par Maaneder siden. Nu skal Du blot høre. — Jeg sad i en Beværtningshave ude paa Nørrebro

i Selskab med et Par gode Venner, Student Sørensen og Maleren Funtus. Du kender ham nok — det er ham med de grønne Benklæder og den vældige Hat. — Vi sad og drak Øl og studerede de ejendommelige Arbejdertyper omkring ved Bordene. — Der er ingen herhjemme, som kan tegne Arbejdere — det kan de kun i Paris. — — Naa, vi sidder og passiarer — og passiarer — om Vind og Vejr — om Forfattere og Malere — og alle fik de baade læst og paaskrevet, kan Du tro. Saa begynder Sørensen at tale om nogle af hans Venner, som var døde — og saa talte vi Løst og Fast om døde Folk — og om Spøgelse.

Al denne Snak kedede mig i Længden, og jeg sagde, at det aldrig i Evighed kunde falde mig ind at tro paa Spøgelse. Alle disse Historier var Levninger fra en uvidende, naiv Tidsalder, Bondeovertro, Ammestuepassiar. Jeg var saa overbevist om, at der slet ikke eksisterede noget overnaturligt hverken i Jorden, paa Jorden, eller mellem Himlen og Jorden, at jeg, hvis det gjaldt et Væddemaal, var villig til, hvad Øjeblik det skulde være, at vandre mutters

ene over den store Assistenskirkegaard, som laa tæt ved Beværtningshaven.

»Vi tager Dig paa Ordet,« sagde Sørensen. »Det gælder en Flaske Champagne!« — Og Funtus brummede: »Det er svært hørt.«

Da Klokken slog Tolv paa Stefanskirken, stod jeg paa Skulderen af Funtus og saa' over Kirkegaardsmuren henne ved Kapellet.«

»Du milde Skaber!« udbrød Lene Jensen. »Du lægger mig i Graven, Peter, med alle dine gale Streger.«

»Aa Passiar. — Et Mandfolk maa se sig om, Mutter. — Naa, jeg stod, som sagt, nok saa gemytlig og saa' ud over Gravbyen, som laa i et usikkert, flakkende Maanelys. Og som jeg stod der — var det ikke mærkeligt — saa blev jeg ganske ædru.«

»Var Du da beruset, Peter?«

»Ikke saadan helt ud; men Hjærnen var vildsom. — Jeg tog alligevel en rask Beslutning — og — en-to-tre — var jeg paa den anden Side af Kirkegaardsmuren.«

Lene Jensen slog Hænderne sammen og saa' mod Loftet.

»Jeg gik frem mellem Gravene, først med lange, hurtige Skridt; men saa tog jeg Sagen med større Koldblodighed og gav mig i al Ro og Mag til at stryge en Tændstik for at faa Fyr paa en Cigaret. — Bag en Sørgepil søgte jeg Ly for Nattevinden, som jeg saa underligt mellem Gravene og Korsene. Jeg havde uendelig Møje med at faa Tændstikken til at holde Flammen. Endelig lykkedes det. Jeg førte Tændstikken op mod Cigaretten. — —

»Tillader De, at jeg — — « lød det med hul Stemme tæt ved mig.

»Gud fri os for alle onde Aander,« sukkede Lene Jensen.

Peter trak paa Skuldrene.

»Nu maa Du ikke afbryde mig, Mutter. — Hvor var det nu, jeg var?«

»Det var — den hule Stemme —«

»Rigtig. — »Undskyld, hvis jeg generer,« lød den hule Stemme. »Jeg vilde blot anmode Dem om lidt Ild til min Stump Cigar.«

Jeg opdagede et menneskeligt Skelet paa den anden Side af Sørgepilen, og det var mig umuligt at holde Tændstikken mellem mine rystende Fingre. Den faldt mod Jorden.

»Aa — det var da kedeligt,« sukkede Benmanden. »Og De har maaske ikke flere —?«

Aldeles mekanisk strøg jeg en ny Tændstik mod Æsken.

»De først, Højstærede«. Skelettet bukkede. »De først.«

Da jeg mærkede, at det var en Benrad med Levemaade, begyndte jeg at føle mig i Situationen, som ganske vist var lidt løjerlig.«

»Det skal Vorherre vide,« mumlede Lene Jensen.

»Jeg tændte min Cigaret, og Benmanden bøjede sig hen mod Flammen og suttede løs paa en fugtig Cigarstump, som sad mellem de venstre Sidetænder.

»Tak skal De ha',« sagde han.

»Aa jeg be'r —«

Saa rettede han sine hule Øjne paa mig og spurgte: »Er det ikke Hr. Peter Jensen, jeg har den Ære at tale med?«

»Jo,« svarede jeg. »Saalunde er jeg døbt.«

»Næ, det var da grinagtigt,« lo han. »Ja — i denne Paaklædning — eller rettere: i denne Ikke-Paaklædning — eller — ja, det kan sgu være det samme. Meningen er, at jeg maaske

er noget vanskelig at genkende. Mit Kælenavn var forresten: Tykkepeter.«

»Er det muligt!« udbrød jeg. »Tykkepeter henne fra Skindergade?«

»Akkurat sgu. — Jeg døde for en fire-fem Aar siden — jeg husker ikke saa nøje Aars-tallet. — Og nu er jeg, som Du ser, Tyndepeter. Ikke Spor af Sul paa Benene. — Næ, det var da grinagtigt, at vi skulde mødes her. Hør, vi maa slaa en lille Sladder af. — Maa jeg holde Dig under Armen, gamle Fyr?«

Han stak sin lange, benede Arm under min, og vi vandrede henad en grusbelagt Sti. For hvert Skridt, han tog, raslede alle Knoglerne.

»Sig mig,« sagde Lene Jensen, som var synlig interesseret. »Var det virkelig Høker Petersens Søn — han, som læste til Tandlæge?«

»Netop — det var Ejnar Petersen.«

»Herregud — saa det gaar underligt til i denne Verden,« sukkede hun.

»Naa — vi vandrede og vandrede — og »Tykkepeter« spurgte mig om Grunden til mit sene Besøg paa Kirkegaarden. Jeg fortalte ham om Væddemaalet.

»Hvem der blot havde et godt Glas Pommery sec,« sukkede han. »Du aner ikke, hvor jeg er tør i Halsen.«

Han hostede.

»Ikkesandt, den trænger skammelig til Væde?«

Han dinglede med de raslende Knogler ved Siden af mig og sagde i lang Tid ikke et Ord. Det forekom mig, at jeg maatte bryde Tausheden.

»Hvorledes har Du det egentlig?« spurgte jeg.

»Aa — hvorledes har man det —« sukkede han. »Man har det saa som saa, Du. Ingen Humør — ingen Spænsthed. Her ligger man og snorksover Dag ind og Dag ud — kun en Gang imellem, især om Natten, vaagner man, gnider Øjnene og begiver sig paa Vandring indenfor denne kedsommelige Kirkegaardsmur. Er man saa heldig at finde en Cigarstump i Græsset, bien, saa snapper man den og sutter løs. — Og Erotik? — Ikke Spor. Det er nogle skrækkelige Spidslærker, Damerne herude. Med dem er der intet Udkomme. Nej, Du — det er en jammerlig Tilværelse at være Benrad.«

Jeg havde ondt af den stakkels Fyr og bød ham en lille Pakke Cigaretter. Han blev næsten ellevild af Glæde og takkede mig i det uendelige. Saa spurgte han til sin Forlovede:

»Hvorledes har den søde Unge det? Begræder hun endnu min tidlige Bortgang?«

»Hun er gift, min Ven,« sagde jeg. »Hun har fire Børn.«

»Gift!« udbrød Tykkepeter. — Jeg kunde høre, at det formelig sukkede indenfor hans Ribbén.

»Aa Du — hvor det sommetider kan krepere en, at man er kreperet.«

Han stod stille og snøftede.

»Undskyld — det er blot en forbigaaende Svaghedstilstand. — Hvem er hun gift med?«

»Med Smørhandler Jespersen.«

Tykkepeter græd:

»Ak, Laura — Laura — Du, som saa ofte løftede din hvide Arm og udtonede med din klare Stemme et helligt Løfte om, at Du evig vilde leve kysk og afholdende i stille Tilbeden af mit Minde — Tandlæge Ejnar Petersens Minde — Laura — Laura — nu har Du fire

Børn med en Smørhandler. — O Kvinde —
o Laura — dit Navn er ikke Kyskhed!«

Jeg trøstede den ulykkelige Benrad, saa godt jeg kunde; men han gik fuldstændig op i sin kadaverlyriske Stemning og vilde ikke tage mod Ræson. Uden at svare et Ord satte han sig paa en Ligsten og rettede sine sorte Øjenhuler mod Jorden. — —

Ganske stille fjærnede jeg mig ned ad en Sidevej. Jeg tilstaar, at mine Ben gik som Trommestikker — absolut hyggelig tilmode var jeg just ikke. Af og til saa' jeg mig om, og det var ganske mærkelige Ting, jeg observerede. Henne paa en pragtfuld Bautasten sad en afdød Hofskomager og trak i en usynlig Begtraad. Han fægtede i Luften med de afpillede Arme, og hvert Øjeblik sagde han: Tju! — Det var Sylen, han drev i Læderet, forstaar Du — og saa trak han i Traadene. — En forhenværende Operasanger stod foran sit hvide Kors og aabnede Munden meget højt. Han øvede sig i at tage det høje C. En ranglet Aagerkarl sad paa en flad Gravtue og talte Smaasten, en afdød Digter gik og fangede Idéer — akkurat med den Haandbevægelse, hvormed jeg fanger Fluer henne

paa de gamle Frakker — og saaledes i det uendelige.

Jeg kom forbi hviskende Buske og hældende Kors. Maanelyset spillede paa de utallige Benrade, som omgav mig, og gav de graalige Knogler et hvidligt Lys. — — Endelig, langt om længe, naaede jeg Jagtvejen, hvor Sørensen og Funtus ventede mig. — Hvad synes Du om den Historie, Mutter?»

Lene Jensen sad og saa' frem for sig.

»At Du turde, Peter — at Du virkelig turde gaa paa Kirkegaarden ved Nattetid! — Det gaar over min Forstand.«

»Ja — over min ogsaa,« lo han.

Hun saa' spejdende paa ham med sine smaa kloge Øjne. Saa brast hun i en stille, klukkende Latter.

»Véd Du, hvad jeg tror, Peter —?»

»Nej, Mutter.«

»Jeg tror, det hele er en Historie, Du binder mig paa Ærmet.«

»Tror Du virkelig?»

»Du har ikke set Benrade — og saadan noget.«

»Jo — med det indre Øje, Mutter.«

»Ja, det er en god Snak, den —.«

»Du forstaar Dig ikke paa Fantasiens gaadefulde Virksomhed, det er Sagen. Om et Øjeblik skal Du se hele Scenen livagtig her paa Papiret. Det skal være gjort i en Haandevending.«

Peter gav sig til at tegne, og Moderen tuslede smaaende rundt paa sine gamle Pampusser.

IV.

Naar Peter ikke laa og dasede paa Sofaen, eller sad og tegnede ude i Butikken, yndede han at sidde inde i det lille Bagværelse, hvor der var Udsigt til den snævre, klamme mørke Gaardsplads, som nærmest lignede Bunden af en Brønd. Her sad han med en lille Artistpibe i Munden og iagttog Husets forskellige Beboere, som mødte til bestemte Tider.

Agenten fra første Sal kom i en graa, rødbræmmet Slaabrok og broderede Morgensko. Hans Gang var forsigtig; naar han løftede sin Fod til et Skridt, var det ligesom med en stille Rædsel for skjulte Sylespidser eller rustne Søm. Han lignede nærmest en gammel Hankat, som bevæger sig over en Gaardsplads med mange Vandpytter.

Jordemodermanden fra anden Sal mødte i sort Skødefrakke og høj, fedtet Silkehat. I den venstre Haand holdt han en sammenrullet Avis, den højre Haand omsluttede en Nøgle med en vældig Hummerklo.

Fra tredie Sal kom den graalokkede, høj-barmede Frøken Annine Vogelsang, og hun var Genstand for Peters særlige Interesse. Rygtet fortalte nemlig, at hun var meget rig, og sikkert var det, at hun ejede en stor, gammel Villa i Nærheden af Byen. Flere Gange havde hun ganske tilfældigt mødt Peters smilende, poliske Blik, og hun havde rødmet som en attenaarig Jomfru. En Formiddag havde han strejfet hende paa Gaden. Det forekom ham, at hun sendte ham et opmuntrende Blik gennem Sløret, og fra det Øjeblik stod det klart for ham, at den ældre Skønhed just ikke hørte til de absolut ufølsomme. Dog betakkede han sig for at vove sig ud paa den erotiske Glidebane med hende. Slig Tanke laa ham fjærn; han agtede kun at benytte hende i sine lunefulde Blyantskompositioner, og han havde allerede mange Gange skitseret hende, naar hun med højt opløftet Kjole trippede over Gaarden.

Musikeren oppe paa Kvisten, Hr. Robert Sølvtoft, kom anstigende i en slidt Fløjelsjakke og med en tærnet, ulden Hue, som var trukket frem i en Snip foran Panden. Under Huen bølgede et vældigt, graasprængt Polkahaar. Han dvælede længe i det hemmelige Rum og fløjtede lange Operaarier; naar han endelig fjærnede sig, satte han Fart paa, og tog, trods sine halvtredtindstyve Aar, de to brede Stentrin til Gangdøren i ét Spring. Opdagede han Peter i Kældervinduet, lyste hans Ansigt af Glæde, og han raabte: »Goddag, Goddag, Hr. Peter Jensen! — Skal jeg saa ikke snart have Fornøjelsen at se Dem i min Hule?»

Og saa spjættede han med Benene og gjorde Springet ad Stentrappen.

Han havde en køn Datter, denne Musiker, en allerkæreste mørkøjet, ung Pige, som Peter ofte havde beundret paa Afstand. Det var virkelig Umagen værd en Gang at aflægge denne Familie en Visit.

En Formiddag besluttede Peter at gæste Kvistbeboerne. Først bankede han paa hos Jacobæus; men der var ingen hjemme. Kandidaten var oppe paa det kgl. Bibliothek, hvor

han daglig nød gratis Varme i fire Timer. Saa gik Peter til den modsatte Dør, hvor en stor, hvid Dørplade underrettede Verden om Hr. Sølvtofts fulde Navn. Der stod: Alfonso, Fernando, Robert Sølvtoft. Lærer i Guitar, Zither, Harpe, Tromme — samt Generalbas.

Peter trak i Klokken, og Døren blev aabnet. Hr. Robert Sølvtoft stod i Attitude med en Guitar i et grønt Baand over Skulderen.

»Det var mageløst!« udbrød han med en hikkende Stemme og anslog nogle dybe Accorder paa Gitaren.

»Træd ind i Hallen, ædle Herre!« — Han løftede sin højre Arm med en stor hilsende Gestus.

»Hallen« var et temmelig stort Værelse med skraa Vægge. Henne ved Vinduet stod en gammel Harpe, og bag den søgte Husets Frue at gemme sig. Hun trykkede en Patteglut op mod sin purpurrøde, lappede Nattrøje, som kun sparsomt dækkede det gullige, fyldige Bryst. Hendes prægtige sorte Haar var uredt, og fra dets tætte Krusninger tittede enkelte Sengedun frem.

Ved Stuens Længdevæg stod et karnisformet Klaver. En ung Pige med store mørke Øjne sad og klimprede paa de slidte Tangenter og stak sine Fødder bagud mellem Stolens Ben. Peter opdagede, at den unge Skønhed havde store Huller paa de røde Strømper. Hendes blaa Trikotliv var tyndslidt; naar hun bøjede den højre Arm, stak den nøgne Albu frem.

»Det er min Datter, Rosina,« præsenterede Hr. Sølvtoft. »Meget musikalsk. Slægter sin Fader paa. — Dér har De min ældste Datter, Kamilla. Hun forbereder sig til Theatret. — Bliver ganske sikkert en ypperlig Tragedienne.«

Peter saa' en langagtig, smalskuldret Pige, som hvilte i en lad Stilling paa en Art Puf — en Citronkasse, som var overtrukket med blomstret Shirting — og læste i en Bog. Det ene Ben løftede hun over det andet og blottede med en henrivende Ugenerthed sin temmelig defecte Underbeklædning. Paa Fødderne sad smaa kokette, røde Tøfler.

To halvnøgne Smaapiger legede henne under Klaveret og byggede Huse af tomme Tændstikæsker.

»Elvira og Zerlina, min Herre — Tvillinger,«
 præsenterede Musikeren. »Og til Slutning: min
 søde Kone, Moderen til hele Flokken — Anto-
 nina — født Giacomelli — undfanget under
 Sydens Sol og omplantet i en barbarisk Jord-
 bund af mig. Vor Kærligheds Morgenrøde
 dæmrede i Wien, hvor Antonina var Koristinde
 ved Burgtheatret og jeg slet og ret Bierfiedler.«

Fruen rejste sig og gjorde en dyb Nejning.

»Ja, det er hele Familien. Fattige er vi;
 men dydige.«

Musikeren strøg sin lange Knebelsbart med
 en selvtilfreds Mine.

»Saa — nu skal De beundre Udsigten, Hr.
 Peter Jensen. — Aa, flyt Dig en Smule, Anto-
 nina — sæt Dig hen paa Puffen, mit Lamse-
 ben. — Rejs Dig, Kamilla — gør Plads for din
 Moder. Kom nærmere, Hr. Jensen. — Har Du
 ikke hørt, hvad jeg sagde, Kamilla? Gør Plads
 for din Moder! — Vil man se den lange Sjaske-
 dorthe! — Naa, bliver det til noget! — Kom
 nærmere, Hr. Peter Jensen. De er Kunstner,
 De har Sans for Udsigter.«

Kamilla rejste sig med en treven Mine, og Fru
 Sølvtoft indtog hendes Plads paa Citronkassen.

»Behag at se, Hr. Peter Jensen! Det er en Udsigt, som kan vaske sig! Grønne og røde Tage, smaa og store Skorstene — og saa Himlen, hva' behager! — Heroppe kan man høre, naar Englene spiller Beethoven. Det lyder nydeligt, kan De tro. — Naa, hvad mener De saa om Udsigten, Højstærede?»

»Den er fortræffelig,« svarede Peter.

Han saa' sig om i Værelset. Hvor han drejede sig, opdagede han iagttagende sorte Øjne — om det saa var den smukke Rosina, saa sad hun med Ryggen til Klaveret og stjal sig til at betragte ham med store, spejdende Øjne. — Det generede ham i høj Grad at være Genstand for saa megen Opmærksomhed.

»Nu tror jeg, jeg vil gaa ind til Jacobæus,« mumlede han.

Musikeren lo:

»Det manglede blot. Nej, min gode Hr. Peter Jensen. De har gjort mig den Ære at gæste min Hule, og det er min forbandede Pligt at vise Gæstvenskab og byde Dem det bedste, Huset formaar. — Aa — Antonina — lad Kamilla holde Rafael og server os en prima

Kop Kaffe — og Du, Rosina, oplad din himmelske Mund og syng os en Arie.«

Den unge Pige rejste sig fra Klaveret og saa' med et sky Blik hen mod Peter.

»Jeg kan ikke synge,« hviskede hun.

»Vist kan Du. Du har jo en komplet Operastemme, mit Barn. Gør nu ingen Ophævelse. — Den tossede Unge generer sig for Dem, Hr. Peter Jensen.«

Peter betragtede den unge, rødmende Pige. Noget saa smukt som denne fintformede og dog kraftige Profillinie havde han ikke længe set.

»Frøkenen behøver ikke at genere sig for mig,« stammede han. »Jeg er aldeles ikke Kender. — Men jeg elsker en smuk Sang.«

Han forsøgte at se hende ind i de mørke Øjne; men hun undgik hans Blik.

»Skab Dig nu ikke, Rosina,« sagde Hr. Sølvtoft. »Hvad ligner det at gøre Dig kostbar.«

Den unge Pige satte sig surmulende ved Klaveret.

»Hvad skal jeg synge?« spurgte hun.

»Vi maa hædre vor sjældne Gæst. — Syng den store Arie af »Barberen«. — — Lad mig komme til Instrumentet. — Nu skal De høre

en Stemme, Hr. Peter Jensen, — Klokketoner
— Klokketoner!»

Faderen satte sig ved Instrumentet, og den unge Pige stillede sig ved hans højre Side med Hænderne paa Ryggen. Hun hæftede sit dybe, mørke Blik paa Væggen, hvor Tapetpapiret slog en Fold, og sang med en noget spæd, men ret velklingende Stemme.

Nys en stærk og mægtig Røst
i mit Indre liflig lød.
Elskov vaagned i mit Bryst
og sin Fryd i Hjærtet gød;
Du, Lindoro, nu er min,
og Rosina kun vorder din.

»Det er en dejlig Pige,« tænkte Peter.
»Kaviar for en Gourmand.«

Musikeren gyngede Overkroppen frem og tilbage i Takt med Musiken og anslog Tangenterne med stor Kraft. Naar Rosina satte i med et Løb eller en Trille, lagde han Hovedet paa Siden og saa' op mod Loftet, og efterhaanden som Tempoet blev hurtigere og hurtigere, kom der forøget Vivacitet i hans Vridninger.

Den unge Pige sang:

Vel er jeg føjelig,
 venlig min Tale,
 vant til at lyde,
 ej at befale,
 og af mit Sindelag
 from som et Lam;
 men vil man tvinge mig,
 kan man opbringe mig,
 da er Rosina ej saa tam.

Ude fra Køkkenet lød slæbende Fodtrin. Det var Fru Antonina, som dansede efter Sangen. Kamilla sad paa den blomstrede Puf og vrikkede med Hofterne; af og til løftede hun den sprællende Rafael mod Loftet.

»Det er sgu en ganske morsom Familie,« tænkte Peter. »De maa paa Papiret ved Lejlighed.«

Da Sangen var endt, udbrød Musikeren:

»Rossini! Rossini«! Udødelige Mester! Lovet være dit hellige Navn i al Evighed! — Lad dem pakke sammen alle de lærde og kedelige Nodeslidere med deres Tankemusik og Nodefilosofi, — lad dem pakke sammen, siger jeg! Der er, Gud hjælpe mig, ikke én af alle de Karle, som ejer Tusindedelen af dit guddom-

melige Lune, Rossini! — Ja hvad mener De, Hr. Peter Jensen?»

»Rossini var ganske sikkert et stort Geni. — Jeg har forøvrigt ingen Forstand paa Musik.«

»Forstand! — Man skal slet ikke have »Forstand« paa Musik. Det er noget rent Vrøvl med denne »Musikforstand.« — Hvad der rører — ganske umiddelbart — til Latter, eller Graad, Vemod, Længsel, Glæde, Sorg — det er godt, det er udmærket. — Men for at kunne røre, saa maa man have noget herinde, forstaar De« — Han slog sig for Brystet — »Og ogsaa noget her« — Han pegede paa Panden.

»Ja det er afgjort,« sagde Peter Jensen.

»Men det har disse Nodeslidere ikke. De har en Smule i Panden; men Hjærtet mangler — og de sveder og sveder under Arbejdets Forbandelse — og i deres dumme Hovmod ringeagter de Rossini, den Mester, de aldrig naar. — Men Rossini sidder i sin Himmel, spiser Kapuner med Trøfler — og skoggerler. — Nu skal Du forresten have Tak for Sangen, lille Rosina.«

Peter greb hendes magre Haand og trykkede den varmt.

»Tak Frøken, det var en nydelig Sang.«

»Det maa De ikke sige,« mumlede hun og slog Øjnene ned.

»Ja, der er Evner,« sagde Hr. Sølvtoft.

»Der er store Evner. Havde jeg Raad, skulde hun uddannes og rejse Verden rundt og synge. Men jeg er en fattig Lus. I mit Køkken dør Rotterne af Sult. Rosina maa se at komme gennem Verden uden Penge.«

Han lagde kærtegnende sin Arm paa den unge Piges benede Skulder.

»Rosina maa se at faa sig en god Mand, som har Sans for hendes fortræffelige Egenskaber. — Men hvor finder man en god Mand?«

Han saa' paa Peter Jensen, som stod og trak i sit spirende Overskæg.

»Ja, det er ikke godt at vide,« mumlede Peter.

Fru Antonina kom ind fra Køkkenet. Paa en kolossal Bakke, som var bulet og bøjet, og hvis røde Farve hist og her var afskallet, bar hun tre hankeløse Kopper. Paa en Underkop

laa nogle Stykker hvidt Sukker. Hun balance-
rede med Bakken paa sin venstre Haand og
gjorde en stor hilsende Gestus med den højre
Arm mod Peter.

»Signor, fatemi la grázia di sedére,«
sagde hun.

Peter saa paa hende. Hvad Pokker
mente hun?

»Min Kone vil altid gøre sig vigtig med
sit Italienske,« lo Hr. Sølvtoft. »Nu har hun
været tyve Aar her i København, og saa for-
søger hun dog at bilde Dem ind, at hun ikke
kan Dansk. — Hun beder dem om at tage
Plads, Hr. Peter Jensen.«

Fru Antonina lo, saa det klukkede i hende.
Hun pegede paa en trebenet Taburet og sagde:

»Tag Plads, min Herre — tag Plads!«

Peter satte sig med stor Forsigtighed paa
den lille vaklende Taburet og modtog en Kop
Kaffe af Husfruens just ikke liljehvide Haand.

Hun lo uafbrudt:

»Vi drikker her Kaffe paa italiensk Manér.
Vi bruger ikke Fløde — vi drikke kun Caffé
nero.«

»Ach so« — sagde Peter og bed sig i Underlæben. Han var kommen i det Hjørne, hvor Latteren sidder parat til at bryde frem ved den første den bedste Lejlighed.

Patteglutten begyndte at vræle. Det hjalp ikke, at Frøken Kamilla vissede for den og vuggede den paa sit Skød. Rafael hvinede, som om han havde en Kniv i Halsen.

Fru Antonina satte med en hæftig Bevægelse Bakken fra sig og gav Glutten nogle Dask i den røde, hudløse Bag. For hver Gang, hun tjattede med sin flade Haand, saa' hun hen mod Peter og sagde: »Undskyld, min Herre.«

»Aa jeg be'er,« sagde Peter. »Gener Dem blot ikke.«

Hr. Sølvtoft nød sin Kaffe med en ligefrem smittende Vellyst. Han tilspidsede Munden og sugede den varme Drik draabevis til sig. Saa smældede han med Tungen:

»Hvad mener De, Hr. Peter Jensen? — En Gudedrik, ikke sandt?»

Det forekom Peter, at Drikken nærmest mindede om et Afkog af Sengehalm, gamle Svesker og Cichoriepapir.

»Ja, det er maaske en god Drik for Gu-
der,« lo han. »Men den er næsten for stram
for Mennesker.«

»De mener for stærk —?«

»For stærk — ja.«

»Det er jo netop Dyden ved den,« forkla-
rede Musikeren. »Ser De —«

Peter hørte ikke Hr. Sølvtofts Foredrag.
Han betragtede Kamilla og Rosina, som sad
henne paa »Puffen« og saa' bedrøvede ud, fordi
der ingen Kaffe var til dem. Han følte forme-
lig Svie om Hjærtet ved at se Rosina's melan-
kolske mørke Øjne.

»Kaffe med Fløde er noget væmmeligt
Tøjeri,« docerede Hr. Sølvtoft. »Kaffebønner-
nes naturlige Aroma forsvinder ganske. Tag
Mod til Dem, Hr. Peter Jensen, og drik.«

»Jeg er fejj, Hr. Sølvtoft. — Hvis jeg
maatte være fri —?«

Musikeren lo:

»Ganske aldeles som De behager. Men
saa faar De en Nydelse mindre i Livet.«

»Det faar være.«

Peter satte den hankeløse Spølkum paa
Klaveret og gik hen til Vinduet for at betragte

Udsigten. Her stod han og hørte, at de unge Piger i god Forstaaelse delte hans Kaffe. Saa vidt han kunde skønne, fik Rosina sin Part i Underkoppen.

Hr. Sølvtoft nærmede sig.

»Ikkesandt — en fortræffelig Udsigt?»

»Storartet! — Maa jeg engang komme op og tegne den?»

»Med Fornøjelse. — Ja, det er sandt, De er Kunstner, Hr. Peter Jensen. — De tegner jo.»

»Landskabelige Sager har jeg ikke beskæftiget mig med. Det er nærmest Portrætter — og saadan noget —«

Hr. Sølvtoft purrede op i sit lange Haar og indtog en theatralsk Stilling foran Peter.

»Hvad mener De om mit Hoved, Hr. Peter Jensen?»

»Det er et godt Hoved.«

»Det skulde jeg mene. — De maa saa inderlig gærne tegne det.«

Peter havde stor Lyst til at forlænge sit Ophold hos denne fortræffelige Familie; men han følte ingen stærk Trang til at give sig i Lag med Musikerens Frisørhoved.

»Jeg har ikke min Skitsebog hos mig,« sagde han. »En anden Gang skal det være mig en Fornøjelse.«

»Nej, straks, Hr. Peter Jensen. De maa øjeblikkelig udødeliggøre mig. — De slipper ikke.«

»Ja, ja da,« sukkede Peter. »Giv mig saa et Stykke Papir.«

»Meget gærne, meget gærne!«

Hr. Sølvtoft løb rundt i Stuen og søgte i alle Kroge. »Herregud, hvor er der dog et Stykke Papir?« raabte han. »Kamilla, Rosina, Elvira, Zerlina! — Hører I ikke, I Satans Tøse! — Skaf en Stump Papir i en Fart, siger jeg! Den fortræffelige Kunstner, Hr. Peter Jensen, vil tegne Eders Faders klassiske Profil! — Søg, siger jeg! — Afsted med Jer!«

De unge Piger løb under høj Latter frem og tilbage — fra Køkkenet til Stuen og fra Stuen til Køkkenet — men det var umuligt at opdrive et Stykke Papir.

Endelig langt om længe, fandt Hr. Sølvtoft en gammel Lejekontrakt.

»Kan De bruge Bagsiden af den, Hr. Peter Jensen?«

»Den er udmærket.«

Peter lagde Papiret fladt mod Væggen og portrætterede Hr. Sølvtoft med faa, raske Linjer. Under Fløjelsjakken anbragte han et Par lange Storkeben.

»Men — hvad Fanden!« udbød Musikeren, da han saa' Portrættet. »De er jo et Geni, Hr. Peter Jensen! — Kom her, Antonina — kom her, Børn! Her skal I se et Mesterværk! Det er Eders værdige Fader — Patriarken i egen høje Person — ha, ha, ha! — Kan I se, han har sat Storkeben paa mig — ha, ha, ha!«

Der blev almindelig Latter.

»Maa jeg beholde dette Mesterværk?«

»Det er Deres lovlige Ejendom, Hr. Sølvtoft.«

»Store Mand, jeg takker Dem!« udbød Musikeren. »Det skal komme i Glas og Ramme og indtage Hæderspladsen paa min Væg!«

»For megen Ære, Hr. Sølvtoft-«

»Himlen har ikke nægtet Dem noget, Hr. Peter Jensen! — Ungdom, Skønhed, Geni — alt har De —«

»Kun ikke Penge,« lo Peter.

Musikeren sukkede:

»Ja — det usle Mammon savner vi alle. Guderne nægter ofte deres Yndlinge denne

Vare. — Hvad skal man sige til det! — Men Deres Fru Moder skal jo være ganske velhavende — og De er hendes eneste Søn. Der kommer bedre Tider, Hr. Peter Jensen. Og — desuden — har De jo en Guldgrube i Deres Blyant. — Ja, Hr. Peter Jensen, De har næsten alle Fuldkommenheder — kun én mangler De vistnok totalt.«

»Hvilken?«

»De er ikke musikalsk — De dyrker ikke noget Instrument. — Hvad er en Maler uden en Guitar! — Eller foretrækker De maaske en Harpe? — Paa mindre end et halvt Aar vil jeg gøre Dem til Mester i Guitar- og Harpespil. — Kun fem Kroner om Maaneden, Hr. Peter Jensen — det er da ingen Herregaard, vel?«

»Nej, det var Synd at sige.«

Peter saa' hen mod Rosina, som stod og lænede sig mod Væggen.

»Det er slet ikke utænkeligt, Hr. Sølvtoft, at jeg vil profitere af Deres Undervisning. Guitar er jo et ganske morsomt Instrument.«

»Det er den.« — Og saa klæder den en Kunstner saa forbandet godt.«

Et Øjeblik efter bød Peter Jensen Farvel.

»Omfavn ham, Antonina!« raabte Musikeren.
»Tryk den sjældne unge Mand op mod din
Barms tvedelte Bakkestrøg.«

Antonina satte den bestandig hylende Ra-
fael paa Gulvet og knugede Peter op mod sin
røde, lappede Nattrøje.

»Gud véd, om Døttrene ligner Moderen,«
tænkte Peter og pustede svagt efter Omfavnel-
sen. »Hendes Temperatur staar i al Fald ikke
under Nulpunktet.«

»Farvel, Frøken Rosina,« sagde han. »Og
Tak for Sangen.«

Han trykkede den unge Piges magre Haand
fast mellem begge sine.

Musikeren blinkede med Øjnene hen mod
Konen og klappede Peter paa Skulderen: »Glem
saa ikke: Fem Kroner om Maaneden — og
Mesterskab opnaas paa et halvt Aar.«

»Jeg skal nok huske det,« smaalo Peter og
ilede ud paa Gangen.

Fru Antonina, født Giacomelli, stod i
Døraabningen og raabte:

»Kom snart igen, Signor!« —

Nede paa Trappen maatte Peter gøre Plads for Frøken Annine Vogelsang, som kom anstigende i en kostbar Pelskaabe. Han svingede Hatten, og den lille trinde Dame rødmede helt hen under de graalige Nakkekrøller og hilste med en klædelig Hovedbøjning.

»Hun er Pokkers koket, det gamle Liv,« tænkte Peter.

V.

Hr. Kandidat Jacobæus krøb med stor Forsigtighed ned ad de glatte Stentrin, som førte til Lene Jensens Marskandiserkælder. Da hans Støvlehæle var meget skæve, maatte han passe nøje paa for ikke at glide, og han bøjede sin lille, magre Skikkelse sammen og tog Hænderne til Hjælp. Alligevel gled han ud ved det sidste Trin og stødte Fødderne mod Døren, som sprang op med et Brag.

Han saa' sig forvildet om og sagde med en ynkelig, pibende Stemme:

»Forlad mig, højstærede Fru Jensen. Det var sandelig ikke med min gode Vilje.«

Lene Jensen sad henne ved Disken og studerede nogle Trækningslister. Hun saa' over sine massive Brillor og mumlede:

»Det gør saamænd ikke noget, Hr. Kandidat.«

»Gudskelov — hun synes at være ganske velvillig stemt,« tænkte Jacobæus. »Hr. Peter Jensen har maaske klaret hele Historien —«

Han børstede Sneen og Smudset af sine Albuer.

»Det var en højst fatal Introduktion,« sukkede han. »Men De maa endelig undskyldte mig. — Hvorledes behager De ellers at befinde Dem?«

»Aa Tak — det gaar slideligt.«

»Naar blot det gaar slideligt, maa man være fornøjet. Det maa man i Sandhed.«

Han glattede nogle graa Haartjavser ned over den kolossale, rynkede Pande og rømmede sig flere Gange.

»Maa jeg være saa fri at spørge: Hvad er det for noget interessant, De behager at studere?«

»Det er Lotteriets Trækningslister.«

»Fru Jensen venter paa Lykken?«

»Det har jeg gjort længe, Hr. Kandidat. — Nu spiller jeg paa fire Sedler.«

»Det er kækt; — men — Fortes fortuna

adjuvat. Forsøg De kun, Fru Jensen. Lykken kommer saamænd nok.«

»Aa — Lykken — Lykken! — Den kommer først, naar Graverkarlen klapper efter med Skuffen.«

»Aa ja — maaske — maaske.«

Han nærmede sig Disken paa en underlig forlegen Maade.

Lene Jensen saa' atter over Brillerne.

»Hvad har Kandidaten ellers paa Hjærtet?«

»Sandt at sige, højstærede Fru Jensen, jeg søger en nogenlunde respektabel sort Frakke og — om muligt — en Krave og nogle Flipper.«

»Kandidaten gaar da ikke paa Frierfødder?«

Han blev rød helt op i Panden og gav sig til at gnide sine magre Hænder febrilsk mod hinanden.

»Om saa var —?« mumlede han.

»Saa siger jeg, at det var saamænd paa Tide.«

»Ja — i Sandhed. — Ak ja, Fru Jensen, Hjærtet er en underlig Ting, en højst mærkværdig Muskel. — Se, Frakken skulde nu ikke gerne være for langskødet — jeg er jo en lille Mand — ej heller for blank paa Albuerne.«

»Det er ikke umuligt, at jeg har en saadan Frakke.«

»Gid det var muligt, Fru Jensen. — Men billig maa den være. Fru Jensen véd nok, at jeg just ikke er nogen Krøsus.«

»Det kommer vi nok ud af, Hr. Kandidat.«

»Jeg tvivler ikke, Fru Jensen. De har jo altid behandlet mig med en Velvilje, med en Hjærtensgodhed, der søger sin Lige. — Og selv om jeg ogsaa har syndet, selv om jeg —«

Han brød af. Det var ikke værd at komme med Undskyldninger. Den gode Lene Jensen anede maaske slet ikke, at han hin forbistrede Nat faldt i Syndens Garn og laa under for Fristelsen. Han mumlede blot, idet han saa' frem for sig med et yderst fortvivlet Blik:

»Man er jo desværre ingen fuldstændig Apostel.«

Lene Jensen var nysgærrig. Hun saa' gentagne Gange hurtig over Brillerne og slugte Kandidatens lille Skikkelse med sit undersøgende Blik. Hun vidste, at han var en meget fattig Person, som ikke anskaffede sig unødvendige Klædningsstykker. Det forekom hende, at hans

Dragt just ikke var saa elendig, som den kunde blive. Da hun var færdig med sine Under-søgelser, spurgte hun:

»Har Kandidaten mange Elever?«

»Ikke mange; — men —«

Han saa' sig om og gned Hænderne febrilsk mod hinanden.

»Jeg har faaet én, som gælder for Ti.«

»Ser man det.«

Hans Ansigt straaede af Glæde.

»Det er — De skal ikke tale om det til nogen —.« Stemmen sank ned til en fortrolig Hvisken. — »Det er Frøken Vogelsang oppe paa tredie Sal. En prægtig Dame, siger jeg Dem. — Forleden Dag møder jeg hende paa Trapperne og gør, som altid, Plads for hende — naturligvis med Hatten i Haanden. »Goddag,« siger hun og smiler — hun smiler næsten bestandig, den fortræffelige Dame. Saa talte vi om løst og fast. Hun spurgte mig ud, kan De tro — og jeg svarede pligtskyldigst. Jeg meddelte hende, at jeg var Timelærer, og at jeg, blandt mange andre, ogsaa havde haft den Ære at undervise Deres Hr. Søn — og det lod virkelig til at interessere hende i høj Grad.«

Lene Jensen lagde Brillerne fra sig paa Disken og satte sig med en hæftig Bevægelse tilbage i Stolen.

»Talte hun virkelig om Peter?«

»Saa sandt jeg staar her for Deres Øjne, højstærede Fru Jensen. — Til Slutning bad den prægtige Dame om min Vejledning i det engelske Sprog. Begynderinde var hun just ikke; men meget kunde hun heller ikke. Jeg lovede at anstrænge mig af yderste Evne. Om nogle Dage skal hun have den første Time.«

»Og derfor skal Kandidaten have sig en sort Frakke.«

»Ja — højstærede Fru Jensen — en, som ikke er for langskødet og ikke for blank paa Albuerne.«

»Hvad sagde hun egentlig om Peter?«

»Ja, hvad sagde hun — hvad sagde hun? — Det husker jeg skam ikke saadan aldeles ordret.«

»Sagde hun, at han var en Dagdriver?«

»Nej — paa Ære — det sagde hun ikke. Nej, det var nærmest rosende, det, hun sagde. Og jeg roste ham saamænd ogsaa. Han har været min kæreste Elev. Jeg holder meget af ham.«

Lene Jensen sukkede.

»Han bliver vist aldrig til noget.«

»Jo, jo — det gør han rigtignok. Han er virkelig godt begavet, Fru Jensen, det forsikrer jeg Dem. Han er blot ikke Eksamensmenneske. — Lad De ham blive Marskandiser, saa skal De blot se.«

Nu blev Lene Jensen vred.

»De med Deres »Marskandiser!«« udbrød hun. »Det er min Søn for god til. — Vil De maaske handle med gamle Klude?«

Han saa' ængsteligt paa hende og sagde med rystende Stemme:

»Ja, det véd Vorherre, jeg vilde. Der er — efter min ringe Mening — ikke noget saa fængslende og interessant som at have med gamle Sager at gøre. Se, højstærede Fru Jensen, alle disse gamle Klæder, som hænger her, er slet og ret Hamme, som ærede Medborgere, Tid efter anden, skyder af sig. Enhver saadan Ham har noget ganske aparte ved sig og kan ofte fortælle ret artige Krøniker. Men Evnen til at høre, den maa man have, ellers gaar det ikke. — Ak ja, vi har alle vort Hamskifte. Rige Folk skifter mange Gange, en

fattig Fyr, som jeg, skifter kun yderst sjældent. — Men det sidste Hamskifte er fælles for alle. Det foregaar i Graven — naar Ligdragten forsvinder — og saa bliver vi Luft, højstærede Fru Jensen — Luft.«

Lene Jensen hørte ikke paa Kandidatens Udvikling. Hun sad og saa' frem for sig og spekulerede, og han fortsatte:

»Jeg tror virkelig at turde tilraade, at min kære Elev gaar i Deres Fodspor, højstærede Fru Jensen, og giver sig til at handle med gamle Sager. Han har en levende Fantasi — det viser alle de Tegninger, han har vist mig. Hvilken Stilling — at være Marskandiser og have Fantasi!«

Da han opdagede, at Lene Jensen var aandsfraværende og slet ikke hørte paa ham, trippede han hen ad Gulvet og strøg sin flade Haand kærtegnende over nogle gamle Frakker. Henne i en Krog ved Butiksdøren fandt han et gammelt Paraplystel med Elfenbenshaandtag. Han vendte og drejede det, undersøgte Sammenføjningerne, slog det op og i, pudsede Elfenbenet med Haandfladen og skævede af og til

hen mod Disken, hvor Lene Jensen vedblivende sad og grundede.

Altsaa Frøken Vogelsang havde virkelig talt om Peter — ser man det. Ja, ja, — Peter var nu ogsaa et kønt, velskabt Menneske, rigtig saadan en Gut, som Pigerne kan lide.

Hun smilte ved sine lyse Tanker.

Gud give, at der maatte komme et Parti i Stand mellem Peter og denne Frøken! Saa var han dækket for hele sit Liv. Hun havde Grunker, denne Frøken Vogelsang, hun talte sine Penge i Skæppemaal, sagde man. — Aha, saa den gamle Jacobæus vilde ogsaa gøre sine Hoser grønne hos Frøkenen! — Det bliver der ikke noget af, min gode Kandidat! Saadan en muggen Kavalier, vil han gaa de Unge i Næringen! — Saa maatte Frøkenen jo være gal, hvis hun tog saadan en gammel Støder, saadan en rynket Læsehest, saadan en skimlet og gusten Bogorm! —

Lene Jensen var i dette Øjeblik ligefrem arrig paa Kandidaten. Hun sad urolig paa Stolen og slog smaa Slag med Nakken.

Nej, min gode Kandidat, gamle Piger vil have unge Kinder at dægge for. Jo yngre, jo

bedre, siger de gamle Piger. De vil have Opmuntring baade for Kødets og Sjælen, de gamle Piger, og det kan saadan en forlæst, slet indbunden, gammel latinsk Grammatik ikke præstere. — Nej, min gode Kandidat — der er vinket af! Ungdommen først. Det bliver Peter Jensen, som gaar af med Sejren!

Jacobæus rømmede sig flere Gange; men Lene Jensen gav ingen Lyd fra sig. Saa gik han hen mod Disken og sagde med hviskende Stemme:

»Undskyld, højstærede Frue —«

Lene Jensen rettede sig i Sædet og anbragte Brillerne paa sin Næse.

»Hvad var det saa, De vilde —?« spurgte hun noget adspredt.

»Det var den sorte Frakke, jeg før talte om. Den maatte, som flere Gange bemærket, ikke gerne være for blank paa Albuerne — og heller ikke for lang i Skøderne.«

»Det bliver vanskeligt at finde en Frakke, som kan sidde paa Deres Krop, Hr. Kandidat.«

»Da er min Krop dog saare ringe. Jeg er, hvad De, højstærede Frue, flere Gange saa

træffende har bemærket: en temmelig »klein« Mandsperson.«

»Det er De, Hr. Jacobæus, det skal Vorherre vide. Men det er jo netop Ulykken. De kan ikke fylde ud, forstaar De. De mangler Muskulatur — og saadan noget — i den Retning.«

»Javist, javist,« sukkede Jacobæus. »Jeg er desværre ikke rumopfyldende nok.«

»Men det kan jo være, at jeg alligevel kan finde en Frakke, som De kan være tjent med. En Gang i Dag, eller i Morgen, skal jeg se min Beholdning efter.«

»Tusind Tak. — Se, med Hensyn til Betalingen, saa vilde jeg, før jeg binder mig til noget Køb, meget gærne vide —«

Han halede et stort Æbleskiveuhr op af sin Vestelomme.

»Hvormeget kan De give for det, højstærede Frue?« spurgte han med en lidt rystende Stemme. »Det er et gammelt Arvestykke — min Bedstefader, salig Vævermester Joseph Jacobæus, havde det med fra Genf — og jeg sælger det nødigt.«

Lene Jensen saa' med et prøvende Blik paa Uhret og rystede paa Hovedet.

»Det er ikke meget værd,« mumlede hun.

»Virkelig?«

»Der er ingen, som bruger Spindeluhre i vore Dage. — Selv Cylinderuhre duer ikke stort; det skal helst være Ankergang — og mange Stene.«

»Det gaar, i Sandhed, fortræffeligt.«

Hun aabnede Kassen og undersøgte Sølvets Tykkelse.

»Udmærket Sølv, ikkesandt, Fru Jensen —?«

»Aa ja — Sølvet kan være meget godt. — To Kroner kan De faa, Hr. Kandidat. Det er lige Sølvets Værdi.«

Jacobæus sukkede dybt. I mange Aar havde han formelig kælet og dægget for dette gamle Arvestykke. Ofte havde hans kummerlige Forhold fristet ham til at sælge det; men uafbrudt havde han kæmpet imod. Det forekom ham, at der maatte stikke en ganske artig Kapital i den vægtige Sølvkasse — mindst en Snes blanke Kroner — og han vilde afvente det triste Øjeblik, da den værste Nød bankede paa hans Dør. — Og nu bød den velagtede

Fru Jensen kun to Kroner for hele Stadsen! — Det var mere end sørgeligt. — Og han, som skulde have Kul — der var Blomster paa alle hans Ruder — og en Snes Brænde til at fyre op med — og et halvt Rugbrød samt et Par Stykker Grisesylte — og lidt Rødbeder i et Kræmmerhus — og en Snaps — og saa ovenikøbet en sort Frakke og et Par Flipper! — Det var sørgeligt — meget sørgeligt. —

Lene Jensen sad temmelig aandsfraværende med Uhret i Haanden.

»Talte Frøken Vogelsang meget om Peter?« spurgte hun pludselig.

Jacobæus saa' næsten forskræmt paa hende.

»Det gjorde hun virkelig,« stammede han.

»Hun har altsaa Interesse for Peter?«

»Derom er aldeles ingen Tvivl.«

Han saa' spejdende paa Lene Jensens letbevægelige Ansigt og tilføjede:

»Selvfølgelig i al Ærbarhed. Frøken Vogelsang er en højst agtværdig Dame.«

»Javist — javist.«

Hun satte Fødderne fast i Pampusserne og gik hen mellem de gamle Frakker, som hang paa lange Stænger under Loftet, og gav sig til

at undersøge Beholdningen. Just som Kandidat Jacobæus stod og fordybede sig i sin lille Husholdnings sørgelige Omstændigheder, fik han en sort Frakke lige i Hovedet.

»Prøv den!« raabte Lene Jensen.

Jacobæus tilkastede hende et forskræmt Blik. Mente hun virkelig, at han, her lige for hendes Aasyn, skulde blotte sit miserable Indre? — Eller kunde han maaske gaa ind i Gaardværelset?

»Prøv den saa, Hr. Kandidat!«

»Som De befaler, højstærede Frue,« sukkede han. »Ganske som det behager Dem. Men vend Deres Øjne bort, at ikke min Skjorte — at ikke mit Linneds mindre sobre Tilstand skal støde Deres Blik.«

Han gik hen i en Krog, kastede sin gamle Frakke og iførte sig den ny.

»Det lader virkelig til, at den passer mig,« sagde han glad overrasket.

»Den sidder, som om den var støbt til Deres Krop, Hr. Kandidat.«

»Ja, den er nydelig. — Og en fortræffelig Bonitet, ikkesandt?«

»Ekstra.«

»Den er naturligvis frygtelig kostbar, det kan jeg saa godt forstaa. Virkelig gode Sager koster altid mange Penge, det véd man nok.«

Lene Jensen traadte frem paa Gulvet. Hun saa' over Brillerne og mønstrede Jacobæus fra Top til Taa.

»Kandidaten kan beholde Frakken til Arv og Eje,« sagde hun. »Den koster ikke en rød Øre. Men saa skal Kandidaten værsø' tale rigtig pænt om Peter til Frøken Vogelsang. Kandidaten skal sige, at Peter er et retskaffent og paalideligt Menneske. En Smule letsindig — naa Herregud — det gør jo ingen Verdens Ting, saa længe man er ung. Og ung er Peter — og Kræfter har Peter. Han er sund paa Sjæl og Legeme. — Ganske vist er Peter ikke rig; men fattig er han heller ikke.«

Hun slog med Nakken.

»Saa længe hans Moder lever, er Peter ikke fattig — og behøver ikke at spekulere i rige Partier — og efter hendes Død vil der altid være et og andet, saadan hist og her.«

Jacobæus var næsten stum af Glæde. Han trak det ene Frakkeskød frem og betragtede det med Rørelse.

»De overvælder mig med Godhed, højst-ærede Frue. — Jeg savner Ord — —«

»Lad os ikke tale om det Pilleri, Hr. Kandidat. — Uhret kan De faa fire Kroner for. Jeg tjener ikke en Øre paa den Forretning; men det er det samme. Jeg vil gjerne hjælpe Dem. — — Kandidaten maa uafbrudt rose Peter. Kandidaten maa fortælle, at Peter ofte taler om »den nydelige, lille Frøken oppe fra tredie Sal« — og saa sukker den stakkels Dreng, saa sukker han, saa det formelig kan skære en i Hjerteroden.«

Jacobæus bukkede uafbrudt og saa' temmelig uforstaaende paa Lene Jensen.

»Alt skal blive meddelt den ædle Frøken,« sagde han med hviskende Stemme. — Saa gik der pludselig et Lys op for ham. Var det mon Mening, at han skulde være saadan en Art Postillon d'amour? — Hans Blik fik et mistænksomt Udtryk.

Lene Jensen gættede hans Tanker.

»De forstaar nok, Hr. Kandidat, det gælder for Peter at tjene nogle Penge,« sagde hun. »Til Dags Dato har han jo ikke tjent en Krone med sin Blyant eller sine Pensler. — Det var

jo ikke utænkeligt, at Frøken Vogelsang, naar Kandidaten taler bravt for Peter, slet ikke var uvillig til at købe nogle Tegninger af ham.«

»Nej, det har De Ret i,« udbrød Jacobæus og fik atter det noget sky, naive Udtryk i Blikket. »Det er saamænd slet ikke utroligt. Stol blot paa mig, højstærede Frue, stol paa min dybe Taknæmmelighed. Jeg skal rose min kære Elev tidlig og silde, al min Tale skal lyde til hans Pris. Jeg skal fremhæve hans fortræffelige Egenskaber, hans Hjærtensgodhed og hans sjældne Talenter. — Jeg skal — —«

»Værs'go' Hr. Kandidat — her er de fire Kroner.« — Hun talte Pengene paa Disken.

»Og slid saa Frakken med Helsen.«

Jacobæus trykkede hendes Haand, og en Taknæmmelighedens Taare glimtede i hans venstre Øjekrog.

VI.

Naar Forfatteren, Hr. Fris, viste sit skarpe, lidt vel friserede, Ansigt i Kælderdybet, vidste Lene Jensen ikke hvad Ben, hun vilde staa paa. Hun gjorde Skrabud, saa Pampusserne dansede henad Gulvet, smilte huldsaligt, trak Lænestolen frem og anlagde en mere fornem Jargon end den dagligdags. Hun var overbevist om, at Hr. Fris nærrede venskabelige Følelser for hendes Søn, og hun troede ganske sikkert, at han gav ham gode Raad og var ham til virkelig Nytte. Desuden var Hr. Fris altid klædt efter sidste Mode — ikke just som disse Lapse, der har Gadedørsnøglen i Vestelommen i Stedet for Uhret, disse »Rigsortsjoner«, som hun kaldte dem. — Nej, Hr. Fris dækkede ikke sin temmelig spinkle Person med Godtkøbsstoffer, han var

solid fra Hoved til Hæl. Og saa købte han af og til sjældne Smaasager: Hovedvandsæg, Figurer, gammelt Porcellæn — og andet — og han betalte altid uden at prutte. — Hr. Fris var en sjælden flot Herre.

Han sad i Lænestolen og talte med Lene Jensen. De ventede begge paa Peter, som allerede var gaaet ud lige efter Frokost. Hr. Fris røg en Cigaret og hvilte sin højre Haand paa en sølvknappet Stok.

»Det er virkelig en Skam, at De skal spille Deres kostbare Tid, Hr. Fris,« sagde hun. »Men han maa vel komme snart. Har De ikke Lyst til at se nogle af hans Tegninger?«

»Aa jo,« sagde han. »Det var ikke saa galt.«

Hun slæbte en stor Mappe frem, og Hr. Fris gav sig til at undersøge Indholdet. Der var store og smaa Blyantsskitser, Akvareller og Pasteller. Han saa gamle Mænd i lange Frakker, rokkende, rynkede Morliller med Krykkestokke, pyntede unge Piger med Gamintræk, unge Mænd med rene Gavtyvefjæs. Der var flot henkastede frie Fantasier, som alle strejfede ind paa det barokke: Kurtiserende Benrade, elegant paa-

klædte Mænd med Bukkefødder, en Gruppe af unge Knøse, som blev kvalte under Favntag af store Boaslangere med vellystige Kvindehoveder. I Baggrunden stod en grinende Djævel og saa' til. Paa Bagsiden af et Landkort over Evropa var en stor Komposition skitseret. Man saa' et langt Tog, Paver, Kejsere, Fyrster, Riddere, Munke, Nonner, Adelsdamer i stive Skørter, unge Skøger med flagrende Klæder, tykmavede Matroner, unge, midieslanke Borgerjomfruer og Børn af alle Aldre — alle tog de Tilløb henad en Vej, som gik stejlt ned mod en gabende Afgrund. Paa Randen af denne slog de Akrobat-Saltomortaler ned i Dybet, som nærmere beset var et Par uhyre Kæber med store, skarpe Tænder.

Lene Jensen sad og iagttog Hr. Fris; men hun læste hverken Beundring eller Mishag paa hans blege, enerverede Ansigt. Da han lukkede Mappen, sagde hun:

»Hvad mener De egentlig om Peters Anlæg, Hr. Fris? Tror De, han driver det til noget som Kunstner? Vil det give Penge og Ære af sig, dette Tegne- og Malervæsen?«

Hr. Fris lo med en kort, tør Latter:

»Penge! — Nej, min Kære. — Ære?» —
Han trak paa Skuldrene.

»Altsaa — hverken Penge eller Ære?»

»Det tror jeg ikke?»

»Men du gode Skaber — hvad er der saa
at vente?»

»Gengældelsen hisset.«

»Den bliver man ikke fed af her paa Jorden.«

»Ikke synderlig.«

Lene Jensen blev gnaven.

»Men har da Peter slet ingen Anlæg, Hr.
Fris?»

»Jovist har han. Han er ovenikøbet en
højest ejendommelig Begavelse. Det er netop
Ulykken.«

Lene Jensen forstod ham slet ikke.

»Forstaar De, Kære,« sagde Hr. Fris.
»Man maa i denne Verden helst have et vist
Jævnmaal af Begavelse — hverken over eller
under — for at naa godt frem og tjene gode
Penge. Af hundrede ejendommelige Talenter
gaar de nioghalvfems til Grunde.«

Lene Jensen sukkede.

»Aa, Herregud. — Ja, det Kunstnervæsen
er der saamænd ikke meget ved, det har jeg

altid sagt. Det føder ikke sin Mand. — Og saa tænke sig — der har Peter gaaet og spildt sin Ungdom paa dette Juks. — Det er skrækkeligt!»

Hun var ved at græde; men tvang ved en Kraftanstrængelse Taarerne tilbage. Hr. Fris sad og smaalo.

»Og ikke en Gang en Smule Ære er der at vente,« mumlede hun.

»Maaske dog,« trøstede Hr. Fris. »Naar blot han stræber rigtig flittigt, vil man paa hans Begravelsesdag tale rosende om ham. Deltagende Mennesker, som vil tjene fem Øre for Linien, vil skrive Nekrologer, Erindringer eller »Blade fra Dagbogen« i Aviserne, og det er slet ikke utænkeligt, at han kommer til at figurere mellem Sognepræster og Højskoleforstandere i et eller andet Leksikon over fortjente danske Mænd. — Aa jo — Æren kommer saamænd nok. Man skal blot have Taalmodighed.«

»Og saaledes taler De, Hr. Fris, De, som selv er Kunstner.«

Hr. Fris rystede paa Hovedet.

»De skriver jo tykke Bøger, Hr. Fris.«

»Har skrevet — har skrevet. — Gør det aldrig mere, Kære.«

»De tjente dog vistnok store Penge paa Deres Bøger, Hr. Fris —?«

»Formuer. — Renterne alene betrygger hele min fremtidige Tilværelse.«

»Gud give, Peter kunde skrive Bøger,« sukkede hun.

»Ja, det maa De nok sige,« smaalø Hr. Fris. »Det giver baade Ære og Fordel. Der er saagar de Forfattere, som driver det til at blive gratis bespiste paa Prytanæum.«

Lene Jensen rystede uforstaaende paa Hovedet, og Hr. Fris sad længe i Stilhed og betragtede hende. Saa rejste han sig og tog sin Hat.

»Nej, se De at faa Deres Søn godt gift,« sagde han. »Det er det eneste, som duer noget.«

Lene Jensen smilte over hele Ansigtet.

»Det er akkurat mine Ord. Der gaar saamænd ikke en Dag, uden at jeg siger til Peter: Se at faa Dig en rig Pige, min Dreng. — Men han ler mig lige op i Øjnene, den Pokkers Knægt «

»Det burde han ikke gøre.«

Hr. Fris trak den venstre Handske paa.

»Nu har jeg ikke Tid længer,« sagde han.
 »Vil De hilse Deres Søn fra mig. Jeg kommer nok ned ved Lejlighed. — Husk — hvis der skulde arrivere et eller andet gammelt Nips. — Farvel.«

Han svippede med Stokken og gik med en gravitetisk Holdning hen mod Butiksdøren. Lene Jensen gjorde Skrabud bag Disken.

Kort Tid efter kom Peter.

»Hr. Fris har siddet længe og ventet paa Dig,« sagde hun.

Han saa' temmelig aandsfraværende paa hende og mumlede:

»Gud véd, hvad han vil mig, den Vigtigper.«

Saa lagde han sin Hat og sin Overfrakke og søgte hen til Sofaen. Her laa han og indaandede Duften fra Damepynten, som omgav ham. Den kvalme Luft bedøvede ham efterhaanden, og i Halvslummerens Drømmesyner saa' han Musikerens Datter, den sortøjede Rosina, titte frem mellem Kjolerne og smile indbydende til ham.

Lene Jensen trippede rundt paa sine Pampusser og afbørstede Tøjet med en Haandkost.

Ofte saa' hun med en bekymret Mine hen paa Sønnen. I de sidste Dage havde han været saa forunderlig stille. Hans Appetit, som ellers var temmelig glubende, havde heller ikke været synderlig stærk. Var han mon syg? — Aa nej, vist var han ikke. Det var kun Dovenskab, det hele. Et Menneske, som ikke vil arbejde, mister til Slutning sin Madlyst. Det var en given Sag.

»Sover Du, Peter?« spurgte hun.

»Jeg ligger — og tænker,« mumlede han.

»Naa — Du tænker. Det tjener Du ikke mange Penge ved.«

»Penge! Penge! Altid raaber Du paa Penge! — For Pokker — saa længe Du har nogle, behøver jeg vel ikke at slide Neglene fra Kødet!«

»Du maa tænke paa Fremtiden, Peter.«

»Aa — Fremtiden —«

»Hvad vil Du gribe til, naar jeg ligger tre Alen under Jorden?«

»Til Strikken, Mutter.«

»Hvad siger Du?«

»Jeg vil hænge mig.«

Lene Jensens Ansigt trak op til Graad. Hun mimrede med Munden og lukkede Øjnene.

»Herregud — skal vi nu igen have Graad og Tænders Gnidsel,« mumlede Peter.

»Du gør mig kun Sorg, Peter. — Hvor kan Du nænne saadan evig og altid at pine og plage din gamle Mo'er, Peter? — Véd Du, hvorlænge Du har mig om Dig, Peter? — I Dag — i Morgen — kan din gamle Mo'er lukke sine trætte Øjne. Og hvad saa, Peter? — Er der nogen, som vil give Dig en Bid Brød? Er der nogen, som vil give Dig varme Klæder, at Du ikke skal fryse i den haarde Vinter? Der er ingen, Peter — der er ingen, som er saa god som en Mo'er, Peter. — Men naar jeg først ligger i Jorden — og Du staar muttersene i den store, onde Verden, saa vil Du tænke paa mig med Graad og Hjærtensrørelse. Og Du vil sige til Dig selv, Peter: Der var dog ingen, der var saa god ved mig, som min gamle Mo'er.«

Hun støttede sig til Disken, og Taarerne rullede ned ad hendes gule Kinder.

Han lagde sin Arm om Moderens Hals, og hans Stemme blev blød og hviskende:

»Hør nu, Mutter — hør nu. Jeg véd godt, at jeg er en doven Person, ja, en rigtig Dag-

driver. Det kunde aldrig falde mig ind at paastaa, at jeg til Dato har gjort Dig synderlig Glæde.«

Lene Jensen vilde tale; men han afbrød hende:

»Nej, lad nu mig. — Ja, jeg véd det alt sammen. Men den Tid skal nok komme, da Du bliver glad ved mig. Den skal komme, siger jeg. Hav blot lidt Taalmodighed med mig. Lad mig gaa og drømme en lille Tid endnu. — Ser Du, Mutter — naar jeg saadan ligger derhenne paa Sofaen, saa er det ikke altid, at jeg driver. Nej, jeg ligger og tænker — og tænker. Jeg faar Inspirationer, forstaar Du. Hvis jeg nogensinde bliver til noget, saa er det først Dig, Mutter, — og saa denne Butik, dette Kælderdyb, jeg kan takke for det. Ser Du — dette Halvlys — dette underlige mystiske Skær, som siver ned fra Gaden der oppe — alle disse gamle Frakker og Hatte — hele denne Kludesamling — alt fylder mig med Idéer. — Naar jeg gaar her nede, saa føler jeg, at jeg har noget at fortælle Verden.«

»Det er evig og altid dette Kunstnervæsen, Du tænker paa,« sukkede Lene Jensen.

»Ja — det er netop det.«

»Ja, men Herregud, lille Petermand, det er jo det usleste af alt. Du skulde blot høre, hvorledes Hr. Fris talte om Kunst og Kunstnere. — Du vil jo komme til at lide den haarde Nød, lille Peter. Hvor ofte har Du ikke selv ynket disse ludfattige og vidtløftige Kunstnere, som kommer her ned i Kælderen og sælger Rub og Stub for at faa Penge til Mad og Fornøjelse. — — Nej, lille Petermand, Du skulde se at faa Dig en Kone med Penge.«

Han lo:

»Ja, det har Du Ret i, Mutter.«

»For Penge er dog Penge, min Dreng.«

»Ja, det er rigtigt.«

»Og saa kunde Du jo altid slaa Dig paa Kunsten i dine ledige Timer.«

»Javist, javist. — Har Mutter maaske en rig Kone til mig?«

»Det har jeg justement ikke. Men det vil ikke blive saa vanskeligt at finde en. Du ser jo godt ud, Peter. Vorherre har saamænd ingen Skyld. — Nej, de rige Partier hænger ganske vist ikke paa Træerne; men vi kan jo

tænke over Sagen, Peter. Vi kan jo se Lejligheden an.«

Peter svarede ikke. Med Hænderne i Jakkelommerne drev han frem og tilbage mellem Disken og Butiksdøren. Han tænkte paa Musikeren oppe paa Kvisten og paa Rosina.

»Jeg tror, jeg vil lære at spille paa Guitar,« mumlede han.

Lene Jensen saa' paa ham.

»Sagde Du noget, Peter?«

»Hvad mener Mutter, om jeg lærte at traktere en Guitar? Hr. Sølvtoft har tilbudt mig Undervisning for en rimelig Betaling.«

»Vil Du maaske gaa rundt i Gaardene og spille for Folk, Peter?«

»Nej, jeg vil staa her nede i Kælderen og bære Guitaren i et højrødt Silkebaand om Skulderen og synge Sange for Dig, Mutter. Se — saadan.«

Han klimprede med Fingrene i Luften og nynnede Moderens Yndlingsang:

Skønne, kælne Roser! visner ikke,
blomstrer trygge her hos eders Ven!
Eders spæde Torne frit ham stikke,
eders Duft helbrede ham igen!

Eders kælné Spyd omsonst ham true!
 Gerne lider han, hvad Amor led,
 for i eders Purpursmil at skue
 Billedet paa sand Uskyldighed.

Lene Jensen lo:

»Du synger som en Engel, Peter. Aa ja,
 de gamle Sange er der dog meget mere Gehalt
 i end i de moderne.«

Saa nynnede hun:

Røde Roser! Eders Purpur blegner.
 Hvide Roser! Eders Sne blev graa.
 Ak! saa falmer, svinder, mattes, segner
 al den Skønhed, Solen blomstre saa!

Døren til Butikken blev aabnet, og Frøken
 Annine Vogelsang viste sin lille, trinde Skik-
 kelse.

»Men Gud!« udbød Lene Jensen.

Saa gjorde hun en fortjamsket Mellemtung
 af en Nejning og et Buk, en Hilsen, hun kun
 anvendte overfor særlig udmærkede Kunder og
 betragtede synlig forlegen den lille Frøken,
 som var iført en elegant Skindkaabe og en stor
 bredskygget Hat med en vajende Fjer.

Et Øjeblik var Lene Jensen aldeles stum;
 men saa tog hun sig sammen.

»Hvad skylder jeg Æren?» stammede hun.
»Kan jeg være Frøkenen til Tjeneste med noget?»

Frøken Vogelsang lod sine brune Øjne vandre rundt i Butikken og forsøgte med sin behandskede Haand at skjule sin smilende, bredlæbede Mund. Lene Jensens Forfjamskelse morede hende øjensynlig.

»De køber jo gamle Sager, Fru Jensen?» spurgte hun.

»Gode gamle Sager køber jeg altid til højeste Pris. — Vil Frøkenen ikke behage at tage Plads. — Aa, Peter, rul Lænestolen hen til Frøkenen. — Hører Du ikke, Peter!»

Peter, som havde skjult sig henne bag Damekjolerne ved Sofaen, gik nølende forbi Disken. Uden at sige et Ord løftede han den tunge Lænestol over Gulvet og satte den tæt ved Frøkenen.

»Det var da morsomt, at Frøkenen kunde finde Vejen her ned i Kælderen,« sagde Lene Jensen og drejede sine Hænder om hinanden.
»Frøkenen har længe boet her i Huset. Er det ikke fem Aar til April?»

»Saadan omtrent.«

»Og i al den Tid har vi ikke vekslet et Ord sammen — da ikke saavidt jeg husker.«

»Nej, det er ganske sandt.«

»Det var da morsomt. — Hvad er det saa, Frøkenen ønsker? Er det Møbler, gammelt Porcellæn, eller saadan noget, Frøkenen vil sælge? — Maaske gammelt Sølvtoj?«

»Aa — det er kun et Par Stole, jeg ikke har Plads til.«

»Naa — Stole —«

»Og en Gyngeskammel.«

»En Gyngeskammel. — Ja, det er Sager, som ikke har synderlig Værdi. Men — naturligvis — jeg kan jo se paa Varerne, og jeg skal nok betale den højeste Pris, det kan Frøkenen stole paa.«

»Og saa har jeg en Dragkiste.«

Lene Jensens Øjne tindrede.

»Er den stor?« spurgte hun.

»Ja, det er et stort Skrummel. Den tager saa forfærdelig Plads. I lang Tid har den staaet ude paa min Villa.«

»Ja, det er jo sandt — Frøkenen har en Villa. Det maa være dejligt at have en Villa. Saa-dan en rigtig gammel Villa med stor Have. —

Sidder Frøkenen bekvemt i Lænestolen? Det glæder mig. Ja, den er udmærket blød. — Hvor er Du henne, Peter?»

Hun saa' sig om.

»Naa, min Søn er inde i Værelset til Gaarden. Vi har et rummeligt Værelse til Gaarden. — Han staar naturligvis og tegner. — De skulde se hans Tegninger, Frøken. De kan tro, han har Geni — aa — stort Geni. Han har mange Gange tegnet mig, som jeg gaar og staar — med Kappe paa Hovedet og Slæber paa Fødderne. — Man kan jo ikke gaa klædt som Dame i denne Forretning, det forstaar Frøkenen nok. — Og Lignement har der været. Det var aldeles grangivelig mig — ingen kunde tage Fejl. — Han vil absolut være Kunstner; men véd De hvad, Frøken — det er noget rent Juks, dette Kunstnervæsen. Det duer slet ikke. Her er saa mange Kunstnere i Verden, at man kan føde Svin med dem. Nej, det er den rene Elendighed. — Grosserer, eller saadan noget, det er der dog mere Gehalt i. Og kommer det an paa det, saa er man Gudske-lov saadan situeret, at man kan købe Knægten et Borgerskab.«

Frøken Vogelsang sad hele Tiden og glattede Skindkantningen paa sin Kaabe. Hun maatte uafbrudt anstrænge sig for ikke at briste i Latter over den snakkesalige Lene Jensen, som af og til fikserede hende skarpt gennem Brillerne.

»Ja, han er saamænd lærd nok til at blive Grosserer,« fortsatte Lene Jensen. »Han har baade læst Latin og Græsk. Hr. Jacobæus — kender Frøkenen Hr. Kandidat Jacobæus? — Naa, Frøkenen kender ham. — Ja, den højtlærde Mand har været Peters Lærer i lang Tid.«

»Jeg véd det,« sagde Frøken Vogelsang.

»Naa, Frøkenen véd det. — Ja, det er en dygtig Mand, den Kandidat Jacobæus; men gammel — gammel — og meget grim. Det har vi jo Øje for, vi Kvinder. Pokker skulde gaa i Brudeseng med ham. — Naa, vi kan jo ikke alle være lige kønne. Vi maa jo være, som Vorherre har skabt os — saamænd maa vi.«

Lene Jensen gjorde en Pavse og saa' skarpt paa Frøkenen.

»Sig mig,« sagde hun saa. »Er der Messingbeslag paa Kisten?«

»Jeg véd ikke, om det er Messing eller Kobber,« svarede Frøkenen. »Den har tilhørt en gammel Tante af mig, og stammer egentlig fra Holsten.«

»Fra Holsten, ser man det. — Hvad vil saa Frøkenen have for det gamle Skrummel?«

Frøken Vogelsang hævede Skuldrene og tjattede i Luften med sin højre Haand.

»Aa, jeg har slet ingen Forstand paa saadan noget,« sagde hun.

»Store Sager bliver det ikke, Frøken. Dragkister er ikke paa Mode. Men — naturligvis — den højeste Pris —«

»Ja, det er meget godt.«

»Jeg kan jo se paa hele Historien. — Naar ønsker Frøkenen, at jeg skal komme?«

»Kom De, naar De selv vil, Frue.«

»Om en Timestid?«

»Ja, det er udmærket.«

Frøken Vogelsang rejste sig.

»Tag Dem i Agt, Frøken,« sagde Lene Jensen. »Stentrinene er meget glatte. Man kan let falde og støde sig slemt. — Lad mig aabne Døren, Frøken.«

Hun aabnede Døren.

»Nej, det gaar ikke an,« mumlede hun.
»Frøkenen maa ikke udsætte sit Liv og sine Lemmer for Fare.«

»Jeg kan saamænd godt,« lo Frøken Vogelsang. »Jeg træder fast paa Stenene. Det er ikke saa farligt at gaa opad som nedad.«

»Paa ingen mulige Maader. Nu skal jeg kalde paa min Søn. Aa — Peter! — Peter! — Kom ud og hjælp den højstærede Frøken op paa Gaden.«

Peter viste sig bag Disken.

Frøken Vogelsang saa' smilende hen paa ham.

»Det behøves slet ikke,« sagde hun.

»Jovist saa. — Peter, vil Du byde Frøkenen Armen.«

Han gik nølende hen mod Døren.

»Kom saa, Frøken,« sagde han og strakte sin Arm ud mod hende. Hun tog let fat i hans Haand og blottede under Opstigningen en laksefarvet Strømpe og en fyldig Læg.

Da hun stod paa Gaden sagde hun leende:

»Saa, nu er den Fare overstaet. Nu skal De have Tak, Hr. Jensen.«

»Jeg kommer om en Timestid, Frøken!«
raabte Lene Jensen nede fra Kælderdøren.

»De er velkommen. — Farvell« —

Peter stod nede i Kælderen og saa' meget misfornøjet ud.

»Hør, Mutter,« sagde han. »Jeg vil just ikke paastaa, at det morer mig synderligt at agere Tjener for dine Kunder, især ikke for saadan en gammel Spidslærke.«

»Spidslærke!« udbrød Lene Jensen. »Nej, det var ved Gud Synd at sige! Det er jo en nydelig lille Dame. Ganske vist falder Haaret lidt i den graa Farve; men Ansigtet er virkelig smukt.«

»Det er en Smagssag,« mumlede Peter.

»Og saa er hun rig, hun har Grunker, kan Du tro. — Det var et Parti for Dig, Peter.«

»Det manglede blot.«

»Du maatte slikke alle dine ti Fingre, min Dreng, siger jeg. Saadan en ældre, rig Pige er meget mere værd end en Snes af disse unge Flaner, som tager deres Kjoler paa Kredit hos Kræmmerne. Naar saadan en gammel, rig Pige fatter Kærlighed til en ung Mandsperson, saa véd hun ikke alt det Gode, hun vil

gøre. Det er det mærkelige ved Tingen. Saa-
dan et Kvindemenneske kan gaa længe — meget
længe — før Kærlighedens lille Gud banker
paa —«

Peter lo af fuld Hals.

»Mutter bliver poetisk, tror jeg.«

»Men kommer han saa endelig — er det
ikke Amor, han hedder? — saa bliver der et
Leben, naada!«

»Taler Mutter af Erfaring?«

»Det vil jeg justement ikke sige. Jeg var
saamænd ikke mere end nitten Aar, da jeg
lærte din salig Fader at kende. — Aa, det var
de Tider. Den Gang var man lykkelig.«

Hun gik ud i Køkkenet for at vaske sine
Hænder under Vandhanen, og Peter gav sig til
at skitsere Frøken Vogelsang's Profil paa den
indvendige Side af et gammelt Bogbind. Han
tegnede Portrættet med faa raske Linjer og lo
højt under Arbejdet.

VII.

Lene Jensen var oppe hos Frøken An-
nine Vogelsang, og Peter stod med Hænderne i
Bukselommerne henne ved Butiksdøren og saa'
op paa Gaden, hvor Folk vadede i høj Frost-
sne. Der gik Studenter, som kom fra Fore-
læsninger, gamle, værdige Professorer med stive
Ben og krumme Rygge, en Præst med blank-
børstet Hat og struttende Pibekrave, et Par
pjaltede Stakler med blaa Næser og røde Hæn-
der, en gul dansk Hund, som pligtskyldig løf-
tede sit Bagben ved Kældervinduet. Henne
fra et nærliggende Lejebibliothek kom nogle
ældre Damer med Bøger i Mufferne, og bag
dem banede en ung Pige sig Vej gennem
Sneen. Med et lille Spring satte hun over en
Snedrive og nærmede sig Huset. Det var Ro-

sina. Hun bar et tyndt, lyst Overstykke, som sluttede tæt om Hofterne; under Kjolen saa' Peter et Par spinkle Pusselanker og et Par udtraadte Sko, som aabenbart sugede Vand.

Hans Kinder blev varme, og en egen Henrykkelse lammede ham et Øjeblik. Han stod taus i Beskuelsen af den unge Pige, hvis mørke, pjuskede Haar flagrede vildt under den kyse-lignende Hat, og han trak næppe Vejret. Men pludselig slog han Døren til Side og sprang et Par Trin op mod Gaden.

»Goddag, Frøken Rosina,« sagde han.

Rosina standsede.

»Tak for den udmærkede Sang forleden. — Naa, hvorledes har De det saa oppe paa Kvisten?«

»Jo Tak, vi har det alle godt,« svarede Rosina.

»Det glæder mig. Ja, nu kommer jeg snart op og lærer Guitarspil hos Deres Fader.«

»Det vil glæde Fader.«

Peter følte sig forlegen. Han søgte efter Ordene og rømmede sig flere Gange. Endelig sagde han:

»Det er skam koldt i Dag. — Hør, De kunde vist have godt af at faa Dem en lille Næsevarmer, Frøken. Har De ikke Lyst til at se ned til os her i Hulen?»

Rosina stod og betænkte sig og kløede sig i Hovedet.

»Jeg har noget, jeg vil vise Dem. — De kan tro, saadan en Marskandiserkælder er ganske interessant.«

I Øjeblikket anede han ikke, hvad det egentlig var, han vilde vise hende; men saa faldt hans Blik paa hendes elendige Sko, som stod dybt i Sneen, og han fik en lys Idé.

»Kom blot, Frøken,« sagde han. »Lad mig give Dem Haanden. Trinnene er glatte.«

Han greb hendes lille, kolde Haand og førte hende ned i Kælderdybet. Hun blev staaende ved Butiksdøren og saa' sig om med store Øjne. —

»Det er bedst, vi lukker Døren«, sagde Peter. »Varmen trækker ellers ud. — Ja, her boer jeg. Sæt Dem i Lænestolen dér. Den er varm og god.«

»Tak, jeg kan godt staa.«

»Nej, vist ikke. De maa sætte Dem.«

Han tog om hendes Haandlede og førte hende hen mod Lænestolen.

»Saa, nu sætter De Dem der, og saa oplader De Deres smukke Øjne for alt det saare mærkværdige, som findes i denne Afgrund. — Her er f. Ekspl. en aldeles fortræffelig Samling af Kjoler? Der er fine Sager imellem, kan De tro. Nu skal De blot se.«

Han trak en crêmefarvet Silkekjole frem.

»Den er lækker, ikkesandt? Den har tilhørt en af disse smukke Damer, de franske Salonforfattere ynder at forherlige, en af disse Porcellæns-Fruer, som i Livets værste Kalamiteter altid har et vaagent Øje for Selskabets Fordringer. — Kender De noget saa dumt som dette: »Selskabets Fordringer«? — Selv ved Ægtemandens, eller Elskerens Dødsleje sidder saadan en lille Nipsgenstand og tænker paa Sløjfen bag paa — om den endelig sidder korrekt, i nøje Overensstemmelse med Modens sidste Love. Disse søde Smaa er ikke Mennesker, men Dukker. Man trykker dem blot en Smule paa Maven, og straks kommer de med Frasen: Hvad mener De, Hr. Greve, om det sidste Bal hos Madame de P. —?»

Rosina betragtede Kjolen med stor Nysgærrighed og smilte over hele Ansigtet.

»Det var nu »la crème de la crème«. — Nu gaar vi længere ned ad Samfundsstigen. Her er en simpel Hvergarnskjole, som har tilhørt en lille, smuk Pige, som døde af Kærlighed. Betragt denne Kjole med Ærbødighed, Frøken, den har tilhørt en af Menneskeslægtens Ypperste. — Jeg kendte hendes Kæreste — han var Maler — rigtig godt begavet — men ludfattig og brystsvag. Hans Livsmaal var at male en Kristusfigur paa Korset. Idéen var højst original baade i Retning af Stilling, Udtryk og Belysning. For at udføre dette Arbejde var det nødvendigt at studere den mandlige Muskulatur grundigt; men Staklen ejede ingen Penge til nogen Model. Saa sammentømrede han et stort Kors af nogle gamle Brædder og laante et lille Fotografiapparat af en Ven. Ved Hjælp af nogle Tougstumper anbragte han sig selv paa Korset — og den lille, smukke Pige tog et Par Plader af ham. Her skal De se, Frøken.«

Han gik ind i Gaardværelset og kom tilbage med et uopklæbet Fotografi. Rosina

betragtede i Tavshed den magre, nøgne Skikkelse paa Korset.

»Læg Mærke til, hvor Brystkassen huler sig ind — og se, der er næsten ikke Spor af Kød paa Benene. — Og betragt saa det lidende Ansigt. Kan De tænke dem nogen mere udmærket Model til en Kristusfigur? — — Billedet blev imidlertid aldrig færdigt; Armoden var den daglige Gæst i hans Hjem, og Sygdommen lammede hans Kræfter aldeles. Den unge Pige solgte næsten alle sine Klæder for at skaffe Penge til Medicin og styrkende Sager. Flere Gange om Dagen kom hun her ned og falbød et eller andet, og min Moder, som havde ondt af hende, betalte saa meget som muligt. — Saa døde han, og fjorten Dage efter tog hun ogsaa Rejse-pas. Man siger, hun drak Gift; men det tror jeg ikke.«

Han saa' hen paa Rosina, som sad og græd.

»Men du gode Gud, jeg tror virkelig, De græder, Frøken!« udbrød han.

»Det var saadan en sørgelig Historie, De fortalte,« sagde hun med svag Stemme.

»Ja lystig var den ikke, det skal jeg villig indrømme. Men tør nu Øjnene, lille Frøken Rosina, saa skal jeg vise Dem noget andet.«

Han bøjede sig og gennemsøgte Rummet under Disken.

»Her nede har vi vort Støvlemagasin. Nu skal De faa Lov til at fryde deres smukke Øjne, kan De tro. Hvad mener De om disse?«

Han satte et Par elegante, højskaftede Damestøvler op paa Disken.

»Det er fortræffeligt Arbejde« sagde han.

»Ja det er det,« mumlede Rosina. »Jeg tror virkelig, de er forede med Skind.«

»Ja, det er netop det fine ved dem. De har forresten tilhørt en ung Baronesse.«

»Er hun ogsaa død?«

»Ikke saavidt jeg véd.«

Rosina betragtede Støvlerne med stor Interesse.

»Det er durabelt Kram,« sagde Peter og forsøgte at bøje Saalerne. »Den, som bliver lykosaliggjort med saadan et Par Støvler, bliver ikke snydt.«

»Men de er vist ogsaa forfærdelig dyre,« udbrød Rosina.

Peter lo:

»De koster næsten en Formue. — Tager jeg ikke fejl, saa er de vist som syede til Deres Fødder, Frøken.«

»Det tror jeg ogsaa.«

»Aa prøv en Gang, om De kan passe dem.«
Hun saa' forundret paa ham.

»Gør mig nu den Tjeneste, Frøken,« bød han. — »Sid nu ikke der og ryst paa Hovedet. — Herregud, kan De ikke sagtens gøre mig den Glæde.«

»Naar det virkelig er Dem en Glæde —«

Hun rystede paa Hovedet og løftede Kjo-
len en Kende. Da hun saa' sine egne ud-
traadte Sko, som var blanke af tøndende Sne,
sukkede hun.

»Nu skal jeg hjælpe Dem,« sagde Peter.

Før hun fik Tid til at gøre Indvendinger,
laa han paa Knæ foran Lænestolen og halede
i hendes højre Sko. Hun sagde ikke et Ord,
men lagde sig tilbage i Stolen og skjulte sine
Øjne med den venstre Haand.

Endelig fik han Skoen af og gned nu hen-
des vaade Strømpefødder mellem sine flade
Hænder.

»Den stakkels lille Pige,« mumlede han.
 »Det er drøjt at gaa med vaade Fødder ved Vintertid.«

Saa tog han de fine Støvler og trak de meget høje Skafter op om hendes Tær.

»Saa, nu maa De træde til, Frøken. Sæt Fødderne fast imod.«

Rosina rejste sig aldeles mekanisk og trampede i Gulvet.

»Bravo! Saaledes skal det være! — De passer, ikkesandt?

Hun trak Kjolen fladt ind mod Benene og stak Fødderne frem.

»Jo—o — de passer rigtignok.«

Hun smilte over hele Ansigtet.

»De er varme —?«

Den unge Pige stod aldeles fordybet i Beskuelsen af de elegante Støvler og svarede ikke. Peter fløjtede svagt og gik frem og tilbage foran hende.

Hvor var hun dog en dejlig Pige! Denne spinkle Jomfrukrop, som tegnede sig under det tynde Overstykke, hvor var den dog ikke nydelig! — Og disse store, mørke, forundrede Barneøjne —!

»Er det ikke Kalveskind?» spurgte hun.

»Jo — saadan noget.«

Hun stod uafbrudt som fastnaglet og saa' ned paa Støvlerne.

»De er naturligvis dyre,« mumlede hun.

»Ja det maa de være — det kan jeg godt forstaa.«

»Ja, ser De, Frøken,« lo Peter. »Min Gamle realiserer hele sit Lager til to Hundrede Procent under Indkøbsprisen — for at skaffe Plads, naturligvis. Og efter den Beregning vil disse fortræffelige Støvler blive solgt for en latterlig ringe Sum. — Lad mig se —«

Han rynkede sin Pande og paatog sig en dybsindig Mine.

»Lad mig se — — Nu har jeg det. — Sig mig, kan ti Øre være for meget?«

»Ti Øre!« udbrød Rosina.

»Ja — det er Udsalgsprisen,« sagde han med Alvor. »Billigere kan vi ikke godt sælge dem. Men — gudbevares — har Frøkenen ingen Penge hos sig, saa giver vi med Glæde Kredit. Frøkenen er solid nok.«

Rosina saa' aldeles uforstaaende paa ham.

»Det er den hurtige Omsætning, som lønner sig. — Synes Frøkenen om Støvlerne?»

»De er nydelige,« sagde Rosina. »Og saa passer de mig —«

»Godt — meget godt. Saa beholder De Støvlerne paa, og saa pakker jeg Deres gamle Sko ind i et Stykke Papir.«

I en Fart bøjede han de fugtige Sko sammen og rullede dem ind i en gammel »Flyvepost«.

»Saa, det var den Forretning,« sagde han og saa' smilende hen paa Rosina, som ikke vidste, om hun skulde le eller græde.

Han tog hendes Haand og saa' hende ind i de store, sorte Øjne.

»Tak for Besøget, Frøken. — Hvert Øjeblik kan jeg vente min Gamle, og jeg vil — for visse Aarsagers Skyld — —«

Han afbrød sin stammende Tale og trykkede atter hendes Haand.

»Farvel, kære Frøken Rosina.«

Saa aabnede han Butiksdøren, og da den højtblussende Rosina stod paa det øverste Trin og viste sine højskaftede nye Støvler, som omslut-

tede de smaa Fødder og de ungdommelige
faste Lægge uden den mindste Fold, raabte han:

»Hils Fa'er og Mo'er!«

En lang Tid stod han og saa' frem for sig.
Saa slog han sig for Panden, sukkede dybt og
mumlede:

»Men hvad i Alverden gaar der af Dig,
Peter Jensen! Er Du forelsket, gamle Dreng?« —

VIII.

»Som jeg siger Dig, Peter, Frøken Vogelsang har et godt Øje til Dig. Uatbrudt drejede hun Talen hen paa Dig. Saa var det din Alder — ung er Du jo, min Dreng — saa din smukke Skabelon — Vorherre har ingen Fejl — saa dine Tegninger. Jo jo, den agtværdige Frøken vilde saamænd vide nøje Besked. Men jeg var jo heller ikke ledig, kan Du nok forstaa. Jeg brugte mine Øjne og mine Øren og spurgte hende ud paa Kryds og Tværs. Hun har Grunker, kan Du tro. Fire Tusind i Rente-
penge! Fire Tusind blanke Kroner hvert Aar, saadan lige ind af Døren, uden saa meget som at klø sig for dem! Hvad mener Du? Jo, hun kan sagtens! Gud give, Vorherre i sin Naade vilde give mig Fire Tusind Kroner om Aaret,

saa skulde Du blot se. Jeg siger: saa skulde Du blot se, Peter. Saa skulde hele Menagen faa en anden Skikkelse, kan Du tro! — Og saa har den agtværdige Frøken en stor, gammel Villa, og et Møblement, som siger Sparto til selve Hs. Majestæt Kongens. Der skulde Du se Rococo Kommoder, naada! — Og gammelt saksisk Porcellæn — Og Spejle med ægte Forgyldning — og trearmede, høje Lysestager af det pure Sølv! Københavnsk Prøvesølv, min Dreng! — Ja, det er en aldeles fortræffelig Dame, den Frøken Vogelsang. — Dragkisten fik jeg for Røverkøb. Hun slog straks til, og saa spurgte hun ovenikøbet, om jeg virkelig kunde give den Sum for det gamle Skrummel. Jeg svarede: hvad jeg byder, det byder jeg. Jeg gør aldrig Krucifikser og Baslemaner med Folk. Jeg siger lige rent ud min Mening, og saa kan Frøkenen gøre, som hun behager. — Og saa lo hun, den agtværdige Frøken, saa hun var færdig ved at sprække. — Nu skal Kisten sendes op til Hendriksen, han skal pudse og polere den og i det Hele taget se den efter i Sømmene, og saa skal Levin skaffe mig af med den. To

Hundrede Kroner vil jeg have for den, faar han mere, kan han beholde Resten. Skulde jeg maaske ikke tjene godt paa den Forretning, maa jeg spørge? Er det ikke Profitten, man skal leve af? — To Hundrede Kroner, min gode Levin, ikke en Øre billigere. Ja, det er en velsignet Dame, den Frøken Vogelsang.»

Peter laa henne paa Sofaen og fløjtede svagt.

»Og saa har hun to Papegøjer,« fortalte Lene Jensen. »Den ene siger: Rar Poppedreng, rigtig rar Poppedreng! Sukker! Sukker! — — grangivelig som Du hører et Menneske. Den anden raaber med Roskilde Rejer. hele den lange Dag. Det er kloge Dyr, disse Papegøjer. — Og saa skulde Du se nogle udmærkede Malerier, hun har paa Væggene! Dejlige massive Rammer! — I den store Stue har hun et fuldstændigt Mahogni-Møblement — og det er Mahogni, kan Du tro. Ikke den elendige Mahognifinering, som Folk i vore Dage lader sig spise af med, men Mahogni helt igennem, forstaar Du. — Ja, det er en velsignet Dame, den Frøken Vogelsang!«

»Ja, hun er rar,« lo Peter.

»Du gør Løjer med al Ting, din Satans Dreng! Kan Du dog ikke tage en Sag med Alvor og Mandighed. Evig og altid har Du dette Rosinsmil i Mundvigene. Det er det samme, hvad jeg fortæller, saa ler Du.«

»Vil Du heller have, at jeg skal græde?«

»Det siger jeg justement ikke. En sund Latter er mange Penge værd; men en Gang imellem kan Alvor være paa sin Plads. Livet er jo dog til syvende og sidst ikke Spøg, min Dreng.«

»Livet er, som man tager det.«

»Aa ja, det kan der være noget i. Du tager det i al Fald bestandig fra den gemytlige Side. Du er som Liljerne paa Marken, Peter. — Du har vel ikke glemt din Bibelhistorie? — Du saar ikke, Du spinder ikke, Du sanker heller ikke i Lade; men din gamle Moder giver Dig bestandig god Mad og fine Klæder. — Ak, Peter, Peter, hvad skal det blive til? Gud give, Du havde lært en Profession. Men jeg var dum. Jeg vilde have Dig højere paa Straa. Og hvad er det saa blevet til?«

»Det kommer nok, Mutter.«

»Naar det ikke kommer i Ungdommens Dage, saa kommer det aldrig, Peter. Hør nu efter, hvad jeg siger, og le ikke. Det kan saamænd godt være, at Du har Geni for dette Tegnevæsen, det kan godt være, siger jeg, og det mener Hr. Fris ogsaa. Men Du kan ikke leve af det. — Hør nu, Peter — hvis Du gifter Dig med en rig Pige, saa kan Du jo dyrke din Tegnekunst saa meget, Du vil. Saa er dit Sind ikke tyngtet af Næringssorger, og Du kan skalte og valte med det Pund, Vorherre i sin Naade har givet Dig, som Du selv behager. — Hvad mener Du, om jeg nu banede Vejen for Dig og snakkede godt for den hovedrige Frøken Vogelsang?»

»Du skal ingen Ulejlighed gøre Dig, Mutter.«

Lene Jensen skulde lige til at give et hæftigt Svar, men Butiksdøren gik op, og Levin traadte ned i Kælderen.

Han saa' sig spejdende om og anede straks, at der var Uvejr i Luften.

»Kommer jeg maaske til Ulejlighed?» spurgte han.

»I kommer, som I var kaldet, Levin,« sagde Lene Jensen. »Kan I dog ikke tale min Søn til Fornuft. I har Verdenserfaring og er skaa-ren godt for Tungebaandet — I stikker den bedste Prædikant. Tal, Levin! — Her sidder jeg og prædiker for den Satans Dreng og fore-stiller ham, at det eneste rigtige, han kan gøre, er at gifte sig med en rig Pige. Men tror I, han vil?«

Levin blinkede fiffigt med de smaa Øjne.

»Har I den rige Pige lige ved Haanden?« spurgte han.

»Det er netop det, jeg har.«

»Saa maa I være godt gal, Hr. Peter Jen-sen, at I ikke slaar til.«

Han krummede sin Ryg og talte med lav Stemme:

»Hvad i Alverden ligner det: at have Guldfuglen i Haanden og saa lade den flyve paa Taget igen. Det er, Gud straffe mig, komplet Daarekistegalskab. Hold fast paa Fuglen, siger jeg!«

»Talen er om en gammel Sukkermø, en graahaaret Himpegimpe,« sagde Peter og rejste sig fra Sofaen.

»Fy, fy!« snerrede Lene Jensen og slog ud med Armene. »Tal ikke paa den Maade om en agtværdig Dame, som, højt regnet, er et Par og fyrretyve Aar!«

Levin lo.

»Ja, — men det er jo netop en uhyre For-
del, at hun er en ældre Dame, Hr. Peter Jensen.
Det er jo det artige ved Geschichten.«

»Og saa — desuden,« mumlede Peter.
»Vi véd slet ikke noget. Det er min Moders
Fantasi, som spøger.«

»Tror Du ikke, jeg har Øjne i Hovedet
til at se med og Øren til at høre med? Man
har da ikke fuldstændig omsonst gaaet sine
tredsindstyve Vintre paa Guds den store Jord!
Du kan faa Frøkenen lige saa let, som Du klør
Dig i Hovedet, siger jeg, Du kan blive en
holden Mand uden at anstrænge din dovne
Krop i mindste Maade!«

»I maa jo være godt gal, hvis I ikke slaar
til, Hr. Peter Jensen,« sagde Levin.

»Gør mig nu ikke fuldstændig kulret!«
raabte Peter. Hans Kinder var røde, og hans
Blik blev bistert.

»Om saa hele hendes gamle Krop var en eneste rød Guldklump, saa rørte jeg hende ikke!«

Levin spyttede i Luften.

»Jeg føler ikke det mindste Gran af Kærlighed, eller saadan noget. —«

Levin spyttede igen.

»Kærlighed« lo han. »Det behøves sgu heller ikke.«

»Det Menneske, som ene og alene gifter sig for Fordelens Skyld, foragter jeg!« raabte Peter.

»Saa maa I foragte mindst Trediedelen af den ganske Jords Befolkning, Hr. Peter Jensen.«

»Ja, saa gør jeg det.«

»Ja, men det er sgu galt. Verden er nu en Gang en Svinesti, og vil man naa frem, maa man af og til rode i Snavset.«

»Lad den rode, som har Lyst!«

»Man maa slaa af paa sine Fordringer — bestandig slaa af. — Se paa mig, Hr. Peter Jensen. Jeg kunde have været meget rig, jeg kunde have kørt i Karet med fire Skimler — Gud straffe mig, det er sandt! Men jeg var lige saa dum, som I nu er. — Den rige Melchiors

Datter var som gal efter mig. Hendes Øjne stod stive i Hovedet, og hun vrikkede med Svansen, naar hun saa' mig. Men jeg var gal, jeg var et Asen, og jeg sagde til mig selv: Rebekka har stygge, haarede Vorter paa Kinden, Rebekka har store, grønne Hugtænder, Rebekka har ikke mere Kød paa Kroppen, end en Spurv har — jeg vil hverken eje eller have Rebekka. — Ak, hvor var jeg hestedum! Rebekka fik 50,000 blanke Kroner i Medgift, og jeg lod hende flyve! Men den fede Sally fra Hamburg, han slog sgu til. Han var klog, den Sally, en durkdreven Rad, den Sally! Men ingen skal spytte paa Sally for det! Sally kan blæse alle Verdens Spytteklatter et langt Stykke! Han er Grosserer — han gør i Skjorter, Humbug og Bomuldsvarer — han har mange Penge! Og hvad har jeg?» —

Han rystede sine Hænder i Luften.

»Lige akkurat Dagen og Vejen — og ikke en Skilling mere.«

»Men I er fri for Rebekka med Vorten,« lo Peter.

»Aa — hvad siger en Vorte, naar den er forgyldt!« raabte Levin med hæs Stemme.

Peter brast i en skraldende Latter.

»Du maa skamme Dig for Gud og Menneskene, din lange Dagdriver!« snerrede Moderen. »Du kan ikke andet end dovne og grine!«

Peter blev varm i Kinderne. Han trak en foret Skindkappe ned fra en Krog og greb en høj Silkehat med bred Skygge.

»Nu skal I have Tak!« raabte han forbitret.

Lene Jensen rejste sig og greb fat i Frakken.

»Slip Frakken!« brølte han og ilede forbi Levin, som trykkede sig op i en Krog.

Lene Jensen trippede rundt paa Pampusserne og halede i Frakken. Endelig slap hun Taget, og Peter rev Butiksdøren op.

»Nu kan Du vente, til Du ser mig igen!« raabte han.

»Den Satans Dreng, den Satans Dreng!« jamrede Moderen og segnede om i Lænestolen.

»Jeg troede sgu, jeg skulde have Prygl,« mumlede Levin og krøb frem paa Gulvet. Saa klappede han Lene Jensen paa Skulderen og sagde med en egen Æmhed i Stemmen:

»Naa, naa, naa, lille Fru Jensen, græd nu ikke, græd nu ikke. — Hvad siger ikke den

vide Kong Salomon? — Bortvend Fortørnelsen fra dit Hjærte og lad Ondskab fare fra dit Kød, thi Barndom og Ungdom er Forfængelighed. — Ja, det siger den vise Kong Salomon. — Naa, naa, naa, græd nu ikke, lille Fru Jensen.»

Lene Jensen gned sine Øjne røde og jamrede uafbrudt:

»Min stakkels Dreng, min stakkels Peter —«

IX.

Peter Jensen stod paa Hjørnet af Frederiksberggade og tændte en Cigaret. Han kastede Tændstikken, pustede en stor Røgsky fra sig og saa' spejdende ned ad Vesterbropassagen.

Den snetunge Aftenhimmel viste hist og her en enkelt Stjerne, som glimtede med et grædende Lys. Over Banegaardsterrainet drev sorte Klodeskyer langsomt ad Vester til; uafbrudt sejlede de snefyldte Kolosser frem og formerede sig i Linier og Geledder. Det hele tog sig ud som en storartet Manøvre af eventyrlige Luftuhyrer. Under denne urolige Vinterhimmel tumlede Menneskesværmene sig mellem Gaslygternes stive Rækker. Sporvognenes røde og grønne Lygter skinnede frem mellem de ilende, sorte Drosker. Sneen knirkede under

Vognhjulene; Latter og Tale lød fra alle Kanter.

Peter Jensen iagttog Sværmen og lod Cigaret-røgen drive ud af Munden med smaa Pust.

»Her kan man gøre Studier,« tænkte han. »Det lønner sig at ryge en Cigaret paa dette Hjørne og saa bilde sig ind, at man er en stor Kunstner.«

Han lo og saa' sig om.

»Se nu den gamle, vraltende Grosserer dør, som trods sine mange Julepakker og hele sin kristelige, bedsteborgerlige Ballast dog giver Galningens Parti og sluger Gadens Nymfer med sine rødkantede Øjne — hvilken herlig Gede-buk i sort Frakke kunde man ikke gøre af ham! Og dette vandrende Prokurator-Skelet under Pelsværksskappen kunde med et Par Blyantsstreger blive en Art Aadselgrib. Og Fru Konsulinden, som, gispande af Fedtsyge, trækker af med sine to blege Døttre, kunde passende agere Fedtgaas fra Patagonien. — De fleste Mennesker lader sig let omdanne til Dyreskikkelser. Jeg foretager i al Fald Metamorfofen med den største Lethed. Værstaaartig, mine Herrer og Damer — «

Han formelig kroede sig ved sine lystige Tanker og pustede store Røgskyer fra sig.

»Gud, hvor De ser genial ud, Kære!« lød en Stemme, og Peter Jensen følte en Stokkeknap mod sin Ryg.

»Hvad Pokker staar De dér og laver?«

»God Aften, Hr. Fris,« lo Peter Jensen.
»Det var morsomt.«

»Ja, Gu' var det morsomt. — Kom her og lad os drive ned ad Strøget.«

Den lille, elegante Hr. Fris gik med smaa gravitetiske Skridt og bar sin sølvknappede Stok under den højre Arm. Han tilkastede Peter Jensen et Sideblik.

»Hvad er det for et Kostume, De behager at optræde i?« spurgte han med en kort, tør Latter. »De ligner jo en Theaterhelt fra Ringkøbing eller Ebeltoft.«

Peter Jensen følte sig en Kende ilde berørt; men da han var i det lattermilde Hjørne, svarede han leende:

»Den høje Hat har tilhørt en gammel Etatsraad. Frakken — Skindforet er noget mølædt — har min Moder købt af en Forpagter fra Næstvedkanten.«

»Og — Benklæderne?»

»Det er mine egne.«

»De laaner af Lageret derhjemme?»

»Ja, en Gang imellem.«

Peter Jensen satte den høje Silkehat med den lige, brede Gammelmandsskygge lidt tilbage i Nakken og trak Skindfrakken tæt om sig.

»Man maa jo hjælpe sig, som man bedst kan,« mumlede han.

»Selvfølgelig.«

De drev ned ad Nygade og betragtede et Øjeblik Juleudstillingen i Kunsthandlerens Vindu.

»Hvad skriver De nu paa, Hr. Fris?» spurgte Peter Jensen.

»Jeg skriver slet ikke.«

»Faar vi ikke snart en ny Bog fra Dem?»

Hr. Fris svippede med den elegante Lapsestok.

»Nej. — Jeg gider ikke mere. Det morer mig ikke synderligt at høre til Pennens Helte. Jeg har faaet Afsmag for Blæk.«

»Og jeg, som glædede mig til at illustrere en ny Bog af Dem!»

»De — illustrere?»

»Ja.«

»De kan sgu ikke illustrere, Kære.«

»De har dog selv sagt —«

»Hvad har jeg sagt?«

»De har ofte fortalt mig, at jeg ikke var evneløs, at jeg — —«

Hr. Fris slog en Halvcirkel i Sneen med sin Stok og saa' yderst gnaven ud.

»Der er noget i Deres barokke Fantasier, som ikke er saa galt; men — alligevel — De er ikke fuldstøbt nok til at illustrere en af mine Bøger.«

Peter Jensen blev bleg om Kinderne. Med et bedrøvet Udtryk i Blikket spurgte han:

»Er det virkelig Deres Mening, Hr. Fris?«

»Ja, Gu' er det min Mening.«

De gik i Taushed ned ad Vimmelskafte. Da de kom til Helligaandskirken, standsede Hr. Fris og rettede sine smaa kloge Øjne mod Peter.

»Nu er De i daarligt Humør,« sagde han. »Og saa hader De mig, ikkesandt? De kunde gærne slaa mig lige i Ansigtet. Ja, saaledes gaar det altid, naar man siger D'Hrr. Dilettanter Sandheden. — Det er sgu ikke saadan at lave Kunst, Kære. Der er mangfoldige Mennesker,

som kan tegne og male; men de fleste er slet og ret Haandværkere. Havde De blot lært »Haandværket« grundigt, saa var De sikkert blevet til noget. De er har nemlig, hvad saa at sige alle vore Malere totalt mangler: Idéerne — Fantasien — Kompositionstalentet. — Men »Haandværket«, det kedelige ved Sagen, har De ikke gidet lære.«

Peter Jensen trak et lettende Suk.

»Jeg kan jo lære det endnu. Jeg har jo Ungdommen.«

Hr. Fris fik atter et gnavent Udtryk i sit lille nervøse Ansigt. Saa lo han med en tør, spottende Latter:

»Ungdommen! Ja, det er den gamle Historie. — Aa, denne evige Pukken paa »Ungdom«, hvor er den dog ikke vamlende og kedsommelig! Enhver Fuser har altid travlt med at fortælle Verden om sin »Ungdom«. Der gives Poeter, som til Undskyldning for deres elendige Produkter slynger os deres »Ungdom« i Øjnene. Føj, for Fanden! Disse slette Lyrikere aner ikke, at deres »Ungdom« netop er det uhyre triste ved Sagen.«

Peter Jensen var ved at græde. Han saa' højst elendig ud.

»Naa,« sagde Hr. Fris i en mere rolig Tone. »Trøst Dem. Et Haandværk kan nok læres paa et senere Stadium. — Men hvorfor gider De egentlig plage Dem, Kære? — Som Maler kan De jo kun gaa to Veje: Enten maa De blive en skikkelig Malerklat og gaa med pænt tvedelt Skæg og blankbørstet høj Hat — og se at faa Dem en pæn Kone — og leve et pænt Familieliv — og gaa pænt i Kirke hver Søndag — og sætte mange pæne Børn i Verden — og levere pæne Billeder af Deres pæne Frue til hver Foraarsudstilling — man maa se den pæne Husmoder baade for- og bagfra — ogsaa i velsignede Omstændigheder, glem ikke det. Deres pæne Smaabørn maa ogsaa udødeliggøres. Paa den Maade bliver De ganske sikkert, tidlig eller sent, et pænt Medlem af det pæne Akademi for de skønne Kunster — maaske Professor — og opnaar ved Deres dødelige Bortgang en pæn Begravelse med florumvundne Kandelabre og Laurbærkranse. — Men hvad siger alt dette?«

»Nej, Hykler duer jeg ikke til,« sagde Peter Jensen.

»Hykler! De er nu altid saa voldsom, Kære. Enhver søger det, som passer ham bedst, og kun meget faa er bevidste Hyklere. — Den anden Vej, De kan slaa ind paa, er at slutte Dem til de Skibbrudnes store Skare og slide Deres Støvlehæle skæve paa Kunsthandlernes Trapper. Men er det egentlig lysteligt?«

»Aa nej,« sukkede Peter Jensen. »Det er det vist ikke.«

»Giv alt dette Kunstnervæsen et Spark. — At nogen gider male og udstille og give sit gode Navn til Pris for den første den bedste Gennemrakker — at nogen gider! — De har jo gode Kræfter, Kære —«

»Ja, Kræfter har jeg.«

»Naa — saa bliv Alfons.«

»Alfons!«

»Ja, det er en udmærket Levevej. — Eller før en gammel, rig Pige til Alteret.«

Peter Jensen rynkede Brynene. I dette Øjeblik husede han en hadefuld Følelse mod den spinkle, soignerede Hr. Fris; men paa

samme Tid følte han en næsten trælleagtig Respekt for den lille Herres spillende Ondskab.

»Skal vi saa gaa op i Bernina og drikke en Absinth?« spurgte Hr. Fris.

Peter Jensen havde næsten Hjærteondt. Han svarede med svag Stemme:

»Nej, Tak.«

»Saa Farvel. — Tab nu ikke Modet, Kære. — De — med Deres Kræfter — naada!« —

Et Øjeblik efter kom Hr. Fris tilbage og prikkede Peter paa Ryggen med sin Stok.

»Jeg mente det ikke saa slemt,« sagde han. »De har virkelig gode Evner, ovenikøbet sjældne Evner. — Tag ikke Eksempel efter mig; men arbejd — arbejd! — Farvel!«

Saa forsvandt Hr. Fris.

Peter Jensen var gram i Hu.

»Pil af, Du lille friserede Grinebider,« mumlede han. »Det kunde dog være, at jeg var »ung« nok til endnu at blive en stor Kunstner. — Naa, saa Du kan ikke lide »denne evige Pukken paa Ungdom« —! Det kommer vel af, at Du aldrig selv har været ung. Du har været en gammel, ondskabsfuld Gnavpotte lige fra Svøbet, det er Sagen.«

Uden at bekymre sig om den febrilske Juletravlhed, som omgav ham, vandrede han frem ad Fortovet og saa' aandsfraværende op til Uhret paa Helligaandskirken.

»Nu sidder Moder hjemme og spiser til Aften — og her driver jeg rundt uden et eneste Maal,« sagde han til sig selv.

En sørgmodig, pinende Stemning knugede ham. Han søgte dybt i sit eget Sjæledyb og bragte sælsomme Stemningsuhyrer for Dagens Lys.

»Jeg har drevet min Ungdom bort,« sagde han til sig selv. »Jeg har stjaalet Dagen fra Vorherre og det daglige Brød fra min gamle Moder. Aldrig har jeg tjent en Øre ved ærligt Slid. Og selv denne Kunststræben har aldrig været nogen Livssag for mig. Sjældent har jeg anstrængt min Hjerne og min Haand; — jeg tog stedse, hvad der laa lige for.« —

Saa var det altsaa forbi med denne skønne Drøm om Kunstnerværdighed, Ære og Anseelse. — Alt, hvad han havde gjort, var ganske sikkert noget rent Juks. De rosende Ord, Fris havde brugt, var selvfølgelig slet ikke mente. I et Anfald af Medlidenhed havde Fris tilkastet

ham denne Opmuntring. Inderst inde rummede denne lille, spidse Person kun knusende Foragt for al Dilettantisme.

»Og Du er en Dilettant, Peter Jensen, baade i Livet og i Kunsten,« sukkede han. »Evig og altid er Du famlende. Kræfter mangler Du ikke; men Nævetaget fattes Dig ganske.«

Idéer var der nok af, i saa Henseende havde Fris ikke overdrevet. Vilde det f. Eks. ikke være kosteligt at tegne en Flok af disse Damer, som her vimsede omkring, tegne dem paa en saa underfundig Maade, at man saa' de nøgne Legemer under de moderne Kjoler? — Herre Jemeni, hvilket Gudesyn! Kalvede og hjulede Ben, spidse Maver, brede Hofter, hængende Barme! Tegne dem saaledes, at man anede alle Udstopningerne, alle Tilføjelserne, alle de Hokuspokuskunster, som anvendes til at lappe paa Naturens Grimhed og til at stikke de gode Mænd Blaar i Øjnene!

Han lo.

»Nej, Pokker i Vold med disse løjerlige Idéer!« mumlede han. »Det er ikke med slige Sager, man kommer til Højboards under de nordlige Breddegrader. — Nej, jeg maa slaa

mig paa det hypersentimentale. Det er det, Folk forstaar bedst, og det giver Penge i Kassen.«

Ja, Penge — Penge! — Der var alligevel noget i Levins Argumenter. Penge var gode. Et Menneske uden Penge var ikke meget værd. Nu havde han den største Lyst til at gaa ind i Bodega og slukke sin Sorg med en Flaske god Vin; men han havde ikke en Øre i Lommen. Nej, Penge var virkelig meget gode. — —

Han saa' en ung Dame, som havde en fjærn Lighed med Musikerens Datter, og han blev underlig varm om Hjærtet.

»Aa — den lille Rosina — den lille Rosina,« sukkede han.

Forresten var det ganske sikkert Daarskab at gaa hen og forlibe sig i denne unge, fattige Pige. — Men sød var hun. De store Stenkulsøjne havde en Glans, som gik lige til Hjærtet, og det prægtige Haar ejede en Farve, hvis Dybde mindede om en sydlig Nats elskovsvangre Mørke. Hun var den dejligste af alle de Kvinder, han havde kendt — og han havde kendt mange. — Men Daarskab var det alligevel. — Rosina var fattig som en Kirkerotte. —

Nej, Fris havde Ret, man burde føre en gammel rig Pige til Alteret. Det var det eneste fornuftige. — Og saa forresten skulde man blæse dette Kunstnervæsen et langt Stykke. — —

Han gik over Gaden og standsede ved en stor Gruppe af ældre og yngre Damer, som stod og betragtede nogle Kranse i en Blomsterhandlers Vindu. En bekendt yngre Skuespillerinde skulde begraves Dagen efter, og alle de udstillede Roser, Kamelier og Violer skulde dække Kunstnerindens Kiste. Paa Silkebaandene læste man: Fra Kammeraterne — Fra Maskinpersonalet — Fra Aktieselskabet.

»Aa, Herregud, hun var saa ung og smuk,« ytrede en korpulent Borgerkone. »At det Livstykke skulde gaa saadan hen og dø —!«

»Ja, det har De saamæn' Ret i, Madam Nikolajsen,« sukkede en anden Kone. »Men saalunde er Livets Gang. Døden staar de unge paa Lur og de gamle for Tur. — I Dag rød — i Morgen død. — Ak ja.«

Han stod et Øjeblik i den tætte Gruppe, hvor Luften ligesom var lun af de sammenstuede Kvinders Blodvarme, og glædede sig over de pragtfulde røde, hvide og gule Blomster.

Farvesammensætningerne var gjort med stor Smag, der var passende, harmoniske Overgange; kun et enkelt Sted sad en hvid Rose grelt og skrigende mod de mørke Omgivelser. Saa gjorde han skarpt venstreom og stod pludselig Ansigt til Ansigt med Frøken Annine Vogel-sang.

Han løftede uvilkaarligt paa Hatten og forsøgte at skyde sig forbi. Men denne Manøvre lod sig ikke godt udføre; han maatte trænge Frøkenen temmelig voldsomt til Side — og uhøflig vilde han paa ingen Maade være. Han blev staaende og drejede atter Fronten mod Blomsterhandlerens Vindu.

Den lille Frøken saa' forresten mærkværdig godt ud i den stærke Gasbelysning. Skindkaaben sluttede stramt om hendes Figur og fremhævede et Par brede, afrundede Hofter. Kulden havde farvet hendes Ansigt med en sund Rødme. Øjnene lyste formelig under Sløret, og fra hendes Mund steg en varm Aande. Under den lille Fløjels Kapothat var de graalige Haarkrusninger samlede i en stor Knude.

»For Pokker — hun ser ikke saa gal ud,« tænkte han.

Der kom flere og flere Mennesker, og Gruppen blev tættere. Frøken Vogelsang kom foran ham.

Han ønskede i sit stille Sind, at hun vilde begynde en Samtale. En Smule Passiar kunde ligefrem være velgørende; men det var ham umuligt at finde en passende Indledning.

Flere Gang rømmede han sig; en enkelt Gang hostede han.

Saa drejede hun sit Hoved mod ham og sagde smilende:

»Her er rigtignok Trængsel.«

»Ja,« sagde han. »Det er Københavnermanér — saadan at stimle sammen for en Smule Blomsters Skyld.«

»Saaledes er det saamænd i alle Byer,« hviskede hun. »I Paris og Berlin er Folk lige-saa nysgærrige.«

»Virkelig —?«

»Ja. — Og saa er vi to jo desuden slet ikke bedre end de andre,« lo hun.

»Det er ganske sandt.«

»Forresten er det nydelige Blomster.«

»Især de gule Roser.«

»Ja, de er allerkæreste.«

Trængslen blev stærkere. Folk vilde absolut læse, hvad der stod paa Kransebaandene, og de pressede voldsomt paa. Peter Jensen søgte at værne Pladsen for Frøkenen og satte sin brede Rygflade tappert imod; men han blev alligevel trængt saa tæt ind mod hende, at han mærkede hendes Rygs faste og bugnende Linjer under Kaaben og Kjolen.

»Undskyld, Frøken,« sagde han. »Jeg kan ikke gøre for det.«

»Det gør slet ikke noget,« lo hun.

»Det er en løjerlig Snegl,« tænkte han.
 »Her har jeg hendes graa Nakkelokker lige i min Næse, og paa samme Tid overbevises jeg paa det tydeligste om, at hun har en Revers som en attenaarig Venus Kallipygos.«

»Hvis man nu kunde slippe ud —« hviskede hun.

»Det kan maaske blive vanskeligt nok.«

Han krummede sin højre Arm hen mod hende.

»Hvis Frøkenen vil tage til Takke —?«

»Tror De saa, det gaar?«

»Det skulde jeg mene.«

Endelig var de ude af Trængslen og vandrede over Højbroplads. Hun gik endnu ved hans Arm.

»Deres Moder har fortalt mig, at De tegner saa udmærket,« sagde hun.

»Min Moder overdriver. Jeg tegner kun saa nogenlunde.«

»Hr. Jacobæus, som underviser mig i Engelsk, har ogsaa sagt det.«

»Aa — Hr. Jacobæus roser altid.«

»De har nok en meget levende Fantasi. Deres Moder har fortalt mig, at De tegner Skeletter og Mennesker med Dyrehoveder — og underlige gamle Mænd og Koner.«

»En Smule Fantasi har jeg maaske.« Han rystede paa Hovedet. »Men det bliver alligevel ikke til noget.«

»Hvad mener De?«

»Jeg bliver aldrig saadan rigtig Kunstner.«

»Hvorfor ikke?«

Han saa' paa hende og gjorde en Pavse. Saa mumlede han:

»Jeg er ikke flittig nok.«

»Naa, man kan jo ogsaa blive lykkelig uden just at være Kunstner,« sagde hun. »Der

følger vist mange Ærgrelser med den Stilling — og saa desuden: vor Tid bryder sig vist ikke synderligt om Genier.«

»Aarhundredets Slutning er Middelmaadighedens Tidsalder,« sukkede han. »Det er Pengeposerne, som regerer.«

»Ja, det er jo ganske naturligt.«

Han saa' forbavset paa hende.

»Finder De det naturligt?« spurgte han.

»Det er komplet i sin Orden,« forsikrede hun.

»Hun er nok af samme Kaliber som Mutter derhjemme — og Levin,« tænkte han. »Jeg ynder forresten ikke Afroditter, som kender Penge og Penges Værd for nøje.«

»Hvis ikke Pengene regerede Verden, hvorledes skulde saa de ærede Kunstnere overhovedet eksistere?« spurgte hun leende og betragtede Peter Jensen skarpt gennem det tynde Slør.

»Eksistere!« udbrod han hæftigt. »De fleste Kunstnere eksisterer slet ikke! Jeg mener: de eksisterer ikke anstændigt. Jeg kender mindst hundrede begavede Folk, som gaar for Lüd og koldt Vand. — Nej, Pengeposerne har intet at ræbe af! De køber hverken Malerier, Sculp-

turer eller Bøger, og naar de stifter Legater, er det for kirtelsvage Børns aandelige Frelse, eller for kristelige Skomagervendes glade Alderdom!«

»De overdriver, Hr. Peter Jensen,« lo hun.

»Nej, aldeles ikke, Frøken. Inderst inde hader Tidens utallige Middelmaadigheder baade Kunst og Literatur. Kunde de kappe Hovederne af Nutidens Forfattere og Kunstnere, saa gjorde de det med koldt Blod!«

Han talte sig varm:

»Men det kan de ikke — og saa sulteføder de os. Og for rigtig at haane Aandens Folk agerer de Demokrater og fortæller Verden, at Høker Jespersen er ligesaa udmærket en Fremtoning som Rembrandt van Ryn! — De reducerer — det er nu deres Maade at hævne sig paa.«

»De misforstaar ganske sikkert Tiden,« udbrød hun.

Han trak den højre Arm med et Ryk til sig og raabte hæftigt:

»Nej, Fanden gale mig!«

Frøkenen blev stum og betragtede ham med stigende Forundring.

Saa indtog han et Øjeblik en forlegen Tavshed og kløede sig under Hatten. Han havde paa Fornemmelsen, at han var gaaet for vidt i sin Hæftighed.

»Hvor skal Frøkenen egentlig hen?« spurgte han med lav Stemme.

»Jeg skulde hjem —« svarede hun lidt koldt.

»Saa gaar vi nok i forkert Retning.«

Hun saa' op mod den sorte Vinterhimmel.

»Denne Aften er bedaarende dejlig,« sukede hun.

Peter Jensen saa' med et mismodigt Blik paa de triste Slotsruiner og forfulgte sine egne Tanker.

»Dèr har De et sørgeligt Tidens Tegn, Frøken,« mumlede han og pegede over Kanalen.

»Hvad mener De?«

»Aa — Intet,« svarede han og forsøgte at smile.

Hans Mave knurrede af Sult. Da han ingen Penge havde i Lommen, ønskede han sig hjem til Moderens Kødgryder.

»Jeg skal med Fornøjelse ledsage Frøkenen lige til Døren,« sagde han.

De gik i Tavshed forbi Droskerækken og den store Lygte paa Højbroplads. Af og til, naar hun troede, at han ikke bemærkede det, saa' hun paa ham med en eftertænsom Mine. Pludselig sagde hun:

»De tegner jo ogsaa Portrætter — ikke sandt?«

Han svarede en Smule tvært:

»Jeg forsøger mig. Dilettanteri, naturligvis.«

»Men De forstaar at træffe Ligheden —?«

Han følte uafbrudt en mismodig Trang til at reducere sine Evner til det mindst mulige.

»Det er et rent Slumpetræf,« mumlede han.

»Aa, det er det vel heller ikke. Deres Moder roser Deres Portrætter i høj Grad.«

Han trak paa Skuldrene.

»Har De nogensinde hørt en Moder laste sin Søns Arbejde?«

Hun svarede ikke, men standsede sin Gang og saa' ham lige ind i Øjnene.

»Sig mig — tror De, at mit Ansigt er vanskeligt at træffe?«

Han tilkastede hende et næsten sky Blik.

»Det tror jeg ikke,« mumlede han.

»Jeg har ofte ønsket en stor Skitse af mit eget Hoved. Man er jo bestandig en Smule forfængelig,« lo hun.

»Det manglede blot, at man for Alvor skulde give sig i Lag med at portrættere en saadan gammel, forfængelig Venus,« tænkte han. »En Karikatur skal jeg levere, og den skal Du faa gratis, min Smukke.«

»Hvad mener De?« spurgte hun.

»Frøkenen skulde lade sig fotografere i stort Format. Jeg kender en Fotograf, som jeg kan anbefale,« sagde han med tvær Stemme.

Hun sænkede Hovedet og trak sig et Skridt tilbage.

»Et Fotografi er ikke Kunst, og det, jeg ønsker, er netop en kunstnerisk Skitse af mit Hoved.«

»Men Ligheden bliver dog altid bedre ved Hjælp af Fotografien.«

Hun slog med Nakken.

»De vil altsaa ikke tegne mig?« spurgte hun og saa' skarpt paa ham.

Han blev noget forlegen og saa' ned paa sine Støvlesnuder.

»Jo — der er ingen Ting i Vejen,« stammede han. »Det kan jeg meget godt.«

»Hør nu, Hr. Peter Jensen,« sagde hun. »En Kunstner af Deres Rang —«

Han saa' spejdende paa hende.

»Behager hun at spøge, det gamle Liv, saa skal jeg ogsaa være til Tjeneste,« tænkte han. »Hun skal min Tro ikke gaa Ram forbi.«

»En Kunstner af Deres Rang, Hr. Peter Jensen, kan naturligvis fordre et klækkeligt Honorar.«

»Ja — selvfølgelig,« lo han.

»Det indser jeg saa udmærket godt. Talentet maa honoreres.«

»Der er ingen Tvivl længer. Hun gør tykt Nar af mig,« tænkte han.

»Men Kunstnerne er ustadige,« sukkede hun. »Man maa forstaa at binde dem.«

Han brast i Latter.

»Ja, netop. — Skal jeg maaske underskrive en Kontrakt?«

»Ikke just det; men De skal modtage Haandpenge.«

»Haandpenge!« udbrød han. »Hvad mener De, Frøken?«

»Jeg vil »give paa Haanden« — saaledes er det jo, det hedder, ikkesandt?»

Hun søgte i sin Kaabelomme og fremdrog en langagtig, grøn Silkepengepung.

»Se her, Hr. Peter Jensen,« sagde hun. »Her giver jeg Dem nogle Penge »paa Haanden« — og saa er De bunden.«

Hun stak ham en Hundredekroneseddel i Haanden.

Han var ved at synke i Jorden af Forbavselse og stammede svagt:

»Paa ingen mulige Maader. — De Penge kan jeg ikke modtage. Tag Sedlen igen, Frøken.«

»Nej, det gør jeg rigtignok ikke,« lo hun. »Jeg vil netop binde Dem, Hr. Peter Jensen, og nu har De at møde hos mig i Morgen Eftermiddag og begynde paa Skitsen.«

Han anslog hendes spøgende Tone:

»Ganske som De befaler, Frøken.«

»Og det vilde more mig særdeles, om De tog nogle af Deres Tegninger med og viste mig.«

»Ganske som det behager Dem, Frøken.«

Aldrig havde han ejet saa mange Penge. Det højeste, han havde drevet det til, var at gaa med en halv Snes Kroner i Lommen. — Men Hundrede Kroner — Du gode Gud!

Yderst galant krummede han sin højre Arm hen mod hende.

»Behager Frøkenen ikke en Støtte?«

»Tak,« sagde hun. »Føret er noget glat.«

Det var en aldeles guddommelig, salig Fornemmelse at gaa med saa mange Penge i Lommen. Han formelig svævede hen over Sneen og førte Frøken Annine Vogelsang med nænsom Haand gennem Menneskesværmen.

»Hun har min Sandten Moneter,« tænkte han. »Og saa ser hun desuden slet ikke saa gal ud, det gamle Liv.«

De kom til en af de smaa Tværgader ved Helligaandskirken.

»Skal vi nu vandre hjem?« spurgte han.

Hun sukkede svagt og mumlede:

»Ja, det skal vi vel.«

»Jeg er sulten,« lo han. »Jeg kunde spise en hel Oksesteg.«

»Vinterluften skærper Appetitten. Jeg er saamænd ogsaa sulten.«

En lys Idé dæmrede i hans Hoved. Hvad om han bød hende paa Aftensmad i »Bernina« — eller et andet Sted! — Nu havde han jo Penge paa Lommen og kunde optræde som en flot Kavalier. Der kunde jo dog ikke være noget fornærmende i en ærbødig Forespørgsel. Det var i al Fald et Forsøg værd.

Han løftede paa den bredskyggede høje Hat og sagde:

»Maa jeg ærbødigst tillade mig at invitere Frøkenen paa Aftensmad?«

Hun saa' smilende paa ham.

»Tror De, det gaar an?«

»Hvorfor ikke —?«

»Her er Folk jo noget snærpede.«

Hun betænkte sig et Øjeblik.

»Jeg tror, jeg slaar til,« lo hun. »Det vil mere mig kosteligt en Gang at spise paa en Kafé her i Byen.«

Han løftede atter paa Hatten.

»De gør mig henrykt, Frøken.«

Hun lo, og hendes Øjne lyste bag Sløret.

De gik op i »Bernina« og søgte Plads i en lun Krog. En lille Opvarter kom springende og tændte et Gasblus.

»Nu skal jeg straks være her med nogle illustrerede Blade,« sagde han og forsvandt i Sideværelset.

»Er det ikke bedst, De tager Kaaben af?« spurgte Peter Jensen. »Her er meget varmt, og naar De igen kommer ud i Aftenluften, risikerer De let en Forkølelse.«

Hun takkede ham med et Smil, og han tog den tunge Kaabe og lagde den over en Stoleryg. Hendes vissengrønne Kjole, som var overlæsset med Fløjlsbesætning, Perlebroderi og Blomster, sad stramt om den temmelig svære Buste og de runde Hofter.

»Mon al denne Fylde er ganske ægte?« tænkte Peter.

Hun støttede Albuerne paa Bordet, samlede Hænderne under den lidt fremspringende Hage, og saa' sig om i Lokalet. Hendes Mund gik uafbrudt. Hun vilde vide nøje Besked om de enkelte Gæster i Forstuen, og Peter maatte fortælle løst og fast. Han nævnede de enkelte mere bekendte Forfattere og Journalister ved Navn, fortalte Smaapudsigheder om en lille Gruppe af yngre Malere, som sad henne i et Hjørne og smaaskændtes. Han gjorde hende

opmærksom paa en Grosserers fremtrædende Vigtighed og paa en Skuespillers kluntede Forsøg paa at give Grandseigneurens Parti.

Saaledes sad de en lille Tid. Hun lo meget; men sagde pludselig:

»Hør, nu foreslaar jeg, at vi ophører med vor Ondskab og bliver skikkelige Mennesker igen.«

»Ganske som De behager, Frøken,« lo han.

»Forresten maa jeg tilstaa, at De har en fortræffelig Maade at karakterisere Folk paa.«

»Det skulde jeg mene. Saadan noget kommer med Øvelsen. Havde jeg min Skitsebog hos mig, skulde jeg give Dem denne fede Grosserer i en Haandevending.«

»Et Portræt —?»

»En Karikatur.«

»Hvorfor netop en Karikatur?»

»Det ligger bedst for mig.«

»Det er noget, De tror,« sagde hun smilende. »Det er Deres ungdommelige Lyst til at slaa bag ud, som gør sig gældende.«

Han saa' paa hende.

»Saaledes er jeg nu,« sagde han og trak paa Skuldrene.

»Ja, men saaledes bør De ikke være.«

»Det manglede blot, at hun skulde begynde at moralisere,« tænkte han. Forresten havde han flere Gange følt sig slaaet af hendes Bemærkninger.

De spiste ganske borgerligt: Skinke med Spejlæg og Kiks med Ost.

»Det var lige akkurat til min hule Tand,« sagde han.

»De har en guddommelig Appetit, Hr. Jensen.«

»Jeg klager ikke. — Nu skal vi have en Smule Dessert. Skal det være Konfekt eller Frugt?«

Frøkenen ønskede Syltetøj.

»Ganske som De befaler. — Og et Stænk Champagne, hvad?«

»Ja — hvorfor ikke,« lo hun.

»Der er alligevel Humør i den gamle Pige,« tænkte han.

De sad længe og samtalede. Uafbrudt løftede han sit Glas og kinkede med hende, og hun drak tappert og lo over hele Ansigtet.

»Gud, hvor jeg morer mig!« sagde hun.

»Det glæder mig. Nu drikker jeg Deres Skaal, Frøken.«

Han tænkte: »Det er den glade Alderdoms Skaal,« — og tømte sit Glas.

Et Øjeblik efter sagde han:

»Venskabets Skaal, Frøken.«

»Ja, det drikker jeg paa,« sagde hun og hævede sit Glas.

»Venskab, Hr. Jensen.«

»Venskab, Frøken.«

Hendes venstre Haand hvilte paa Bordpladen, og han lagde sin højre Haand over den og trykkede den varmt.

»Naa, naa, gamle Dreng, gaa nu ikke hen og begaa Dumheder. Du kan let blive hængende,« sagde han til sig selv og trak Haanden hurtig tilbage.

Hun saa' smilende paa ham.

Da Flasken var tømt, betalte han Regningen og gav den bukkende lille Opvarter en Krone i Drikkepenge. Saa hjalp han Frøkenen med Skindkaaben, og i det Øjeblik, han stod og trak den op i Nakken, kom Hr. Fris fra den indre Sidestue og søgte paa Bordene efter et Numer af »Figaro«. Han strøg smaaleende forbi Peter Jensen og hviskede:

»Det kan jeg lide. Nu er De paa den rette Vej. — Velbekomme.«

Peter, som hele Tiden havde følt sig som en Stormogul, faldt et Øjeblik ud af sin Rolle. Han ærgrede sig i høj Grad og sendte et arrigt Blik hen mod Stuens bageste Hjørne, hvor Hr. Fris, som hurtig havde trukket sig tilbage, stod paa et Ben og svingede et rødt Lomme-tørklæde i Luften.

»Det er en ganske forfærdelig Krakiler,« tænkte Peter.

Da han stod paa Gaden, hvor Snefnuggene dansede lystigt forbi Gaslygterne, genvandt han sit gode Humør og krummede sin højre Arm hen mod Frøkenen.

»Lad mig atter være Deres Støttstav, Frøken,« sagde han.

Muntre og leende skred de frem gennem Sneen. Fra Hovedgaden drejede de ned ad en Tværgade, og her forekom det ham, at hun tyngede hans Arm temmelig voldsomt.

»Det var en prægtig Aften,« sagde hun.
»De skal virkelig have Tak, Hr. Jensen.«

»Aa, jeg bér,« sagde han.

Da de naaede Gadedøren, bøjede Peter sig og kiggede ned i Kælderen. Lampen brændte svagt under Loftet. Ved Disken sad hans gamle Moder og lagde Kabaler op.

»Aa, Herregud, det er naturligvis min stakkels Lykke, hun spørger om,« mumlede han.

Frøken Vogelsang sagde med blid Stemme:

»De holder vist meget af Deres Moder.«

»Det kan De tro, jeg gør,« sukkede han.

I dette Øjeblik strøg en klam Luftning over hans glade Lune. Moderen sad ensomt nede i det triste Kælderdyb; der var noget saa hjerteskaarende udslidt i hendes bøjede Nakke og krumme Ryg, at han formelig fik Vand i Øjnene. For første Gang i sit Liv følte han det uhyre tragiske, som kan omgive en Moder.

»I det Hele taget — det: at sætte Børn i Verden, er det mon ikke det samme som at tage et Bjærg af Lidelser paa sin Ryg?« — spurgte han sig selv.

Uafbrudt sad den gamle Moder nede i Halvmørket og tryglede den ubarmhjærtige Lykke, at den dog en Gang vilde tage hendes stakkels Dreng i sin Varetægt. — Ak, han havde altid gjort hende Sorg. Alle hendes lyse

Forhaabninger havde han svigtet. Han duede til ingen Verdens Ting. Nu stod han her paa Gaden med en gammel, rig Pige ved sin Side, en graalokket Skønhed, som med Glæde vilde slaa til og give ham sin Haand og sin Pengepose — det havde han paa Fornemmelsen — og endda gad han ikke umage sig og gribe Lykken. — Han, Dilettanten, som vistnok aldrig drev det til noget nævneværdigt i sin Kunst, burde han ikke tage denne Skønjomfru med Storm? Skulde han ikke bringe sin gamle Moder dette Offer? Var det ikke hans Pligt at gøre hendes sidste Dage glade og lyse til Tak for alt, hvad hun havde døjet for ham?

»Jo — naturligvis,« sukkede han.

Frøken Vogelsang, som havde trukket sin Arm til sig, stod og iagttog hans bekymrede Miner.

»Hvad er der i Vejen, Hr. Jensen?« spurgte hun.

Han tog sig sammen.

»Aa — ingen Verdens Ting, Frøken. Det forekom mig blot, at min Moder begynder at blive svært gammel.«

Han trak Vejret og gjorde en Pavse.

»Naar hun en Gang dør, saa staar jeg ene. Saa er der ikke et Menneske, som bryder sig om mig.«

»Det skal De dog ikke sige.«

»Ja — hvem?«

Hun rystede paa Stemmen:

»Annine Vogelsang for Eksempel — og mange andre.«

»Naa, hun gør saamænd kort Proces,« tænkte han. »Naa — lad gaa — ligesaa godt springe i det, som krybe i det.«

Han trykkede hendes Haand og sagde:

»Tak, Frøken.«

Saa følte han en kaad Stemning fylde sit Indre. Han havde den største Vanskelighed med at undertrykke sin Fnisen, og han bed sig gentagne Gange i Underlæben.

»Skal vi saa alligevel ikke straks deklarerer Forlovelsen?« spurgte han.

Hun saa' ømt paa ham gennem Sløret.

»Er det Deres Alvor?«

»Ja, min Sandten —«

Hun greb begge hans Hænder, og hendes Stemme skælvede af indre Bevægelse.

»De maa ikke drive Gæk med mig,« bad hun. »Ikke Spøg i det Kapitel, hører De. — Er det virkelig Deres alvorlige Mening?«

Fy dog, hvor hun tog det alvorligt. Det klædte hende forbistret godt at være munter, det maatte han indrømme; men denne Bedesøstertone — uha! — Han følte Lyst til at slaa det Hele hen i Spøg; men saa faldt hans Blik paa Moderens Nakke nede i Kælderen. Han sukkede dybt og trykkede den lille, førladne Dame op mod sig.

»Det er mit Alvor,« mumlede han. »Mit ramme Alvor.«

Han pressede sine Læber mod hendes vaade Slør, og under Snefnuggenes lystige Dans stod de et Øjeblik i en tæt Omfavnelse.

»Jeg holder virkelig meget af Dem,« sagde han.

Hun gengældte hans Kys med Varme og stammede:

»Jeg har elsket Dem i lang Tid —«

»Sig: Du.«

»Det har jeg — Du — Du —«

»Har Du virkelig?«

»Ja —«

Hun blev ikke træt af at kysse ham. I hans Hjerne spøjte Vinens Aander, og hendes Kærtegn gav hans Blod en sælsom Varme. Han saa' et Øjeblik ligesom aandstravende paa det hvide Snelagen, som dækkede den ensomme Kørebane, og hun klyngede sig tæt til ham og formelig slugte hans kraftige Hoved med sit Blik.

»Hør,« sagde han saa. »Jeg faar en Idé. — Nu præsenterer vi os for min gamle Morgiane som to lykkelige Forlovede, ikkesandt? — Hun vil blive glad, kan Du tro.«

Han halede den modstræbende Frøken ned ad Trappen og stødte Døren op med Støvlesnuden.

»Men Du gode Skaber, hvad er der paa Færde?« raabte Lene Jensen og rejste sig fra Disken.

Han havde Møje med at betvinge sin Latter, som formelig kogte i ham.

»Maa jeg herved have den Ære at præsentere Dig min Forlovede,« sagde han. »Den lille Gud Amor har længe haft Sigte paa vore Hjærter, og endelig har han ramt.«

Han løftede Frøkenen, som var stærkt altereret, og satte hende op paa Disken. Saa slog han Armen om hendes brede Hofter og saa' med et polisk Udtryk i Blikket paa Moderen, som stod med aaben Mund og udbredte Arme. Hendes Læber bevægede sig i en nervøs Skælven, og da hun havde staaet i Tavshed i nogen Tid, faldt hun sammen paa sin Stol, og en Taarestrøm brød frem under Brillerne. Hun knugede Frøkenens Haand og mumlede:

»Aa — Gudskelov — saa løj Kabalen dog ikke i Aften!«

X.

Peter sov længe den Dag. Hen paa Eftermiddagen mente Lene Jensen, at han dog burde aflægge sin Forlovede et Besøg.

»Ja, det bør jeg vel,« mumlede han med en utilfreds Mine. »Det kan vel ikke undgaas.«

Lene Jensen mønstrede hans Paaklædning.

»Du maa tage en anden Jakke paa, lille Petermand,« sagde hun. »Her er en, som passer Dig. Det er den, jeg købte af Løjtnant Flintholm. — Hvorledes gaar det med Krave-tøjet? — Naa, det ser jo ganske manerligt ud.«

Han saa' paa Moderen. Det forekom ham, at hendes Ansigtifarve blev mere og mere gullig.

»Er Mutter ikke rask?« spurgte han.

»Jeg fejler saamænd ikke noget, min Dreng. Lidt Uorden i Fordøjelsen — og en Smule tungt Humør en Gang imellem, det er det Hele. Men nu bliver nok alt godt, kan Du tro.«

Han kløede sig i Haaret og mumlede:

»Javist. — Nu kommer der Sol i Kælderen.«

»Dejlig Sol, min Dreng,« smaalo hun.

Han pyntede sig foran et Spejl, og Moderen stod beundrende bag hans Ryg og trak Vesten ned i Nakken.

»Det er sandt,« sagde han. »Jeg lovede jo at vise hende nogle af mine Tegninger.«

»Glem endelig ikke, hvad Du har lovet. Saadan en fin Dame bider Mærke i rene Bagateller.«

Han trak en Mappe frem, pustede Støvet omhyggeligt af den og tog den under Armen.

»Saa, nu gaar jeg, Mutter.«

»Gaa med Gud, min Dreng, og opfør Dig som en honnet Mandsperson i alle Maader.«

Han gik langsomt op ad Trapperne og stod længe ved Døren, før han besluttede sig til at ringe. Endelig trak han i Klokken. En gammel Tjenestepige lukkede op og førte ham

gennem en halvmørk Korridor til Frøkenens Dagligstue. Her sad hun, iført en lys, tæt-sluttende Kjole, henne ved et Skrivebord i Nærheden af Vinduet. Hun støttede Hovedet tankefuldt mod den højre Haand og bemærkede tilsyneladende ikke straks Peters Ankomst.

Han traadte med Forsigtighed paa det bløde Gulvtæppe og saa' sig om i Værelset, som var udstyret med gammeldags solid Komfort. Han var ikke for intet Søn af Lene Jensen, og han forstod udmærket at vurdere de kostbare Sager, som omgav ham. Her var ikke noget af det moderne paaklistrede, her løj Interiøret ikke. Ved at se de gamle, brunlige Malerier paa Væggene, de utallige kostbare Nipsgenstande paa Etagererne og de tykmavede Kommoder, fik han et Indtryk af grundmuret Soliditet.

Han følte sig ligesom en Smule beklemt. Her mødte han Pust fra en Verden, han slet ikke kendte. Her var noget nobelt, noget ægte borgerlig-aristokratisk, som baade virkede velgørende og kølende. Han forstod heller ikke rigtig, at den kvindelige Skikkelse, som sad henne ved Vinduet, og drejede den ret velformede Profil til ham, virkelig var den

samme Kvinde, som i Gaar Aftes havde været med ham paa »Bernina.«

Endelig drejede hun Hovedet og sagde med et halvt Smil:

»Naa, er Du der. Tag Plads.«

Hun pegede paa en Gyngestol.

Naar man ikke er Situationen ganske mægtig, bør man ikke sætte sig i en Gyngestol, det indsaa Peter og satte sig ganske spagfærdig paa Kanten af en haard Empire-Sofa og drejede sin Hat mellem Hænderne. Under den højre Arm klemte han sin Mappe.

Han forsøgte at smile.

»Her boer Du udmærket,« sagde han. »Det er skam bedre at bo paa en Salsetage end nede i Kælderen. — Det er gode Sager, Du har paa Væggene. Gamle Hollændere, ikke?«

Hun lod ham tale og sad i Stilhed og betragtede ham.

»Nej, det er ikke den samme glade, gamle Pige, som i Gaar Aftes skaaledede med mig,« tænkte han. »Hvad er Meningen?«

»Jeg tog nogle Tegninger med,« stammede han. »Du ønskede jo —«

»Først en Kop Eftermiddagskaffe, min Ven. Du drikker vel Kaffe?»

Han tog sig sammen og sagde en Smule flot:

»Selvfølgelig.«

Hun tog en lille Sølvbordklokke og ringede paa Tjenestepigen.

»Lad os saa faa Kaffen, Marie.«

Det kostede ham stor Umage at haandtere de skrøbelige Dukkekopper. Han tog kejtet om Sukkertangen og tabte gentagne Gange Sukkerstykkerne paa Tæppet.

»Aa, Du er da et lille Fæ,« sagde hun leende. »Det er den letteste Sag af Verden at haandtere saadan en Tingest. Se — saadan —.«

Hun tog med to Fingre om Tangen.

»Javel,« sagde han. »Man klemmer blot —«

»Ja, man klemmer — og saa slipper man Taget over Koppen.«

Han forsøgte igen, men tabte atter Sukkeret.

»Jeg har ikke Haandelaget.«

»Det kommer med Øvelsen, min Ven. Jeg skal nok undervise Dig,« lo hun.

»Tak,« sagde han og gjorde et svagt Forsøg paa at smile. »Men hvorfor kan man

ikke tage Sukkeret saadan ganske naturligt mellem Fingrene — og saa putte det i Kaffen?»

»Nej — fy — det er jo Bondemanér. — Hvad har Du saa dèr i Mappen?»

»Nogle af mine Tegninger. Du ønskede jo at se dem.«

»Det var smukt af Dig, at Du huskede det.«

Hun satte sig i Sofaen ved Siden af ham og gennemgik Tegningerne meget grundigt. Hvert Øjeblik spurgte hun: »Hvad skal det være?» — og han blev veltalende og fortalte løst og fast:

»Det er en ældre, skrutrygget Lomme-prokurator, som jævnlig kommer hos min Moder for at købe Regninger til Inkassation. Grinagtig Fyr, kan Du tro. Hvis han turde, saa truede han de arme Skyldnere med Baal og Brand og Tugthus paa Livstid. Du skulde blot se hans saakaldte »Kontor«. En gyselig Hule, mørk og klam; det løber med Menneskegraad ad de oliemalede Vægge. Selv sidder han ved en høj Pult og ruger som en stor, giftig Edderkop over en Uendelighed af gamle, fedtede Regninger. Her har Du Interiøret.«

Han viste hende en flot Pennetegning og fortsatte sin Forklaring:

»Det dér skal være »Halte-Lavrits« — en Sjover, som gaar min Moder til Haande ved Auctioner. En Mellemting af en Melankoliker og en Drukkenboldt. Et ganske ejendommeligt Ansigt, ikkesandt? — Her er noget, jeg kalder »En Kirkegaardsfantasi« — og her er et af mine bedst gennemførte Studiehoveder: en gammel Spaakone fra Regnegade.«

»Ja — Evner har Du vistnok,« sagde hun langsomt. »Men Du er gyselig forsoren. — Og saa dette Emnevalg — evig og altid saadan underlige lyssky Eksistenser! — Hvorfor altid trænge ned til Folkets Bærme?«

»Det morer mig. Jeg har gaaet i Skole hos Rembrandt og Marstrand.«

»Ja — Rembrandt,« — mumlede hun og trak paa Skuldrene.

Han blev en Smule irriteret og sagde skarpt:

»Rembrandt var — som Du nok véd — en af Verdens mest ejendommelige Malere.«

»Lad gaa,« sagde hun. »Det har maaske sin Interesse at faa noget at vide om disse

Mennesker. — Men mig interesserer det virkelig ikke.«

Hans Kinder blussede, og han rømmede sig stærkt.

»Det gør mig ondt,« mumlede han.

Hun saa' smilende paa ham.

»Du er et stort Barn, min Ven,« lo hun og gav sig atter til at gennemsøge Mappen.

Hun pegede paa en stor Tegning med mange Figurer og spurgte: »Hvad er saa det?«

»Det er vor Tids mange Profeter,« forklarede han. »Her ser Du Afholdsprædikanterne. Nogle prædiker blodig Krig mod »Kong Alkohol«, som efter deres Mening ødelægger Verden i Bund og Grund, andre paastaar og docerer, at Menneskeslægtens Frelse ene ligger i Forsagelse af Kaffe og The. Den Gruppe dør dømmes Tobaksrøgningen til Helvedes Mørke, og her stemples Nydelsen af Kød som en uhyre Raahed. I Hjørnet staar en bredbuget Mand og fortæller, at al Erotik er Satans fule Værk, Menneskeslægten bør forplantes ved Støvbe-frugtning og Knopskydning, og her fægter en Kvinde med Overskæg for »Renhed i Sind og Tanke.« Her i Mellegrundten staar Repræsen-

tanter for flere hundrede religiøse Samfund. Hver især har den »rene, uforfalskede Sandhed« inde — og dør ser Du vor Tids utallige politiske Afskygninger ligefra den stokkonservative Royalist til den bloddryppende Anarkist. Mellem alle disse skraalende Profeter løber Flokke af ulykkelige Mennesker med Faare- og Lamme-hoveder og bræger snart i den ene Retning og snart i den anden. — Paa Højen i Baggrunden sidder en jovial Vismand og løfter grinende sit fyldte Glas.«

Hun lo:

»Det er virkelig gjort med Lune; men gennemgaaende for stærkt. — Du dømmes for strængt, min Ven.«

»Jeg dømmes slet ikke — jeg ler kun.«

»Har Du da intet Hjærte for Menneskehedens utrættelige Kamp for Opnaaelsen af Klarhed og Lykke?«

»Aa jo,« svarede han. »Men jeg væmmes ved alle de Fraser, Slægten stoppes med, og jeg hader af mit ganske Hjærte alle mulige Asketer.«

»De stakkels Asketer.«

»De er dumme og udbreder Fordummelse,« sagde han med stærk Stemme. »De maa ud af Verden.«

»Hvor Du dog er blodtørstig,« lo hun.

De sad længe og samtalede. Ofte følte han sig slaaet af hendes Bemærkninger, og næsten uafbrudt ærgrede han sig over den Avtoritet, hvormed hun sagde sin Mening. Det var ikke den samme Kvinde, som for faa Timer siden havde trykket hede Kys paa hans Mund. Han sad med en mørk Mine og hørte paa hendes Talestrøm, som i Øjeblikket drejede sig om deres intime Forhold. Hun talte tørt og forretningsmæssigt. Brylluppet burde fejres i al Stilhed — hun vilde ikke vække Opsigt. Der var selvfølgelig nok dem, som fandt det temmelig naragtigt, at hun, som stod aldeles uafhængig i Livet, vilde knytte sig til en ung Mand. Men hun agtede ikke Verdens Dom i det Kapitel. Som sagt: Vielsen skulde foregaa i al Stilhed, og for sin Part vilde hun kun invitere en gammel Fætter, en Fuldmægtig i en Handelsbank, og en Tante, som var døv og gik i Barndom. Efter Brylluppet kunde de rejse, og efter Hjemkomsten skulde de tage

Bolig i hendes Villa. Hun indviede ham i sine Formuesomstændigheder og lod ham forstaa, at hun fremdeles agtede at dirigere Pengeaffærerne.

»Sligt har Du ingen Forstand paa, min Ven,« sagde hun.

Hans Humør dalede mere og mere. I Dag var der slet intet i hendes Holdning, som forsonede ham med de graa Nakkelokker. Hun var ham næsten ubehagelig. Havde hun endda været en gammel Pjattegaas! Men hun var lige det stik modsatte. —

Og som han sad og hørte paa hendes Ordstrøm, steg et ungt Kvindeansigt frem for hans indre Syn. Han sad med halvlukkede Øjne og sagde: »Ja — ja. — Det har Du Ret i.« — — Men hans Tanker var oppe paa Kvisten hos Rosina Sølvtoft.

»Du hører jo ikke, hvad jeg siger,« sagde Frøken Vogelsang.

Han vaagnede som af en Drøm.

»Jovist gør jeg,« mumlede han. »Fortsæt Du kun.«

Og nu fortsatte hun med en Udvikling af sine Slægtskabsforhold. Hun lod ham forstaa,

at hun var af en gammel, udmærket Officersfamilie, hendes Bedstefader havde været General, og at hun havde haft flere standsmæssige Tilbud.

»Men den Gang havde jeg ingen Smag for Ægtestanden,« sagde hun.

Han var fremdeles temmelig aandsfraværende og svarede:

»Naa, ikke. — Ja, saadan noget kommer naturligvis med Alderen.«

»Nu er Du uhøflig, min Ven,« lo hun.

»Hvad sagde jeg?« spurgte han.

»Aa — Du er en lille Nar.«

Hun tog ham kælent under Hagen.

»Kys mig,« bad hun.

Han kyssede hende.

»Sig mig saa — hvad har Du nu tænkt Dig? Det forekommer mig, at Du bør indtage en eller anden Stilling i Samfundet.«

»Jeg er jo Kunstner.«

»Aa — Kunstner —.«

Hun trak paa Skuldrene.

»Nej, det duer ikke. — Vi maa tænke paa noget andet. — Hvad mener Du om at blive Grosserer?«

Han sprang op fra Sofaen og udbød:

»Grosserer!«

»Ja — blot for Titlens Skyld, min Ven.«

Han kløede sig i Panden og saa' sig et Øjeblik fortvivlet om i Stuen.

»Ja — hvorfor ikke,« mumlede han. »Saa bliver jeg Grosserer. — Skal det være i Smør?«

Hun gav sig til at le, og han maatte atter kysse hende. — —

Da han en Timestid senere gik ned ad Trapperne, sad Graaden i hans Hals, saa ulykkelig følte han sig.

XI.

Det gik nu smaat tilbage med Lene Jensens Helbred. Ofte som hun bedst stod og talte med Kunderne, svimlede det for hende, og hun vaklede hen mod en Stol, hvor hun faldt sammen.

Peter saa' med Gru, at hendes Ansigtssfarve efterhaanden blev okkergul, og at Musklerne ligesom blev mumieagtig sammentørrede. Han spurgte gentagne Gange, om han ikke skulde sende Bud efter en Læge.

Lene Jensen, som havde en gammeldags Rædsel for Læger og Medicin, vrissede:

»Nej, jeg har ingen Brug for Læger. Jeg fejler intet. Det er kun Fordøjelsen, som er en Smule i Uorden. Det bliver nok bedre.«

Hver Eftermiddag lagde hun sig ind paa Sengen i Gaardværelset og sov dybt og tungt i nogle Timer. Før Sønnen indfandt sig, morede det hende at ligge og samtale med Sønnen om det nærforestaaende Bryllup.

En Dag sagde hun:

»Du kan tro, jeg skal blive fin. Jeg lader den røde Silkekjole sy om — Du husker nok den, jeg købte efter Etatsraadinde Jespersen. Hun var uhyre fed, det var hun; men naar den tages godt ind i Sidestykkerne, saa kommer den nok til at passe. — Og saa tager jeg alt mit Guldtøj paa — Uhret, Ringene og Armbaandene. Jeg stikker ikke op for nogen, kan Du tro. Jeg skal nok gøre Dig Ære, min Dreng, til Tak for den store Glæde, Du har forvoldt mig. Nu kan jeg da gaa rolig i min Grav.«

»Aa — tal nu ikke om det, Mutter.«

»Det er min Mening, Peter. Nu kan jeg ligge rolig i Jorden, for nu véd jeg, at Du har det godt. Du faar en forstandig Kone og mange Penge — mange Penge, Peter. Det er det vigtigste af alt i denne Verden. — — Det keder mig forresten, at Brylluppet saadan skal

gaa stille hen. Hvorfor ikke gøre et Bryllup med Knald? Hvorfor ikke vise Verden, at man har Penge paa Lommen?»

»Det vil hun jo ikke,« sagde Peter.

»Lad saa hende blot raade, min Dreng. Men jeg tager alligevel den røde Silkekjole paa.«

»Mutter bliver rigtignok straalende,« lo han. »Men hvem skal føre Dig op ad Kirkegulvet?»

»Det skal Levin.«

Peter trak paa Skuldrene.

»Ja, han maa inviteres,« sagde hun. »Levin er en pæn og respektabel Mand. Jeg har altid haft stor Respekt for Levin. Og han har Penge — der vanker en god Bryllupsgave, kan Du tro. — Du maa skrive en yderst høflig Invitation til ham, det er noget, han sætter Pris paa.«

Hun laa længe og smaasnakkede om Bryllupsarrangementet; men efterhaanden døsede hun hen, Stemmen blev svag, næsten uhørlig, og snart røbede en pibende Snorken, at hun sov.

Peter gik ud og satte sig i den gamle Sofa under den falmede Damepynt. Her sad han og tænkte paa Rosina. I lang Tid havde han ikke set den unge Pige, og han følte en stærk Længsel efter hende. Ofte havde han hørt hendes spinkle, klare Stemme tone fra Kvisten, hun sang baade Morgen og Aften, og hans Hjærte havde vibreret ved Lyden af hendes Triller og Løb; men han havde ikke givet efter for sin Lyst til at aflægge hende et Besøg. Uafbrudt havde han søgt at lægge Sordine paa sine Følelser. Og det var ganske sikkert det fornuftigste. Hvad nyttede det at ofre mange Tanker paa den lille Sangerinde? Det blev jo dog ikke hende, han skulde vandre Livet sammen med. Skæbnen havde ikke villet det saaledes. Nej, han maatte pænt trække Livet igennem med en Frøken Annine Vogelsang ved Armen. Det var en hyggelig Tilværelse, han stundede til. Allerede nu optraadte hun med en værdig, opdragende Mine. I Formiddags havde hun ytret sin Forargelse over, at han bar sin Hat en Smule skævt til højre Side.

»Hatten maa Du sætte lige paa Hovedet. Alt dette forsorne ynder jeg ikke,« sagde hun.

Ved enhver Lejlighed lod hun ham forstaa, at han havde uhyre meget at lære i Retning af god Tone og Verdensmandsoptræden. — Jo, det tegnede til at blive et muntert Liv. Men han maatte bringe sin gamle Moder dette Offer — og — desuden — et Liv i Velvære var ganske sikkert at foretrække for en bestandig kæmpende Tilværelse. Man slap nok over de skarpe Hjørner.

Som han bedst sad og grundede, gik Butiksdøren op, og Rosina traadte ned i Kælderen.

»Nej, hvad ser jeg!« udbød han. »Goddag Frøken! — Det er længe siden, jeg har set Dem? Træd nærmere!«

Hun stod bleg og forknyt foran ham.

Med en let Bevægelse lagde han sin Haand paa hendes Skulder og spurgte:

»Hvad er til Tjeneste?«

Et Øjeblik stod hun og saa' ned paa Gulvet, saa gav hun ham et sammenfoldet Stykke Papir og sagde med svag Stemme:

»Det er fra min Fader.«

Peter læste:

Kære, højstærede Broder i Kunsten,
velædle Hr. Peter Jensen!

Tilgiv en aldrende Kunstner og Familieforsørger, at han banker paa Døren til Deres gode Hjærte og beder Dem om et Laan af ti Kroner. Jeg er i en meget stor Forlegenhed, kære Broder. I fjorten Dage har hverken jeg eller min talrige Familie smagt varm Middagsmad. Vore Maver er slappe, vor Gejst tilsløret. Hvor udmærket en Drik caffè nero end er, kan den dog i Længden ikke erstatte den varme, gode Mad. Naar De, ædle Broder i Kunsten, — den ulykkelige Kunst, som sulteføder sine Dyrkere — naar De laaner mig ti Kroner, vil min Kone, den elskelige Antonina, tillave en herlig styrkende Ret Finker, og vi vil alle komme til Hægterne igen. Ak, Hr. Peter Jensen, jeg taler til Deres gode, ædle Hjærte. Husk, vi er begge Brødre i Kunsten — vi bærer begge Kunstens Tornekroner paa vore blege Pander.

Hvis De kan saa giv den lille Rosina Beløbet.

Deres sultne og hengivne
Robert Sølvtoft.

E. S.

Kære Broder i Kunsten!

Hvis De ikke kan undvære de ti Kroner, saa vil jeg være glad ved fem. Og er De selv betydelig reduceret — sligt hænder ofte Kunstens ulykkelige Dyrkere — ak, saa laan mig blot én Krone. —

P. S.

Den lille søde Rafael lider af Mangel paa Næring, ellers har han det udmærket. Han trænger forøvrigt svært til et Par Støvler, det lille Skind — ogsaa til en Smule Undertøj — det gør Zerlina og Elvira forresten ogsaa. —

I Guder, havde jeg blot et Par nogenlunde respektable Benklæder, saa skulde vi daglig spise Skinke og Grønlangkaal! Men jeg kan, for Anstændighedens Skyld, ikke godt under-vise i Underbukser. —

Broder, hør Klage-tonerne fra den sørgende Kvistharpe!

Peter smilte og gemte Brevet i Frakkelommen. I den sidste Tid havde han just ikke

haft Mangel paa Penge. Efter den lykkelige Forlovelse stod Moderens Pengepung bestandig aaben for ham. Han greb i Lommen og trak tre Tikronesedler frem.

»Se her,« sagde han. »Giv Deres Fader disse Sedler. Flere har jeg ikke i Øjeblikket. — Jo — vent lidt — jeg har nogle Sølvpenge —.«

Han undersøgte sine Vestelommer omhyggeligt og fandt nogle Kronestykker og Smaamønter.

»Det er min hele Rigdom. Værs'go.«

Rosinas Kinder blussede, og hun klemte Haanden fast om Pengene.

»Sæt Dem saa her hen og lad os passiare en Smule.«

Han trak Damekjolerne til Side og pegede paa Sofaen.

»Her kan vi sidde lunt og ugenert.«

Rosina satte sig med en lidt ydmyg Holdning i Sofaen, og han tog Plads ved hendes Side.

»Naa, hvad synger De nu, Frøken Rosina?« spurgte han.

»Pagens Sang af »Figaros Bryllup« — og mange andre Arier.«

»De er flittig.«

»Aa ja —« svarede hun og saa' ned paa sine Støvler.

Han betragtede hende længe i Tavshed. Hendes Ansigt havde aldeles guddommelige Linier, og Ungdommens fristende sunde Farver spillede paa hendes Kinder og Pande. Der var fine Overgange, fra rødligt til gulligt, Farver, som mindede om fuldmodne Æblers Pragt, og det kulsorte Haar og de mørke Øjenbryn fuldendte Farveharmonien og gav Hovedet et sydlandsk Præg. I hendes Nærhed kom man uvilkaarlig til at tænke paa stærk Sol og varme Kys. — Og som han sad og iagttog hende, forekom det ham, at Damepynten, alle de gamle Kjoler, Trøjer og Silkeliv, som omgav ham, fik Mæle og hviskede med sære, slørede Røster om Favntag og Elskovsleg. Der strøg Pust af lummer Sovekammererotik fra de store Bunker Nattrøjer, Chemiser og Natkjoler, og han følte perlende Sveddraaber paa sin Pande.

Det var dog vistnok bedst at lade den stakkels unge Pige gaa med Fred. — Hvad kunde han byde hende? Fylde hendes Øren med falsk Snak — bruge den gamle, gemene

Madding: Forlovelse — Udsigt til Giftermaal — nej, det kunde han ikke. Nej, han vilde ikke nedlade sig til at være Løgner i det Kapitel.

Vorherre skulde vide, at han helst gad vandre Livet sammen med dette uskyldige Barn. Havde han blot Mod og Mandshjærte til at tage Livets Kamp op og bryde sine egne Veje! Men det havde han ikke. Han elskede sin gamle Moder, han var en Voksklump i hendes Hænder.

»Jeg er en Pjalt med Fantasi,« tænkte han.
 »Og saa har jeg maaske — momentvis — en Smule Hjærte.«

Han gav sig til at tale om Vejr og Vind, og hun svarede med Enstavelsesord.

Hvor det forresten lignede ham daarligt at sidde som en Marmorblok ved Siden af en ung, smuk Pige! — Det var noget aldeles nyt for ham. Herregud, et let favnende Tryk med Armen kunde jo ikke skade. Man kunde ogsaa være for samvittighedsfuld.

Han listede sin Arm om hendes Liv, og hun saa' paa ham med nogle underlige blanke Øjne og trykkede sine flade Hænder mod de blussende Kinder.

»Her er varmt,« sagde hun.

»Ja, Luften staar stille mellem alle de gamle Kjoler.«

Atter sad han, uden at sige et Ord, med Armen om hendes Liv og kæmpede en stille Kamp mellem Lyst og Forsagelse. Pludselig hæftede han et Kys paa hendes Mund.

»Aa — hvad gør De — hvad gør De —« stammede hun og lukkede Øjnene halvt.

Han trak hende hen paa sit Skød, og kyssede hende paa Munden, paa Kinderne og paa Halsen. Hun laa aldeles viljeløs og med lukkede Øjne i hans Arm. Af og til gik der ligesom Febergysninger gennem hendes Legeme.

»Du Kære — Du Kære,« mumlede han og bedækkede hendes Mund med utallige Kys.

Hendes Overkrop sank sammen, og hun faldt ned mod Sofaens Hovedstykke. Her laa hun som en livløs Ting, kun arbejdede den jomfruelige Barm med stærke Bevægelser.

I stærke Drag indaandede han den lumre, krydrede Luft. Hans Nakke brændte, en let Taage slørede hans Øjne, og Attraaen hævede sig som en mægtig, fraadende Bølge. Mellem den gamle Damepynt lød ligesom en vellystig

Hvisken, et Ekko af elskovshede Suk. Hans hede Øjne slugte den fine Jomfruskikkelse, som laa henstrakt paa Sofaen. Paa den tynde, falmede Bomuldskjole tegnede det spæde Legeme sine Konturer — under hendes Øjne laa dybe Skygger.

Han modstod ikke Fristelsen. — —

Et Øjeblik efter sad Rosina i Hjørnet af Sofaen og saa' ned for sig. Hendes Kinder og Øren var aldeles flammerøde, og under Øjnene laa halvmaaneagtige Folder. Det prægtige sorte Haar var fladtrykt i Nakken og lokkede sig i en malerisk Uorden om Panden. Et Par Gange strøg hun sin højre Haand over Øjnene og sad, som en, der vaagner fra en glad Drøm med spøgende, halvdunkle Syner i Hjærnen.

I det andet Hjørne af Sofaen sad Peter og krøb sammen. Han formaaede i Øjeblikket ikke at sige et Ord til den unge Pige. Aldrig havde han følt sig saa lammet i hele sin Organisme. Fortrydelsens sære dumpe Smærte tyngede hans Sind med Centnervægt. Han skammede sig som en Skoledreng, der har været uartig.

Rosina rejste sig og saa' paa ham med sine store, sorte Øjne, som formelig sprudede Gnister. Om hendes Læber laa et Drag af salig Lykke. Hun slog begge Armene om hans Hals, og faldt atter viljeløs sammen paa hans Skød.

Han maatte vække hende:

»Kære, lille Rosina,« hviskede han. »Nu maa Du gaa — nu maa Du gaa. — Om et Øjeblik vaagner min Moder.«

Ved Sofaens Hovedstykke laa de tre sammenlagte Tikronedsedler og nogle Sølv-mønter.

»Glem ikke Pengene,« sagde han.

Rosina knugede aandsfraværende sin Haand om Sedlerne og betragtede ham med Ømhed.

»Gaa nu, lille Rosina,« hviskede han.

Med sløret Blik gik hun langsomt over Gulvet mod Butiksdøren, og han satte sig med ludende Hoved i Sofaen og mumlede:

»Du er en stor Pjalt, Peter Jensen.«

XII.

»Kærligheden, mine Damer og Herrer, er en Magt, vi alle tidlig eller sent maa bøje os for. Det er en Drik, sød i sin Smag, berusende i sin Virkning. Den, som drikker sig en Rus i den, bliver i Øjeblikket salig som Guderne; men — desværre — Tømmermændene kan meget ofte indfinde sig Dagen efter. Kærligheden, mine Damer og Herrer —«

Det var Brudens gamle Fætter, Fuldmægtig Arthur Vogelsang, som talte disse Ord. Han stod ved Bordets Længdeside med et fyldt Glas i sin højre Haand og hæftede sine nærsynede Øjne paa Bruden, som sad paa den modsatte Side og saa' ned paa sin Tallerken. Hun var iført en hvid Silkekjole og bar en Myrtekrans om det graa, lokkede Haar.

Fættøren famlede med sin magre, venstre Haand ved sit Skjortebryst og fortsatte sin Tale med en sprukken, klangløs Stemme. Ofte kom han med smaa Ondskabsfuldheder — i Hjærtet kunde han ikke forsone sig med dette Giftermaal — og understregede stærkt, at Kærligheden — desværre — ofte gjorde blind.

»Men« tilføjede han undskyldende og med en Skuldertrækning. »Blind Høne kan jo ogsaa finde et Korn.«

Han talte om Forskel i Stand og Alder, og om Ildebrand i gamle Huse. Et saadant Fyrværkeri var efter hans Mening en baade latterlig og tragisk Historie.

»En gammel Rønne futter let af, mine Damer og Herrer, og som oftest hjælper Sprøjterne slet ikke.«

Naar han tænkte paa Arven, som var gaaet hans Næse forbi — han var den eneste mandlige Slægtning af Frøken Vogelsang — fik hans magre, rynkede Ansigt et Udtryk, som om han havde slikket paa en Pen med Gallusblæk — og han gjorde da en temmelig lang Kunstpavse i sit Foredrag.

Peter følte sig utilpas. Dagens Spænding og den indelukkede Luft virkede slappende paa hans Nervesystem. Uafbrudt sad han og trak i sin høje, stive Flip, som irriterede Halsen, og han ønskede, at Fuldmægtigen dog en Gang vilde standse sin Veltalenheds mægtige Strøm. Men der var intet Haab. Det var den tredie Tale, dette gamle Menneske afleverede i Løbet af Aftenen. Han begyndte, da Suppen kom paa Bordet, og nu ved Desserten greb han atter Traaden.

Peter saa' sig om i Stuen. Ved Siden af den evig talende Fuldmægtig sad hans Moder i en rustrød Silkekjole og med det svære graasprængte Haar sat op i Bukler under en fin stivet Kappe. Paa Fingrene bar hun mægtige Guldringe, og om de gullige Haandled sad tykke Armbaand. Hun havde pyntet sig svært i Anledning af Brylluppet.

Peter iagttog hende nøje. Hendes Ansigt var næsten uhyggeligt. Den gule Hud rynkede sig om Panden, og Kæbepartiet var hult som paa en Dødning. Kun de livlige, noget forslagne Øjne lyste langt inde i Hovedet. Om Munden var svage, mimrende Bevægelser.

Han blev grebet af tunge Anelser.

»Om en kort Tid søger min stakkels, gamle Moder til Jorden,« tænkte han. »Og saa er hendes Saga ude. Saa har hun opfyldt sin Mission. Benene, som trippede rundt i de tunge Pampusser, bliver stive. Armene, de virksomme Arme, som bjergede sammen til Livets Opretholdelse, synker slappe ned. Munden, som løj for Kunderne og talte Ømhedens Sprog til mig, lukkes med Evighedens Segl, og Hjærtet, som slog saa varmt for mit Vel, vil aldrig slaa mere. Moder har gjort sin Pligt og kan lægge sig til Hvile.« —

»Kærligheden, mine Damer og Herrer, er et Aag,« — sagde Fuldmægtigen.

Peter sad længe og stirrede paa Moderens gule, indfaldne Ansigt. Saa løftede han sit Glas og nikkede hen mod hende.

»Skaal, Mutter,« hviskede han.

»Tak, min Dreng. Guds Velsignelse følge Dig,« svarede hun og hævede sit Glas.

»Tak, Tak.«

Og saa drak de begge og saa' paa hinanden med venlige Blikke.

»Hvad er det, Hjærte-Arthur siger?« lød en kvækkende Stemme henne fra det modsatte Hjørne af Bordet.

Det var Brudens døve Tante, som ønskede Oplysninger om Talens Indhold. Levin var hendes Bordkavaler. Han sad i stramt Pus og anstrængte sig næsten over Evne for at underholde den gamle Frøken. Han bøjede sig hen mod hende og raabte ind i hendes venstre Øre:

»Hr. Fuldmægtigen taler om Kærligheden!«

»Taler han om Kærligheden — se, se — om Kærligheden,« smaamumlede hun. »Ja, Hjærte-Arthur taler udmærket.«

»Hr. Fuldmægtigen er en stor Taler,« raabte Levin med et svedent Grin om Munden.

»De skulde have hørt ham, da han talte hos General Stjernholms — det var ogsaa om Kærlighed og saadan noget. — Det var guddommeligt — guddommeligt!«

»Stille Kathinka!« raabte Fuldmægtigen og fortsatte straks sin Tale:

»Kærligheden, mine Damer og Herrer, er et Anker« —

»Du maa undskylde mig,« hviskede Peter til Konen. »Jeg maa et Øjeblik ud. Jeg trænger til frisk Luft.«

»Er Du syg?« spurgte hun med Deltagelse og greb hans Haand.

»Du ser virkelig daarlig ud.«

»Jeg er en Smule utilpas. Det er slet ikke alvorligt. Jeg trænger kun til at blive lidt afkølet. Jeg lister mig ganske sagte ud i Korridoren og kommer straks tilbage.«

»Skal Jacobæus ikke følge Dig?« spurgte hun.

»Nej, han sidder saa lunt og drikker sig en Perial paa mit Velgaaende. Det var Synd at forstyrre ham. — Jeg gaar blot ud og faar en Mundfuld frisk Luft, forstaar Du —«

Han listede ud i Korridoren, som var opfyldt af en lunken Madlugt, og aabnede Døren ud til Gangen. Oppe, hvor Trappen drejede rundt til den næste Etage, bemærkede han en kvindelig Skikkelse, som stod og støttede sig til Gelænderet.

»Godaften,« sagde han.

Der kom intet Svar.

Han blev uhyggelig tilmode og gik op ad Trappen.

»Hvem er det?« spurgte han.

Da han kom tæt til Skikkelsen, saa' han, at det var Rosina, som stod og græd.

Han kyssede hendes vaade Kinder, kaldte hende ved Kælenavne, og strøg sin flade Haand kærtegnende over hendes Haar.

Hun sagde ikke et Ord; men Taarerne rullede i Strømme ad hendes Kinder. Hans Haand og den hvide Manchet blev fugtig.

»Stakkels lille Rosina — stakkels lille Rosina,« mumlede han.

Saa rev hun sig løs og forsvandt i Trappegangens Mørke. — — —

Da han atter sad ved Bordet inde i Spisestuen, følte han en mægtig Trang til at beruse sig, og han drak Vin og Cognac i store Mængder. Men de stærke Drikke formaaede ikke at dæmpe det Sjælsoprør, han led under.

Ak, hvad var det dog for en Verden, han var kommen ind i! Dèr stod denne vrøvlevorne Fuldmægtig, denne Repræsentant for den stupide Borgerlighed, og snakkede sort om Kærligheden. Det var Konens Fætter, en Person, hun saa' op til. Jo, det var glædelige Auspicier! Fra sin Ungdoms glade Liv var han draget ind i Spids-

borgernes Lejr, hvor Kedsommelighedens Mare rider alle.

Og den lille Rosina, dette kære, sortøjede Barn, som passede saa glimrende ind i et frit Kunstnerliv paa en stille Kvist, hende havde han forladt for nogle usle Penges Skyld.

»Jeg har lagt Solskin over min gamle Moders sidste Dage,« tænkte han saa. »Det er dog altid noget.«

Men Bevidstheden om det Offer, han havde bragt Moderen, dæmpede ikke Oprøret i hans Indre. Han søgte ind i den tilstødende Stue og satte sig i et Sofahjørne. Her sad han med ludende Hoved og fremstrakte Ben og saa med et omtaaget Blik frem for sig. Han bemærkede ikke, at Konen med lette Skridt kom ind i Stuen og satte sig ved hans Side.

»Er Du bestandig daarlig?« spurgte hun og lænede sig kælent til ham.

»Nu er det bedre,« mumlede han.

»Blot Gæsterne snart vilde fortrække.«

»Ja, blot de vilde.« —

Hun gav ham et langt Kys og gik hurtig ind til Bordet, hvor Fuldmægtigen bestandig vævede om Kærligheden.

»Spyt paa Dig selv, gamle Dreng,« sukede Peter. »Du er ikke bedre end en ganske gemen Alfons. Du sælger din sunde, stærke Krop for nogle usle Skillinger — og oppe paa Kvisten ligger den stakkels Rosina og græder sine modige Taarer. Spyt paa Dig selv, gamle Dreng.«

Der paakom ham en Lyst til at knuse den store, skaalformede Blomsteropsats, som stod paa Konsolskabet, mod Gulvet, søndermase den i tusinde Stumper og Stykker, og saa jage den kedelige, flade Fuldmægtig paa Porten. Bag efter vilde han byde Konen Farvel — og stævne ud i den store, vidunderlige Verden med Rosina paa sine stærke Arme. Dèr vilde han kun stole paa sine egne, gode Kræfter og slide som en Hest for at vinde frem.

Han greb fat om Opsatsen og løftede den højt mod Loftet; men saa faldt hans Blik paa Moderens sammenfaldne Skikkelse inde ved Bordet. Han saa', at hun sad og græd stille Lyksalighedens Taarer — og han satte den kostbare Blomsterskaal forsigtig tilbage paa Skabet og gik ind i Spisestuen. Her stillede

han sig bag Moderens Stol og lagde sin Haand kærtegnende paa hendes Skulder. — — —

»Kærligheden, mine Damer og Herrer, adler selv den værste Stympet! Den er et vægtigt Diplom, som — De forstaar — jeg mener, at — —«

»Hvad er det, han siger, den Hjærte-Arthur?« spurgte den døve Tante.

Levin saa' aldeles sønderknust ud. Han holdt begge sine Hænder op til Munden og brølte som gennem et Talerør:

»Hr. Fuldmægtigen taler fremdeles om Kærligheden!«

Hun lukkede Øjnene halvt til og mumlede:

»Ak ja, det Tema er ogsaa ganske aldeles uudtømmeligt.«

